XXVIII. évfolyam, 1. szám **Ára: 1,80 Ft** 1972. január 6.

Ludas Matyi

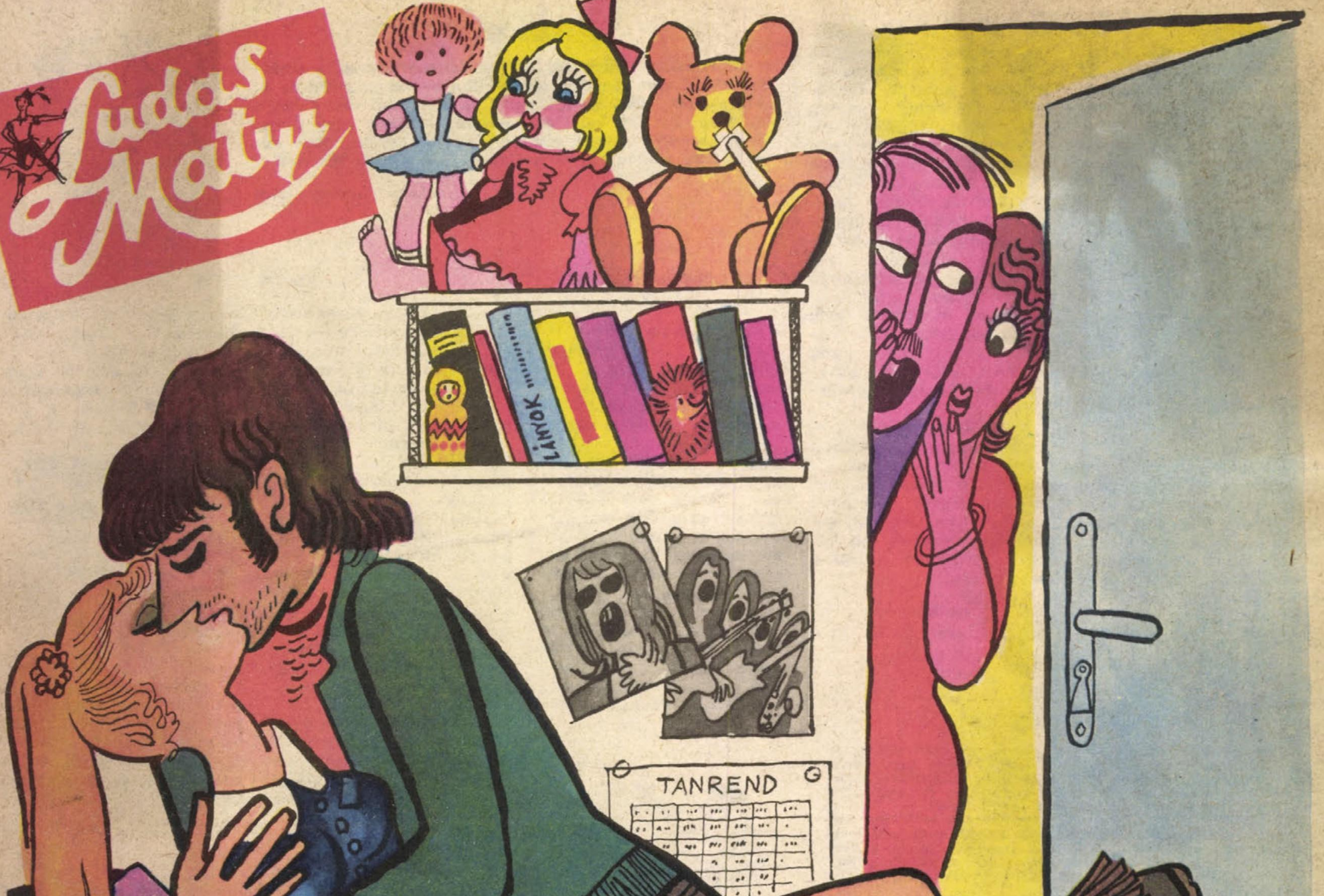
LÁNYOK
TANREND
ÉNELEM
1-N
SZ

Szűr-Szabó József rajza

– Ne zavarjuk Pirit… Legalább addig sem dohányzik…

KEDVES LUDAS!

MIVEL VANNAK ELFOGLALVA?

A múlt év augusztus 21-én házasodtam meg. Az esküvői képeket a Szolnoki FÉNYSZÖV karcagi kirendeltségével készíttettem el, ám azokat még mind a mai napig nem kaptam kézhez, pedig azonnal le kellett fizetnünk 320 forint előleget, s rá egy hétre még 140 forintot. Ezek után azt ígérték, hogy két héten belül elkészülnek a képek. A két hét letelt, jöttek a határidőmódosítások, és a különböző kifogások.

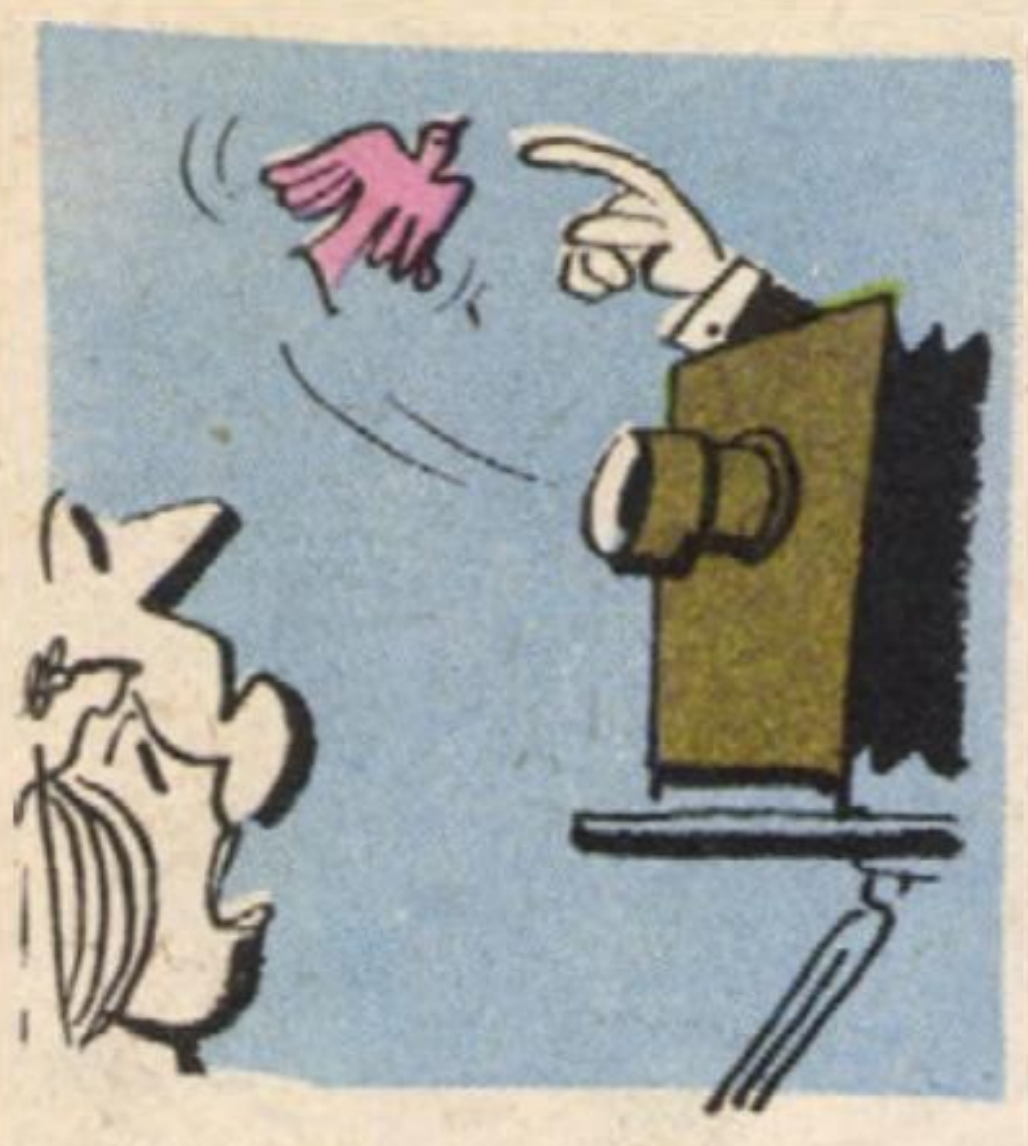

Ez ideig már nyolc alkalommal érdeklődtünk, mindhiába. Feleségem, mivel már a szó szoros értelmében szégyell személyesen bemenni, a minap telefonon érdeklődött a képek felől. Egy frissen csengő női hang a következő választ adta: „Ide figyeljen, kedves, mi nem kizárólag a maguk kis ügyes-bajos dolgával vagyunk elfoglalva állandóan. Ezt egyszer és mindenkorra vegyék már tudomásul! Különben a képek még nincsenek készen, ha tudni akarja! S ha tetszik, ha nem, kedvesem, kénytelen lesz tovább érdeklődni!"

Azóta nem mertünk kérdezősködni, nem szerettünk volna újabb, hasonló kioktatásban részesülni. Azt azonban nagyon szeretnénk megtudni, meddig vagyunk kötelesek várni és mit vagyunk kötelesek eltűrni a pénzünkért?!

Vig Sándor
Bucsa, Arany J. u. 25.

KRESZ-TESZT

Negyvenöten járunk egy autóvezetői tanfolyamra, s egyetlen KRESZ-teszt könyvünk sincsen. Szeretnénk megtudni az illetékesektől, miért nem kapható a boltokban Dr. Kulinyi–dr. Sidó: Ezt kell tudni az autóvezetői vizsgán című könyv. Vagy ha mégis kapható valahol, írják meg nekünk, merre van az a bolt, a világ végére is elmegyünk egy ilyen könyvért!

Szabó József erdész, Letkés

MENNYIBE KERÜL?

Nem valami bonyolult dolgot, csupán azt szerettem volna megtudni, mennyibe kerül Budapesttől Erfurtig egy másodosztályú vasúti jegy. Feltárcsáztam a Keleti pályaudvar pénztárfőnökségét, ahol azt a választ kaptam, hogy ők nem érnek rá ilyesmivel foglalkozni. Hívtam hát a Keletiben működő IBUSZ-irodát, ahol azt mondták, 198 forint a jegy ára. Biztonság kedvéért a Nyugati pályaudvar IBUSZ-irodáját is megkérdeztem. Ott már csak 170 forintot mondtak. Hívtam a Nyugati nemzetközi pénztárát. Ők 183 forintra taksálták a jegy árát. A November 7. téren levő IBUSZ irodában kereken 200 forintot mondtak.

Módszert változtattam, s az oda-vissza út árát kezdtem kérdezgetni. A Tanács krt. 17/19. szám alatti IBUSZ irodában 390 forintot mondtak, ezzel szemben a Lenin körút 6. szám alatti IBUSZ-nál csak 362 forintot.

Bár végül is nem sikerült megtudnom a pontos útiköltséget, feladtam a harcot. Nem bírtam idegekkel, hogy még véletlenül sem mondtak két helyen azonos összeget!

Dr. Pethő Józsefné, Budapest

VARRÓGÉPET A VITRINBE?!

Férjemtől egy Lucznik varrógépet kaptam karácsonyi ajándékba. A géphez csak egyetlen nyomtatványt adtak, ami semmi mást nem tartalmaz, mint a gép műszaki adatait, az ékszíj feltételét, a hajtómű előnyeit. Ezzel szemben egyetlen sort sem ír a gép működtetéséről, használatáról. (Hogyan kell a cérnát befűzni, a talpakat beállítani, kicserélni, a különböző műveleteket hol és hogyan kell beprogramozni, stb.)

Már másnap visszamentem a Centrum Áruházba, hogy kérjek egy pontos utasítást. Egyik eladó a másikhoz utasított, végül a negyedik közölte, hogy nem tehet semmit az érdekemben, mert ehhez a típusú varrógéphez még nincs részletes kezelési utasítás. Elmentem a Kossuth Lajos utcai műszaki boltba is, ahol megtudtam, hogy igenis jár a Lucznik típusú géphez részletes kezelési utasítás.

S most itthon ülök, előttem a varrógép és azon gondolkozom, vajon betegyem-e a vitrinbe, esetleg a tetejére, és egy csipkét alá, hogy ha már kiadtam 2500 Ft-ot, s varrni nem tudok rajta, legalább gyönyörködhessem benne.

Ám, ha lát valaki egy „Használati utasítás" névre hallgató kis zöld könyvecskét valahol kóborolni, legyen szíves adja át neki a címemet!!!

Karsai Lászlóné, Veszprém,
Stadion u. 5/c

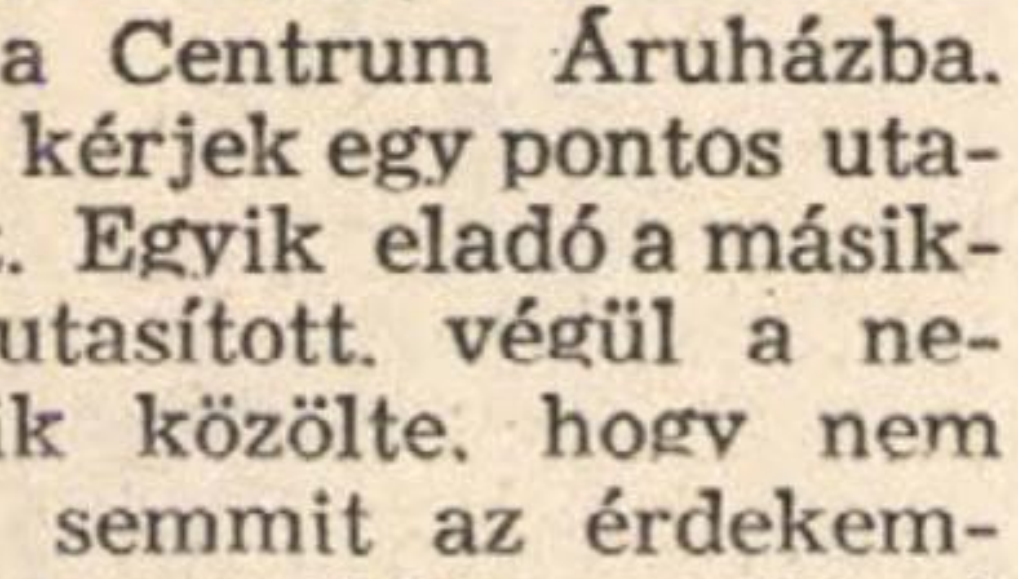

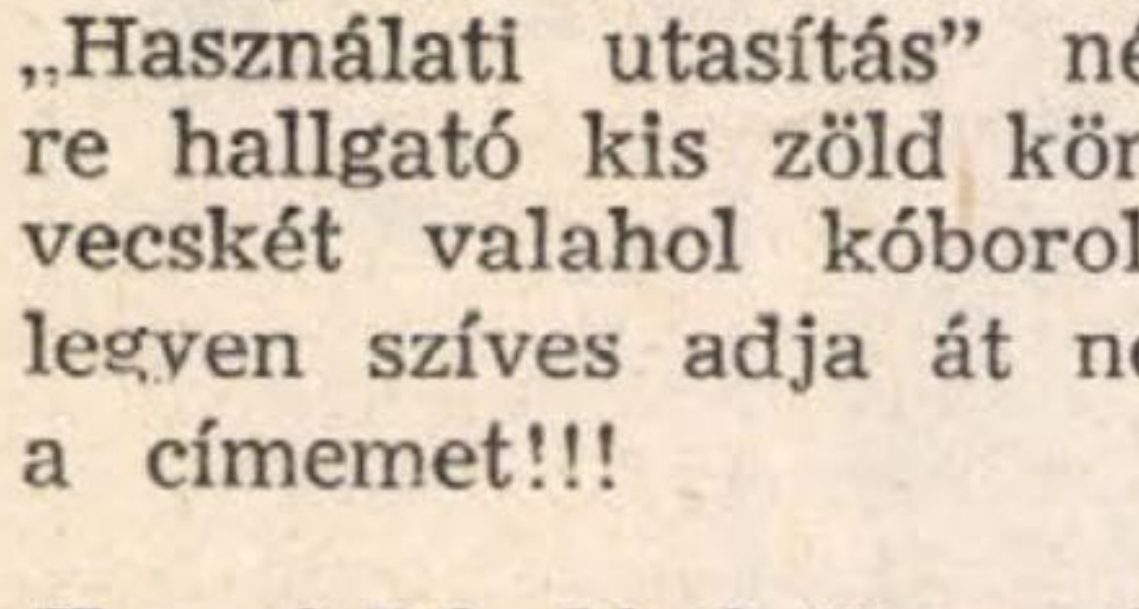

KULCSFONTOSSÁGÚ ÜGY

Egy Balaton vidéki ismerősöm megbízásából többek között, egy komplett bal első ajtót vásároltam Wartburg személyautóhoz az Autó- és Alkatrészkereskedelmi Vállalat Ráday utcai üzletében. Sajnos, csak otthon vettem észre, hogy nem kaptam kulcsot az ajtózárhoz. Kislányom a közelben dolgozik, másnap elment az üzletbe, hogy elkérje a kulcsot. Legnagyobb meglepetésemre azt mondták neki, hogy nem jár hozzá. (Nem tudom, mit ér egy ajtózár kulcs nélkül?) Azt tanácsolták, csináltassunk egy maszekkal. Másnap személyesen is felkerestem a karosszéria-osztály vezetőjét és kértem a kulcsot. Válasza a következő volt: „Nem maga az első, sem az utolsó, aki nem kap kulcsot a nálunk vásárolt ajtóhoz. A szállításnál elvesznek. Nem tudjuk pótolni."

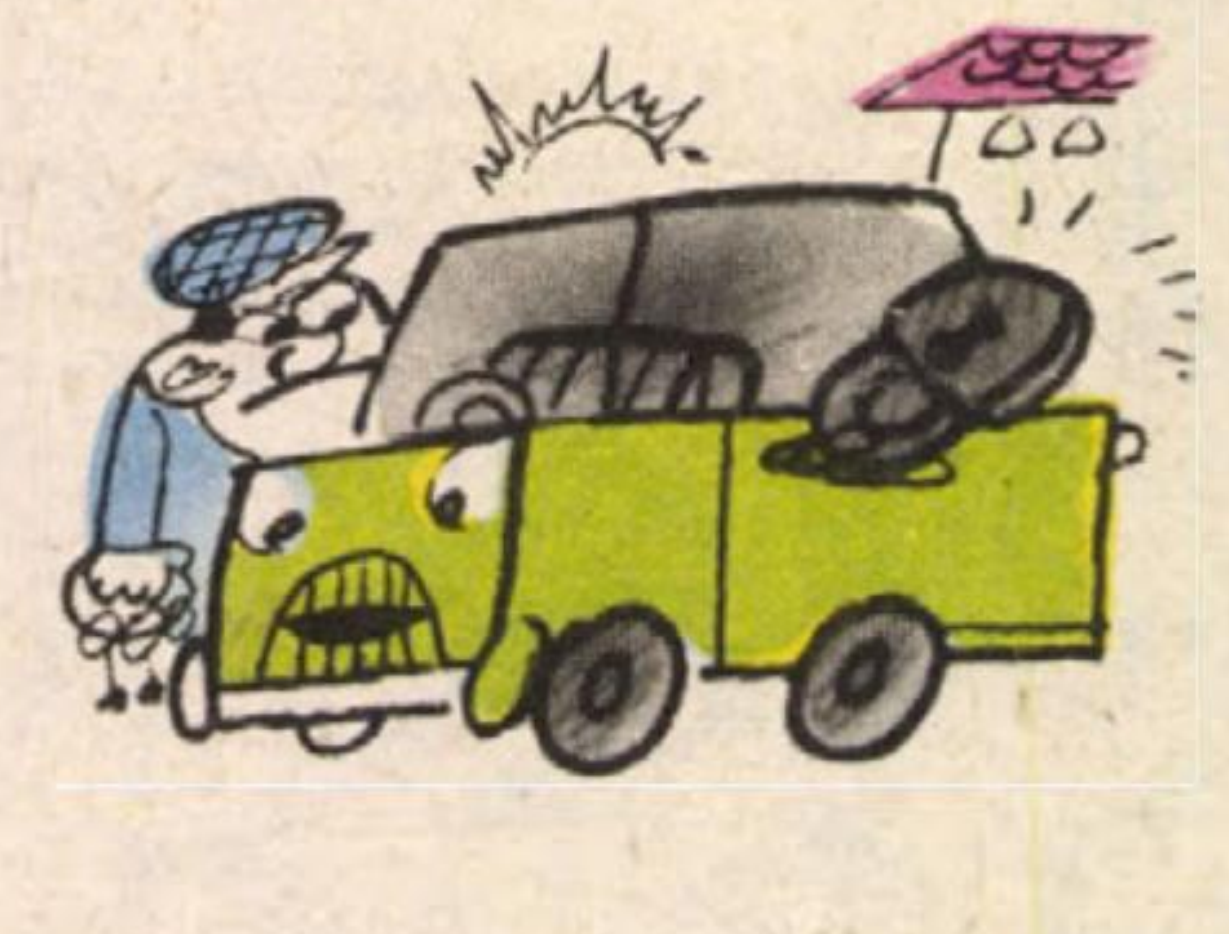

Vigyem vissza az ajtót? Örülnöm kell, hogy kaptam! A vállalat monopolhelyzetben van. Nem kell attól tartania, hogy vevőt veszít bennem. Az idézett osztályvezetői válaszból kiderült, hogy nem állok egyedül a panaszommal. Ez feljogosít arra, hogy segítségüket kérjem.

Marlok János
Pilisszentiván

VI-AR UTCA

A figyelmes olvasónak, mielőtt töprengésbe merülne a fenti cím láttán, elárulhatom, hogy nincsen szó betűrejtvényről, vagy hibás neonreklámról. Csupán egyetlen utcáról, melynek *középső szakasza* hiányzik, s ez sok-sok bosszúságot okoz az arra járóknak.

Budafokon, a közúti felüljáró mellett épülő lakótelep fontos útvonalát képezi a Vihar utca. Az út első szakaszát a modern, új környezethez illően készítették el. A befejező szakasz kockaköves gyalogjárója is elfogadható a biztonságos közlekedés szempontjából.

A Vihar utca közepét azonban alaposan megnyomorították az építkezést végző vállalatok erőgépei és nevéhez méltó állapotokat teremtettek. Esős időben a gépkocsik tengelyig süllyednek a sárba. Hát még a gyalogosok!

A környék őslakói, szem előtt tartva a közérdeket, szó nélkül tűrték a két esztendeig tartó építkezési munkálatokat. Most azonban, hogy azok befejeződtek, már nagyon nyugtalanok. A körülbelül száz méteres útszakasz rendezését sürgetik. Erről talán megfeledkeztek az illetékesek?!

(f. i.)

SÉRTŐ HANYAGSÁG

Kerestem valamit az 1970-es kiadású nagy Budapest-térképen. Közben szemem megakadt egy ismerős — de mégsem így hangzó néven. A XVII. kerület egyik hosszú utcája és egy tere is „Kasztelli" András nevet visel; két alkalommal fordul elő ez a név a térképen is és a névmutatóban is, tehát nem sajtóhiba! Nem jártam kint Rákosligeten, így nem tudom, hogy a fali jelzőtáblákon is ilyen hanyag tévedéssel örökítették-e meg ezt a sokak által ismert, szeretett és méltán nagyrabecsült, tiszteletreméltó nevet az illetékesek.

„Kasztelli" Andrást ugyanis nem így hívták, hanem: Kásztel Andrásnak! S ezt a nevet illenék ismerni az utcaelnevező és nyilvántartó tisztviselőknek is — mivelhogy Kásztel András, a háború idején vívott antifasiszta harc bátor katonája és vértanúja, őértük is áldozta fiatal életét 1943-ban. Publicisztikai munkássága és az ellenállás története egyaránt őrzi nevét — csak a róla elnevezett utca és tér nem...

Nem őt sérti ez a méltatlanság, hanem mindanyunkat: egykori barátait, s az őt személy szerint nem ismerő, de emlékét tisztelő utókor embereit is.

E. J.

MAI CSIPKERÓZSIKA

Még 1969 októberében történt, hogy kisfiam gyerekkocsija a vasúton, szállítás közben megsérült. Az erről szóló jegyzőkönyvet kártérítési igényemmel együtt, még akkor felterjesztettem a MÁV Bevételellenőrzési, Visszatérítési és Kártérítési Hivatalához. Több mint két év után, 1971 decemberében kaptam a hivataltól egy levelet, amelyben azt közlik, hogy benyújtott kárigényemet, javítási számla hiányában, elutasítjuk. Az az érdekes, hogy tőlem ilyen számlát sohasem kértek, legalábbis én ilyen levelet nem kaptam. Egy kicsit későn ébredtek fel Csipkerózsika-álmukból!

De most már, a „jobb későn, mint soha" elv alapján, jó volna, ha végre megtérítenék a káromat!

Kovács Árpád, Kisvárda, Rudas L. u. 4/a.

TÁRSASJÁTÉK

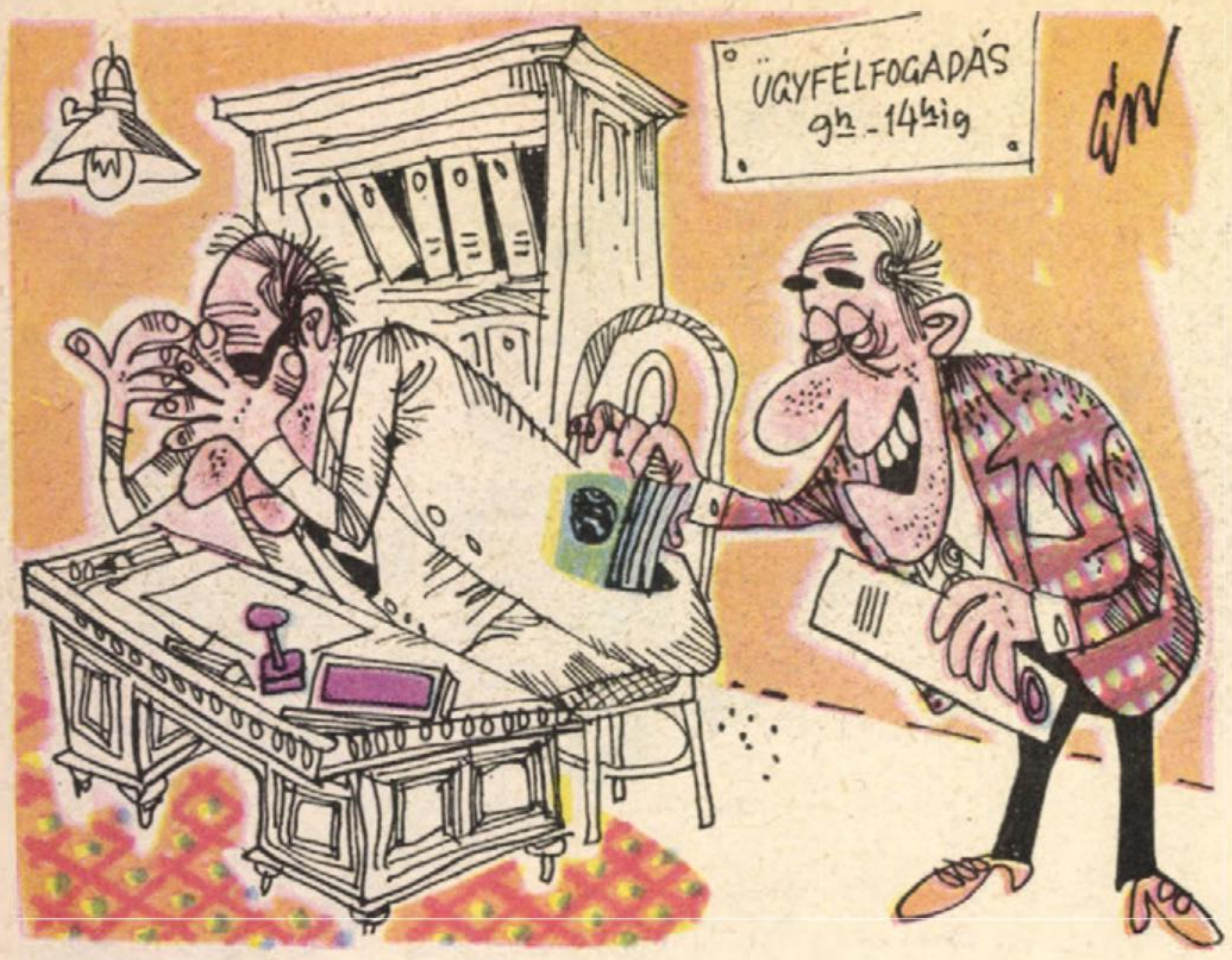

– Tessék húnyni ezerig!...

WALDHEIM AZ ENSZ ÚJ FŐTITKÁRA

Tót Gyula rajza

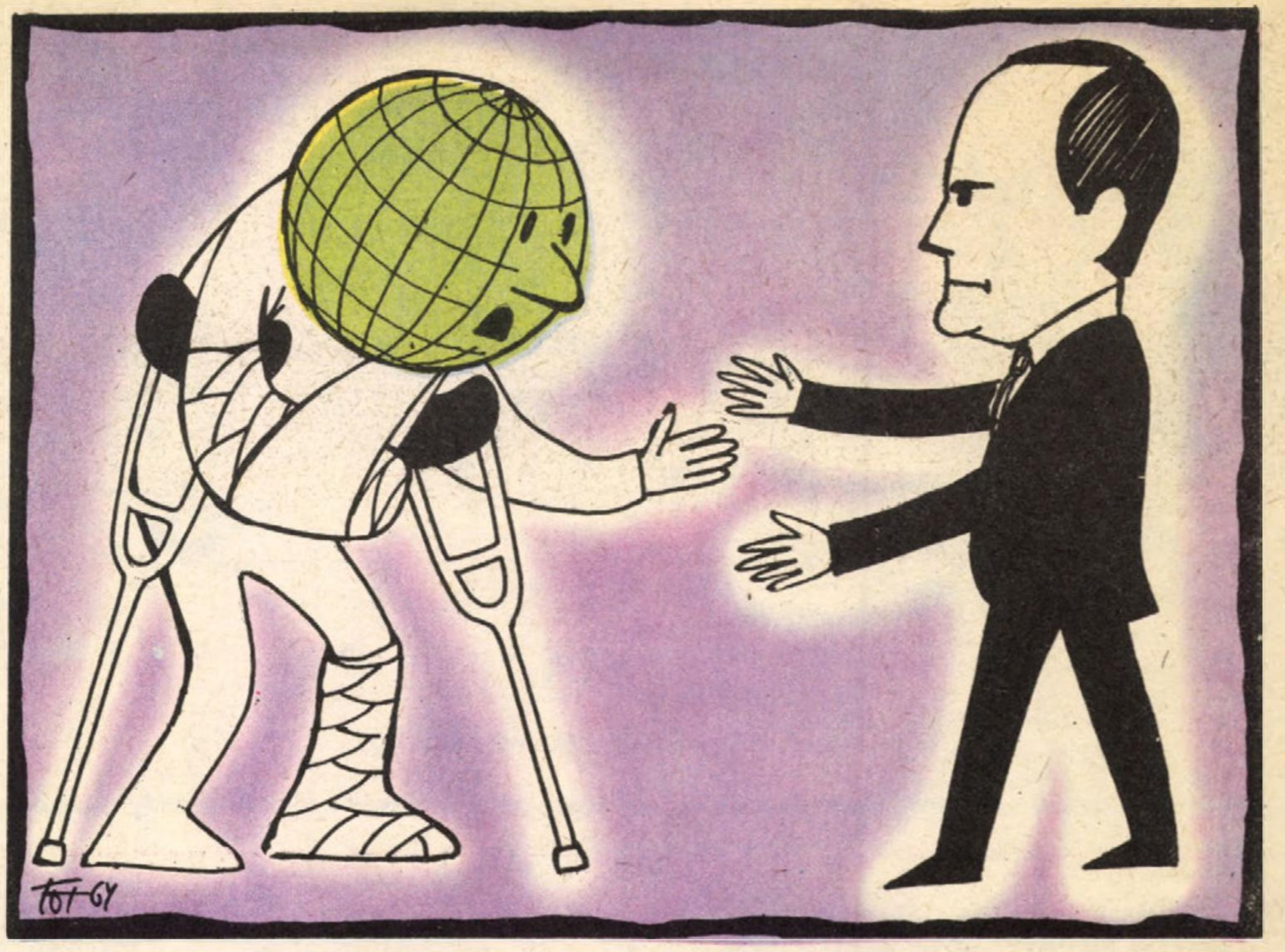

– Fogadja jókívánságaimat, megválasztása alkalmából.

MAJOMSZERETET

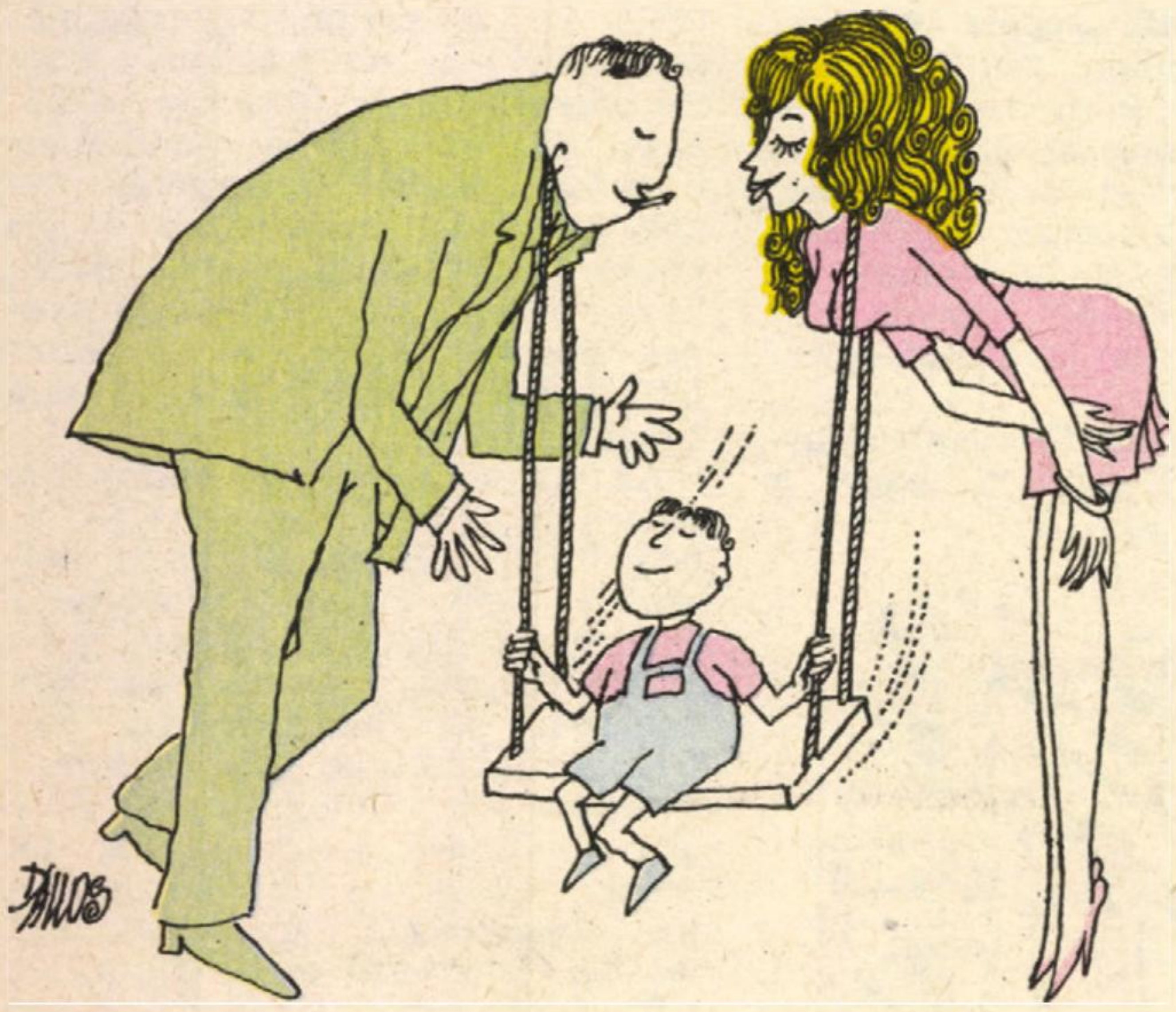

HŰTLEN ELHAGYÁS

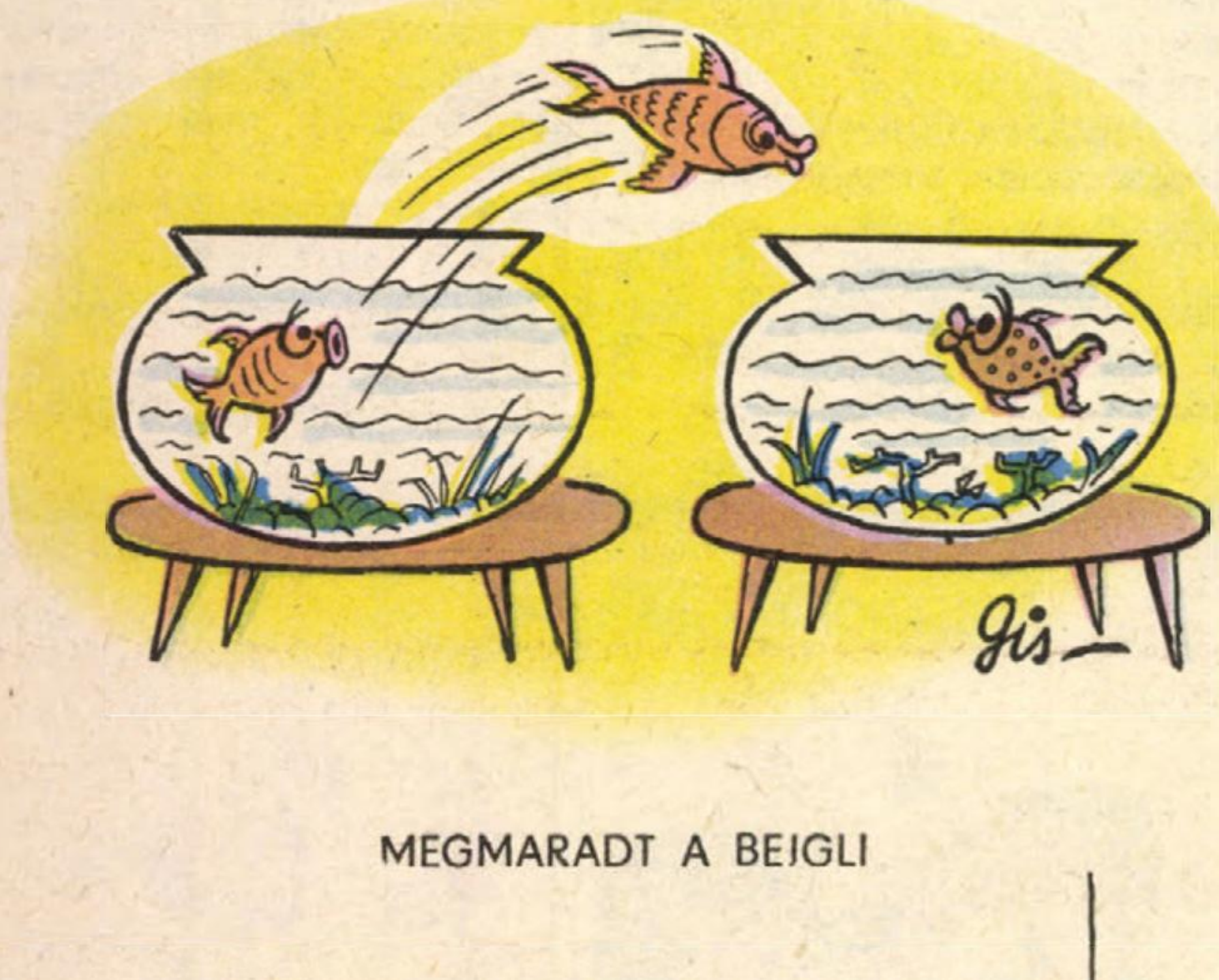

MEGMARADT A BEJGLI

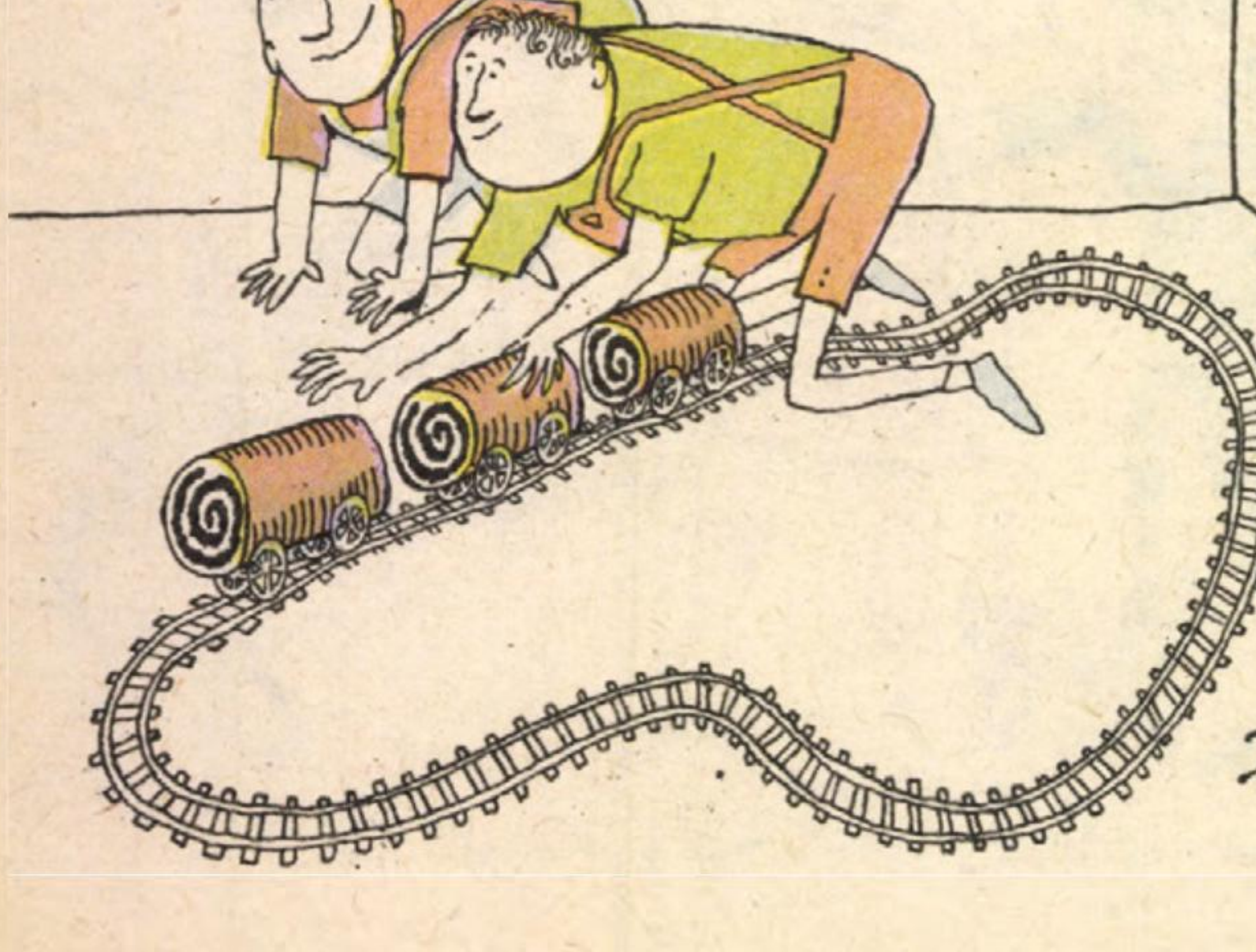

JÓ SZILVESZTER

Szép szilveszterünk volt az idén. Otthon, meghitt családi körben, mindössze néhány vendég társaságában.

Bekapcsoltam a televíziót, mert én és Hugó barátom egy éve várunk a szilveszteri kabaréra.

A feleségem bekapcsolta a rádiót, mert neki és Hugó feleségének az a véleménye, hogy a rádió műsora szórakoztatóbb.

A lányom bekapcsolta a magnóját, mert ő a Beatlest akarta hallgatni.

Lajos bekapcsolta saját magát, mert őt csak a saját viccei szórakoztatják.

Én lehalkítottam egy kicsit a magnót, a feleségem lehalkította egy kicsit a televíziót, Hugó pedig Lajost próbálta csitítani. Ezalatt leánygyermekem a rádiót némította el.

Teljes csend lett, ezért mindenki egyszerre kezdett ordítani a saját zajkeltő szerkezete érdekében. Amikor egy félóra múlva lehalkítottuk magunkat, én felhangosítottam a televíziót, feleségem teljes hangerőre állította a rádiót, lányom a magnót bömböltette, Lajos pedig rázendített egy viccre.

Hugó cselhez folyamodott. Laposkúszásban megközelítette a konnektort és óvatosan kihúzta a rádió dugóját. Egy pillanatra hallottam valamit a tévé hangjából, mert a Beatlesek is éppen lélegzetet vettek. De aztán újra nem hallottam semmit, mert Hugó felesége rájött a turpisságra és a még mindig négykézláb álló Hugó kezére lépett. Hugó ordított, a neje szintén.

Ekkor én elszakítottam a magnón a szalagot. Amíg a rádió dugóját visszatették és a lányom szalagot cserélt, megint hallottam valamit a tévéből.

Feleségem egy határozott mozdulattal lekevert egy pofont a lányomnak, aki azonnal túlüvöltötte Lajost és a Beatles-zenét. Hugó felesége ezt a lélektani pillanatot használta ki arra, hogy kikapcsolja a televíziót.

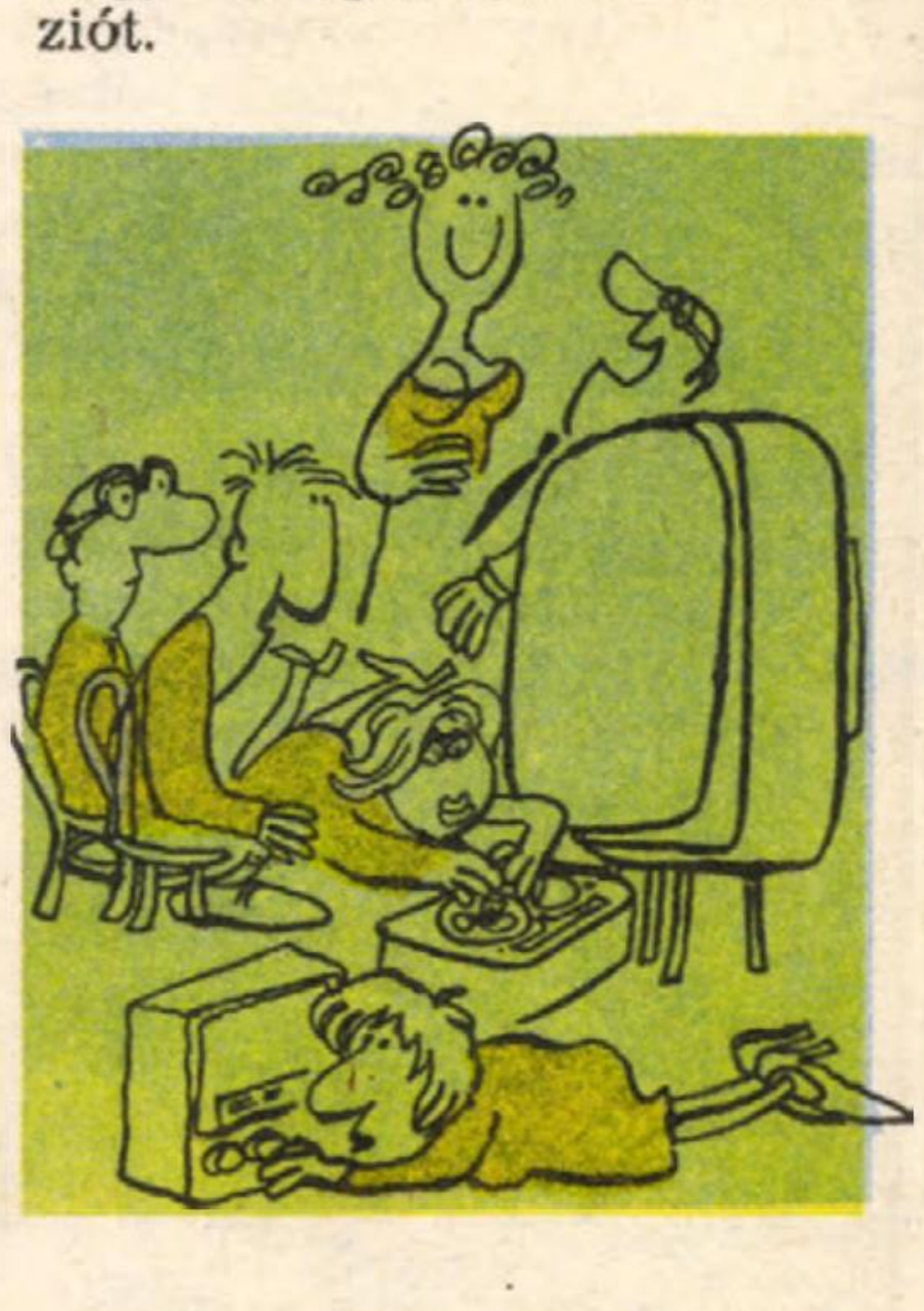

— Ha ti így, hát én is így! — ordítottam és kikapcsoltam Lajost, a rádiót pedig megkértem, hogy halkabban meséljen. Azaz ez fordítva történt, de persze megint csak egy pillanatig volt csend.

Mindenki egyszerre ordított. A feleségek kórusban mondták egész évi vétkeinket, lányom a gyerekek iránt tanúsítandó nagyobb megértésről beszélt, Lajos a vendégjogról tartott értekezést. Én és Hugó mindenkit túlüvöltve közöltük, hogy mi vagyunk a teremtés koronái és ha mi egyszer tévét akarunk nézni, akkor tévét nézünk.

Néztük is! Igaz, hogy nem sokat láttunk, mert feleségem egy üveg pezsgőt locsolt a szerkezetbe. A „kár haszonnal jár" mondás ezúttal is beigazolódott, mert a tévé sisteregve felmondta a szolgálatot, de a biztosíték is kicsapott, s ezért elhallgatott a magnó és a rádió is. Lajos nem hallgatott el, mert ő nem hálózatról működik, és szerencsétlenségünkre a telepei is fel voltak töltve — konyakkal, amitől még nagyobb hangerővel működött.

A lányom — hála a politechnikai oktatásnak — megcsinálta a biztosítékot. Újra szólt a rádió és bömbölt a magnó. Lajos éppen szünetet tartott, ami ugyan nem járt csenddel, mert az előző viccén nevetett. Feleségem kivágta a magnót az ablakon. Lányom a rádióhoz ugrott és — hála a politechnikának — valamit eltekert rajta. A rádió hörgött egy ideig, majd apró füstkarikákat eregetett és elnémult.

Hugó ezalatt addig töltötte Lajosba a konyakot, amíg az lefordult a székről és további vicceit csak álmában mesélte.

Egy ideig még ordítottunk egymásra, de rájöttünk, hogy ennek már semmi haszna. A feleségem remek szendvicseket készített, virslit főzött, kitűnő savanykás bort ittunk rá, majd szép csendesen énekelni kezdtünk. A hatodik nóta után már zengett a ház, erre átjöttek a szomszédok, hogy lehalkítsanak. Arról panaszkodtak, hogy nem hallják a tévé hangját...

Persze mi csak nevettünk rajtuk. Szegények! Nem tudnak igazán szilveszterezni!

Ősz Ferenc

GONDOS ASSZONYKA

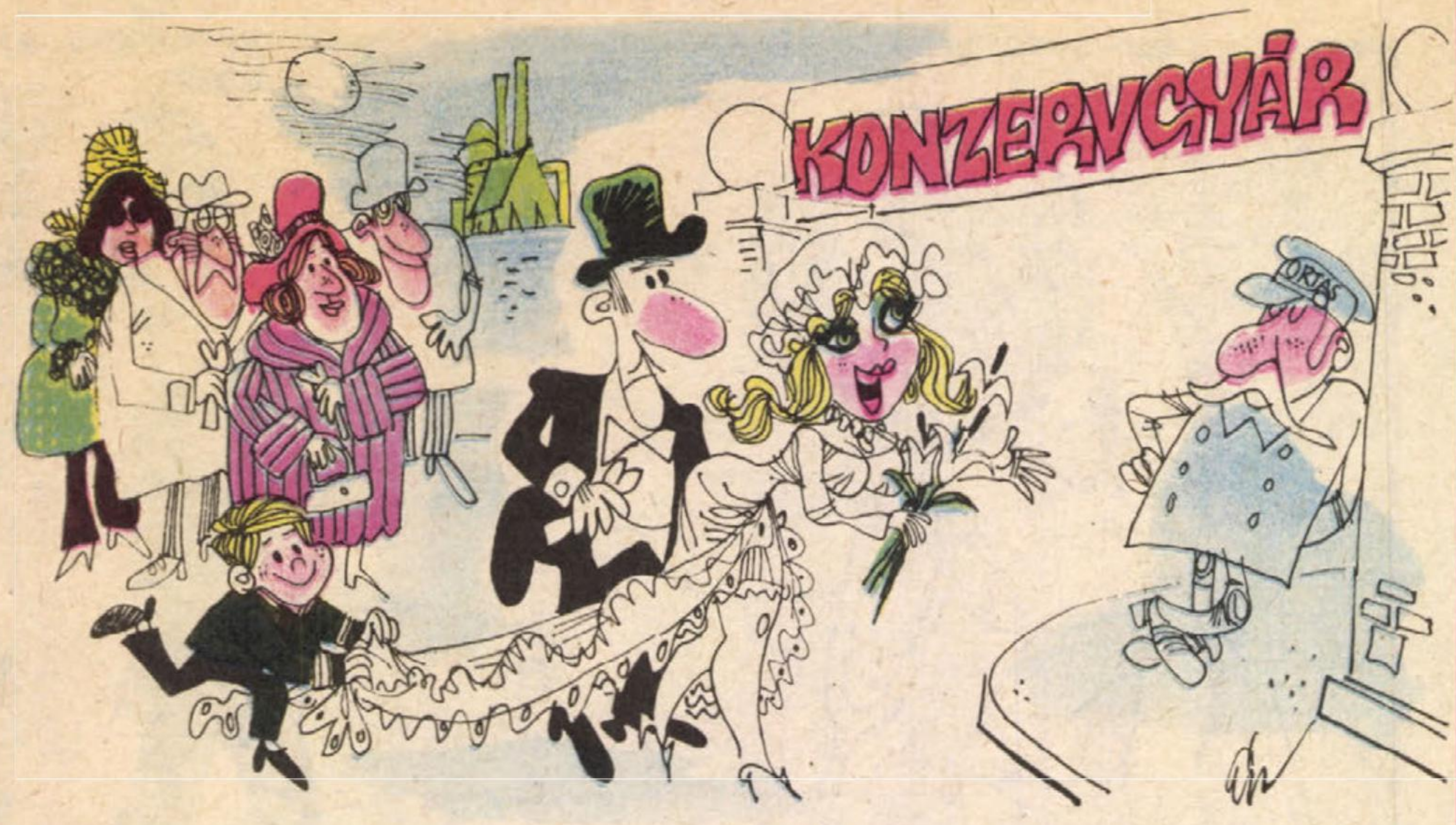

– Tartós házasságot szeretnék kötni!...

SZEMFÜLES RIPORTER

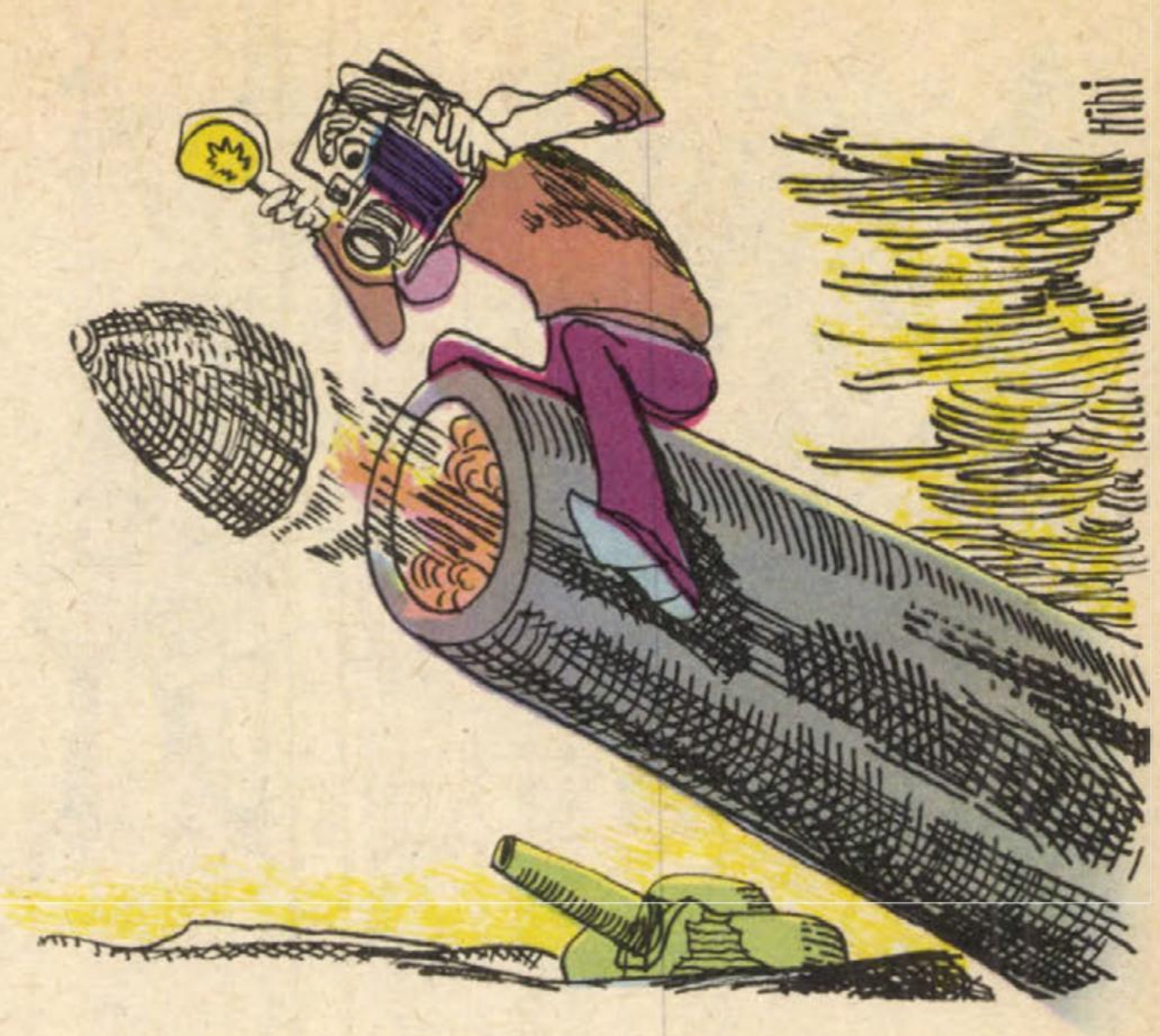

Hintázás Budáról Pestre

Aminap egy fiatal szakember ült velem szemben és szinte lélegzetvétel nélkül elmondta azt, ami a szívén fekszik:

— Én tudom, hogy semmit sem tehetek és hiába jöttem: ön sem képes az ügyemben segítségemre lenni. Mégis kikívánkozik belőlem, mert igazságtalannak érzem, ahogyan velem szemben a munkaadóm, egy köztiszteletben álló Intézmény eljárt. Meg is érdemlem, mert én egy ló vagyok a 36 évemmel és a szaktudásommal. Azért vagyok ló, mert az előbbi állásomból, nyolcévi munkaviszony után, négyszáz forinttal kevesebb fizetésért átmentem a már említett köztiszteletben álló Intézmény budai kirendeltségéhez. Engem nem a pénz érdekelt, hanem a szakmai fejlődésem, ami új állásomban nem volt kétséges. Másfél évig valóban szívem szerinti munkát végeztem. Közben a fizetésemet, jó munkám elismeréseként, felemelték: végül is elértem az előbbi állásomban élvezett keresetemet. Akkor, egészen váratlanul, felmondó levelet kaptam: nem volt apelláta, ott kellett hagynom az állásomat.

Nagyon jól tudom, hogy a felmondás okát írásban meg kell indokolni. Nekem nem azt írták a felmondó levélben, hogy nem felelek meg, mert a munkámat hanyagul végzem, vagy azért nem felelek meg, mert túl sokat dolgozom, s ezzel feleslegessé válik egy kartársam, akit emiatt el kellene bocsátani, s erre még gondolni is képtelenség: mi lesz, ha néhány év múlva esetleg megnövekszik az Intézmény munkája? Azt sem írták, hogy azért nem felelek meg, mert egy nős és családos embernek sok a gondja, nem képes teljes erőkifejtéssel dolgozni, de azt sem írták, hogy nőtlen vagyok és a rám bízott feladatok lelkiismeretes elvégzése helyett a lányok után szaladgálok. Továbbá azt sem írták, hogy nem felelek meg, mert kártyázom, iszom, könnyelmű vagyok és káros szenvedélyeim akadályoznak munkám elvégzésében; arra sem hivatkoztak, hogy nem iszom, nem kártyázom, vagy akár arra sem, hogy túlságosan megfontolt, mérlegelő alkat vagyok, semmiféle szenvedélyem nincs, ezért munkámat nem tudom kellő szenvedélylyel elvégezni, vagy azért nem felelek meg, mert kopasz vagyok, mert dús a hajam, mert bajuszt viselek, mert nincs bajuszom és így tovább. Minek soroljam, mivel indokolják olykor a felmondást, ha valakin túl akarnak adni? Még szerencse, hogy a dolgozónak az ilyenfajta indokolás előnyös, sikerrel fellebbezhet a Döntőbizottsághoz.

Az én felmondó levelemben indokolásképpen az állt, hogy a Központ megszüntette a státusomat a budai kirendeltségnél, tehát hiába is fellebbeznék, mert leépítésemre *átszervezés* miatt került sor. Azóta már máshol dolgozom, érdemleges panaszra nincs okom, csupán azt szeretném megemlíteni, hogy alig múlt el néhány hét és az Intézmény központja pesti kirendeltségénél *új* státust létesített, ugyanazzal a munkakörrel, amit én a Duna túlsó partján olyan nagy szakmai szeretettel a munkaadóm megelégedésére elbocsátásomig elláttam. Már-már arra gondoltam, hogy az ilyenféle átszervezés mögött protekcionizmus rejlik, vagyis engem azért küldtek el Budáról, hogy valakit az én helyemre tegyenek Pesten, de ezt egy köztiszteletben álló intézményről fel sem tudom tételezni.

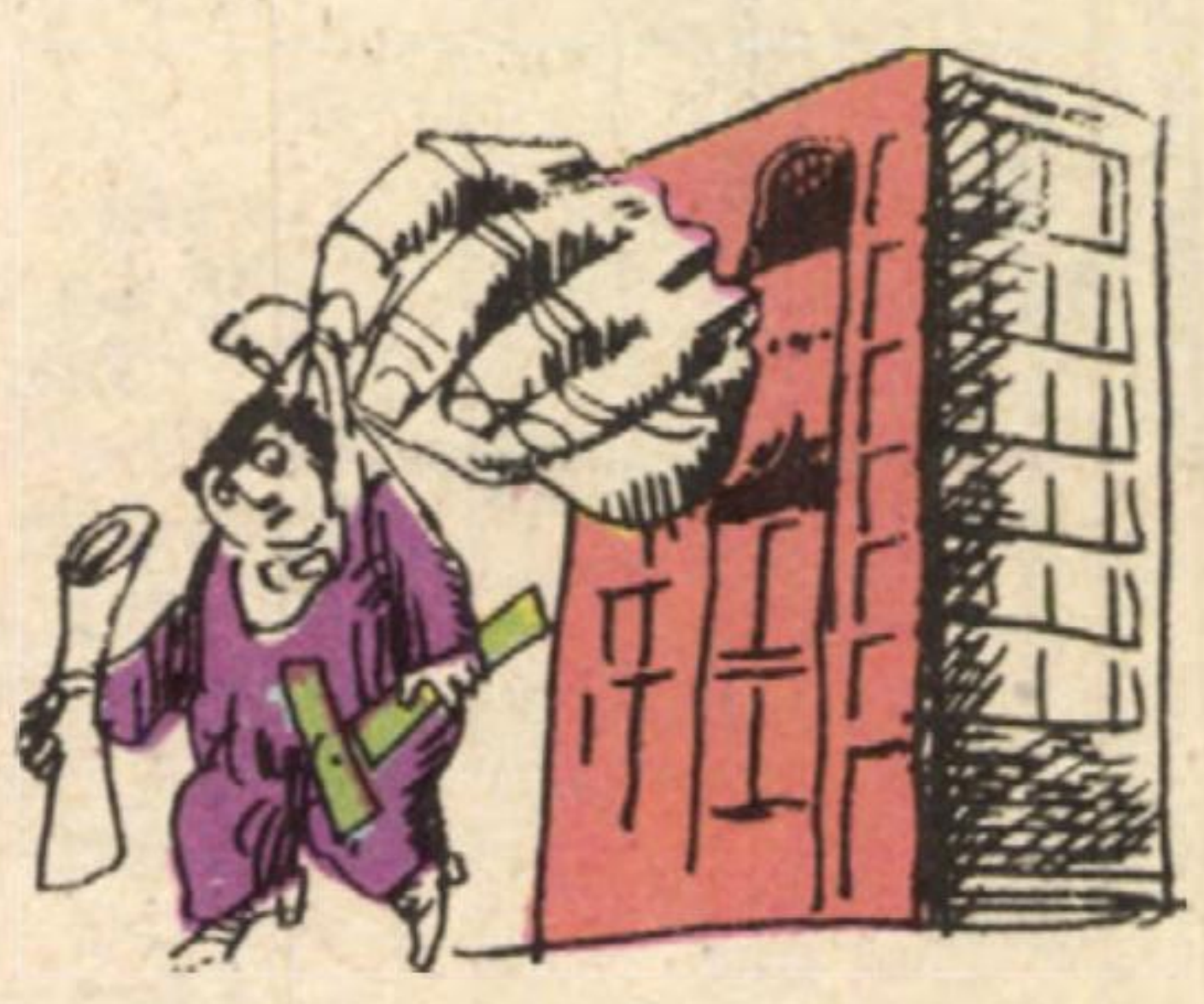

Az én állásomat az Intézmény adta, az Intézmény elvette és odaadta — másnak. Ügyesen, okosan Budáról Pestre áthintázta a státusomat, nincs e mögött semmiféle nagyobb suskus, de nem tagadom, az önérzetemben mélyen megbántottak. Még csak fellebbezni sem tudok, de nem is akarok. Éppen ezért nagyon jól esnék nekem, ha az én történetem napvilágra kerülne, hogy máshol és mással ez ne forduljon elő.

*

A fiatal szakember felállt, megköszönte, hogy végighallgattam és gyorsan búcsúzott. Még csak annyit sem volt alkalmam mondani, hogy hasonló eset sajnos máshol és mással is előfordult már, a jövőben is megtörténhet, ne higgye, hogy csak egyszer volt Budán kutyavásár, illetve státusmegszüntetés.

Földes György

A ZEBRÁN

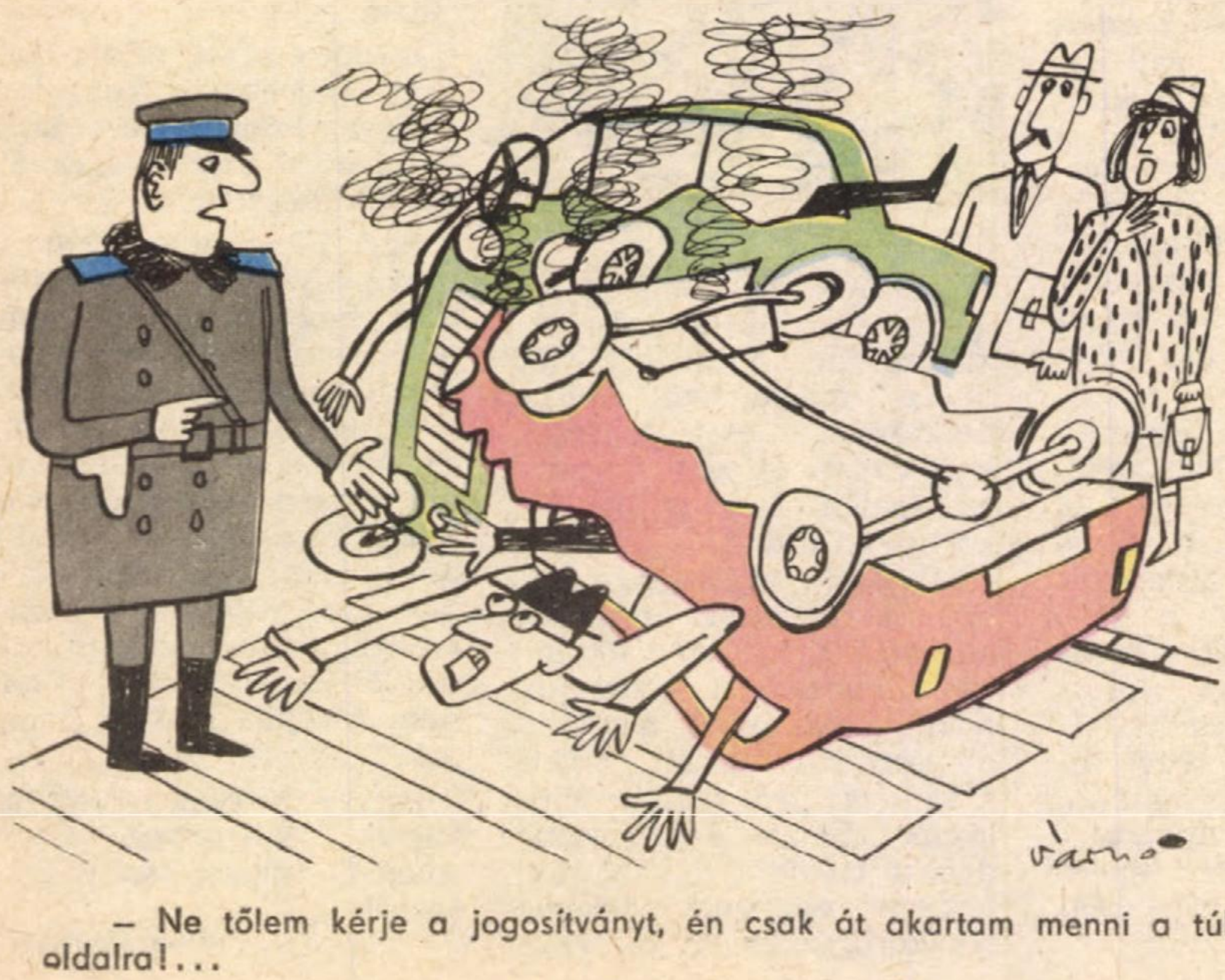

– Ne tőlem kérje a jogosítványt, én csak át akartam menni a túlsó oldalra!...

FARSANGI TÁRSAS TÁNC

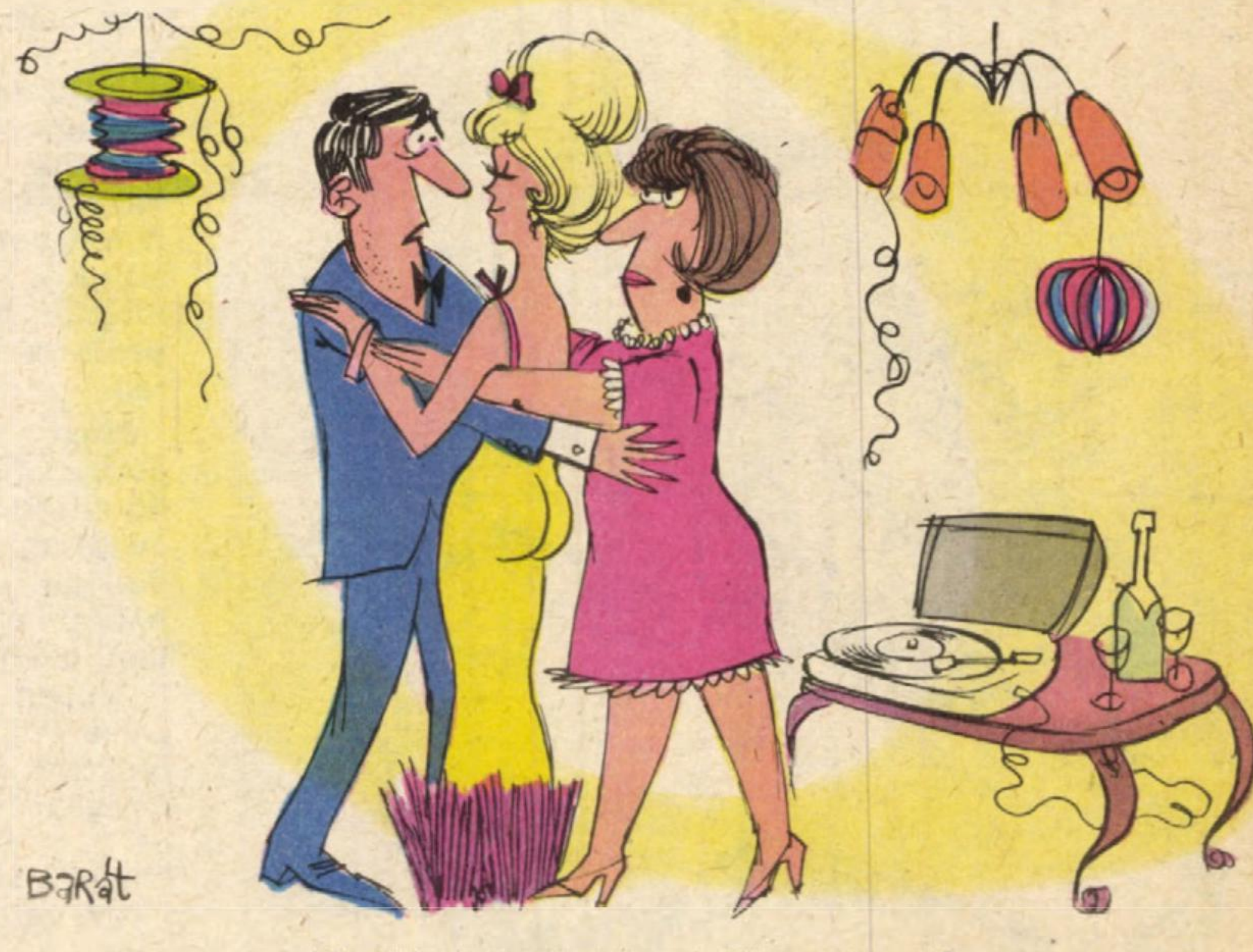

– Mondd, hajnalig itt nyüzsög a mama?...

HORGÁSZOK A HÍDON

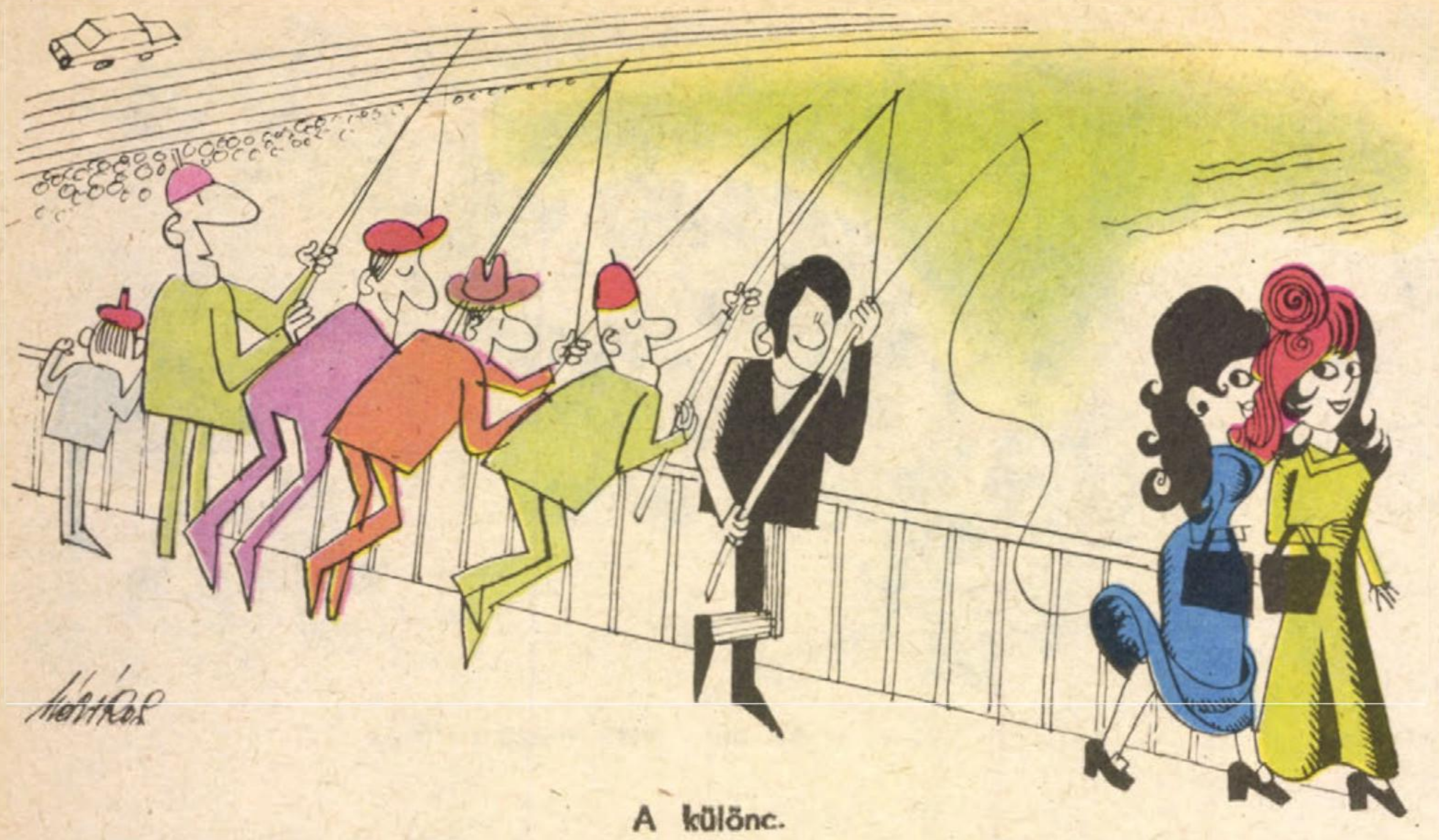

A különc.

AZ ÁLTALÁNOS LESZERELÉS UTÁN

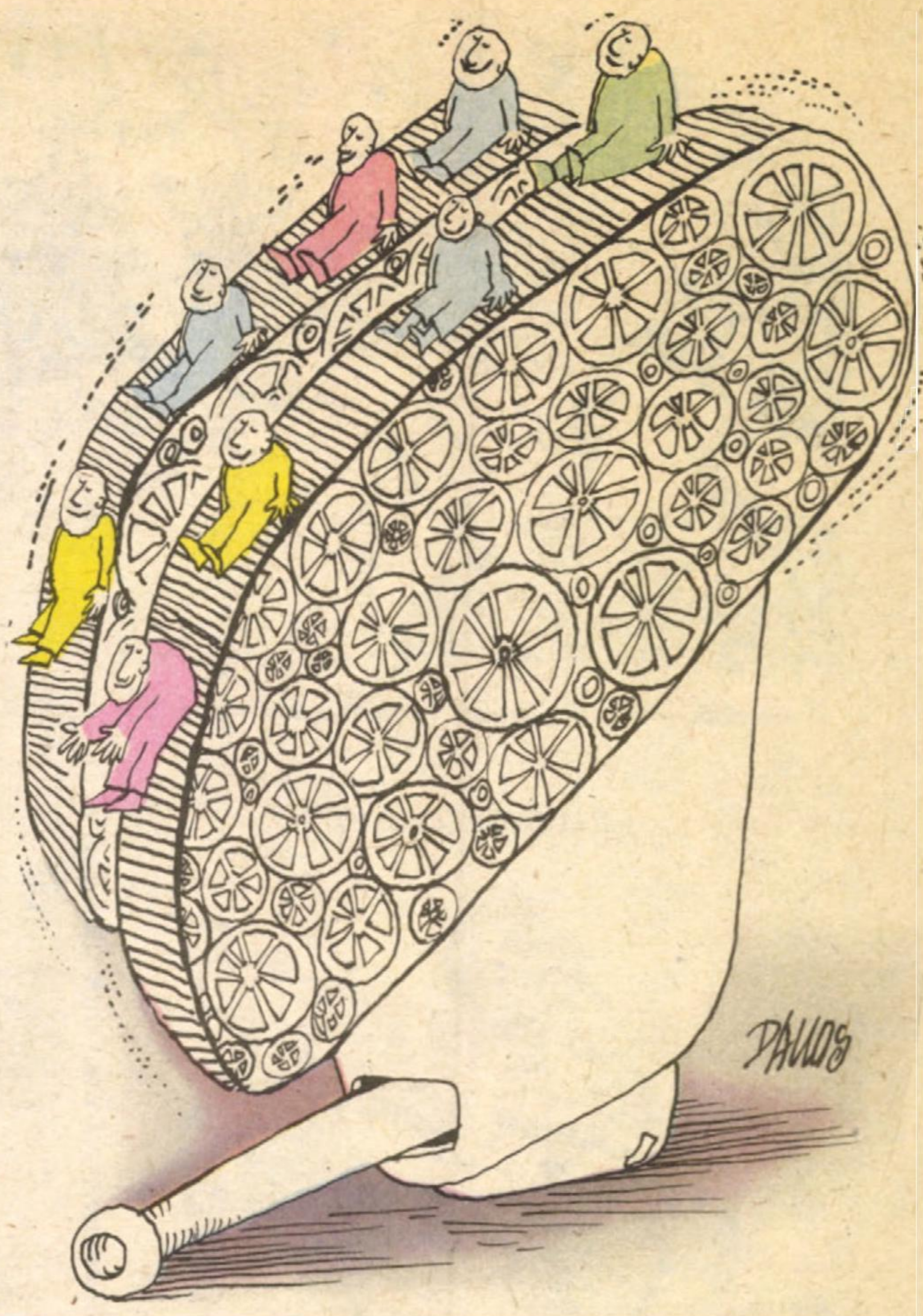

AMIKOR A FEGYENCET ELŐÁLLÍTJÁK

A Florida állambeli Niceville-ben hat álarcos férfi hatolt be a helyi börtönbe, s a hálóteremből elvitték a 34 éves Peter Bryan Walkert, aki többféle bűncselekményben bűnösnek vallotta magát, s ezért 10 évre ítélték.

— A Nagy Ember (Big Man) látni óhajt! — mondták neki, miközben elhurcolták.

A lefegyverzett őrség tartózkodott mindenféle erőszakos cselekménytől. Istenem, máskor is előfordult, hogy egy fegyencet kihallgatásra vittek el. Elvégre a Maffia vezetőinek is lehetnek kérdései valamilyen bűnügy tisztázása érdekében...

DIADALMENET

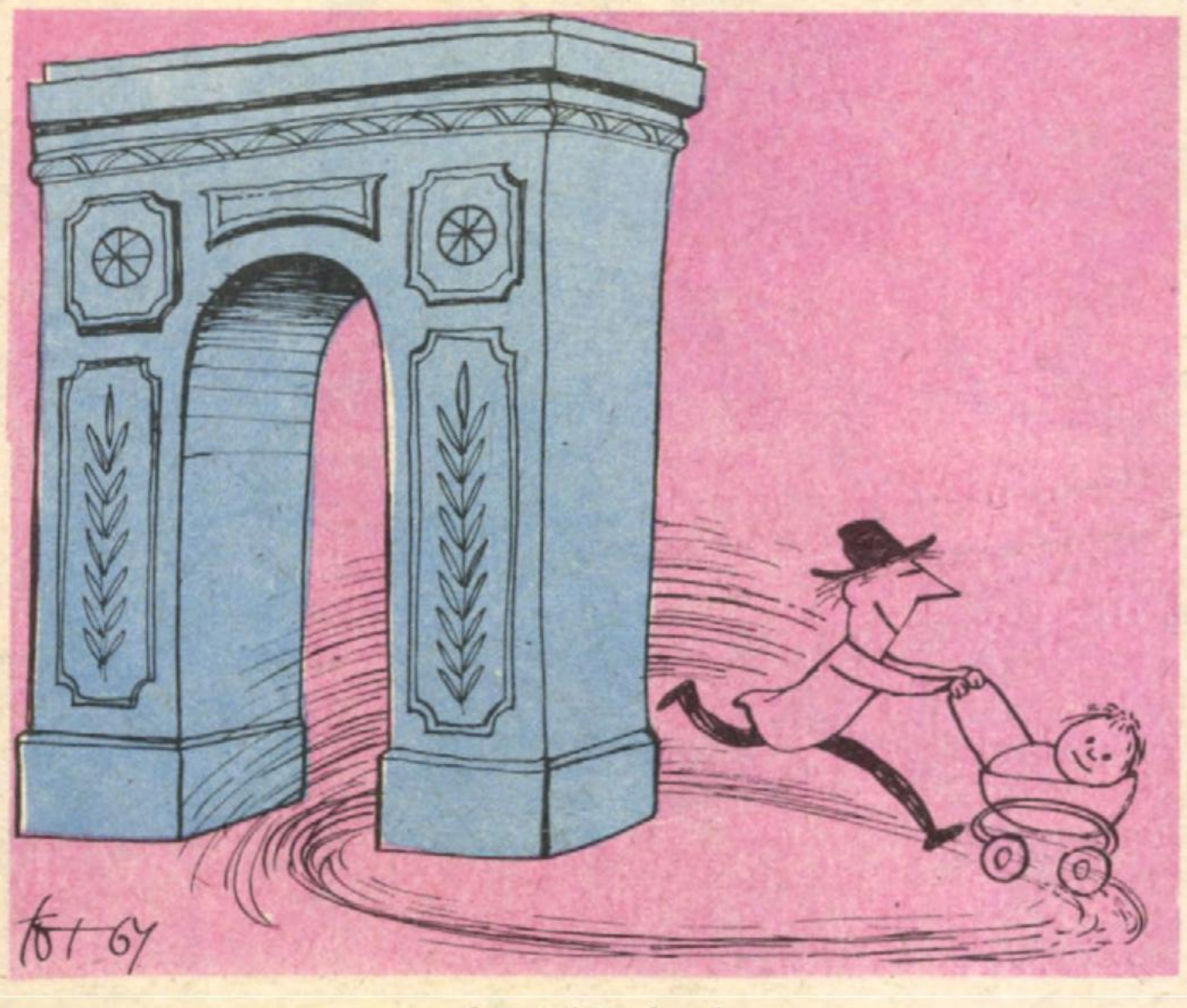

Apai büszkeség.

VISSZAVONULT VETKŐZŐ

Mary-Jo Morse, egy 19 éves leányzó kényszerűségből fellépett mint sztriptíz-táncosnő az egyik londoni bárban, mivel ellopták a pénzét, amikor Miamiból Londonba érkezett. Egy hónapon át vetkőzött, majd amikor már összegyűjtötte a hazautazáshoz szükséges pénzt, búcsút mondott a pályának.

— Miért? — kérdezték tőle. — Talán szégyellte magát?

— Fáztam! — válaszolt Mary-Jo. — Hogy mit esznek a férfiak egy didergő, libabőrös nőn, nem tudom elképzelni.

TÉLAPÓ BÚCSÚJA

Télapó Gasparek Menyhért néven éldegélt a Porlasztó utca 3-ban és a nagy év végi hajrá után inkább nyűttnek tűnt semmint fickósnak. Citromos teát iszogatott egy nagy bögréből, amelynek oldalára egy elvetemült művész a Paddington állomás távlati képét festette. Mamuszos lábát egy vedlett fotelre nyújtotta, amelyre előzőleg valami régi újságot terített. A jóisten volt a megmondhatója, hogy a fotelt óvta-e a mamusztól, vagy a mamuszt a foteltől, bár ez a későbbiek szempontjából alig bír jelentőséggel.

— A fagyos ég rákönyökölt a fagyos földre és keményen kivésett ezüstlemezkéket hintett maga körül — mondtam. — Majd ezzel kezdem a hangulatos riportomat, Menyuskám.

— Ne tegye — nyöszörgött Télapó. Hangja úgy tört elő a bögre mélyéből, mintha a lochnessi szörny sóhajtott volna. Szakálla már csurom tea volt. — Ha segíteni akar egy önmagával meghasonlott aggastyánon, szót sem ejt többé a karácsonyról. Nézzen rám, egy szegény, reszketeg vénembert lát maga előtt.

— Világos — mondtam. — Miért, maga szerint milyen egy Télapó, Menyuskám? Afféle villogószemű, hetykebajszú siheder talán? No menjen, mert kigúnyolom.

Gasparek Menyhért reszkető kézzel kavargatta a teát, a kiskanál kedves karácsonyi harangjátékot kalimpált ki a bögre oldalán.

— Nézze — nyafogta Télapó. — Én végigcsináltam az első világháborút. Isonzo, Piave, Doberdo. És hogy jöttem haza? Golyóval a vastaghúsomban, de dallal az ajkamon. A harmincas években oroszlánokat szelídítettem és cirkuszi ágyúból lövettem ki magam, az ötvenes években begyűjtési felelős voltam Szabolcsban... szóval megszoktam a veszélyt, de ha arra gondolok, hogy még egyszer Télapónak kéne mennem, akkor...

Kislányosan hüppögni kezdett, ami egy Télapótól egyenesen undorítónak tűnt.

— Senki sem foghatja rám, hogy félvállról vettem a dolgomat — mondta. — Vállalati bulikon kívánatra a külpolitikai helyzetet, sőt, a tervmutatókat is bevettem a „Mennyből az angyal” és az „Oh Tannenbaum” közé. Egy helyen még fejre is álltam, hogy a munkahelyi testnevelés fontosságát hangsúlyozzam. Hanem a gyerekek...

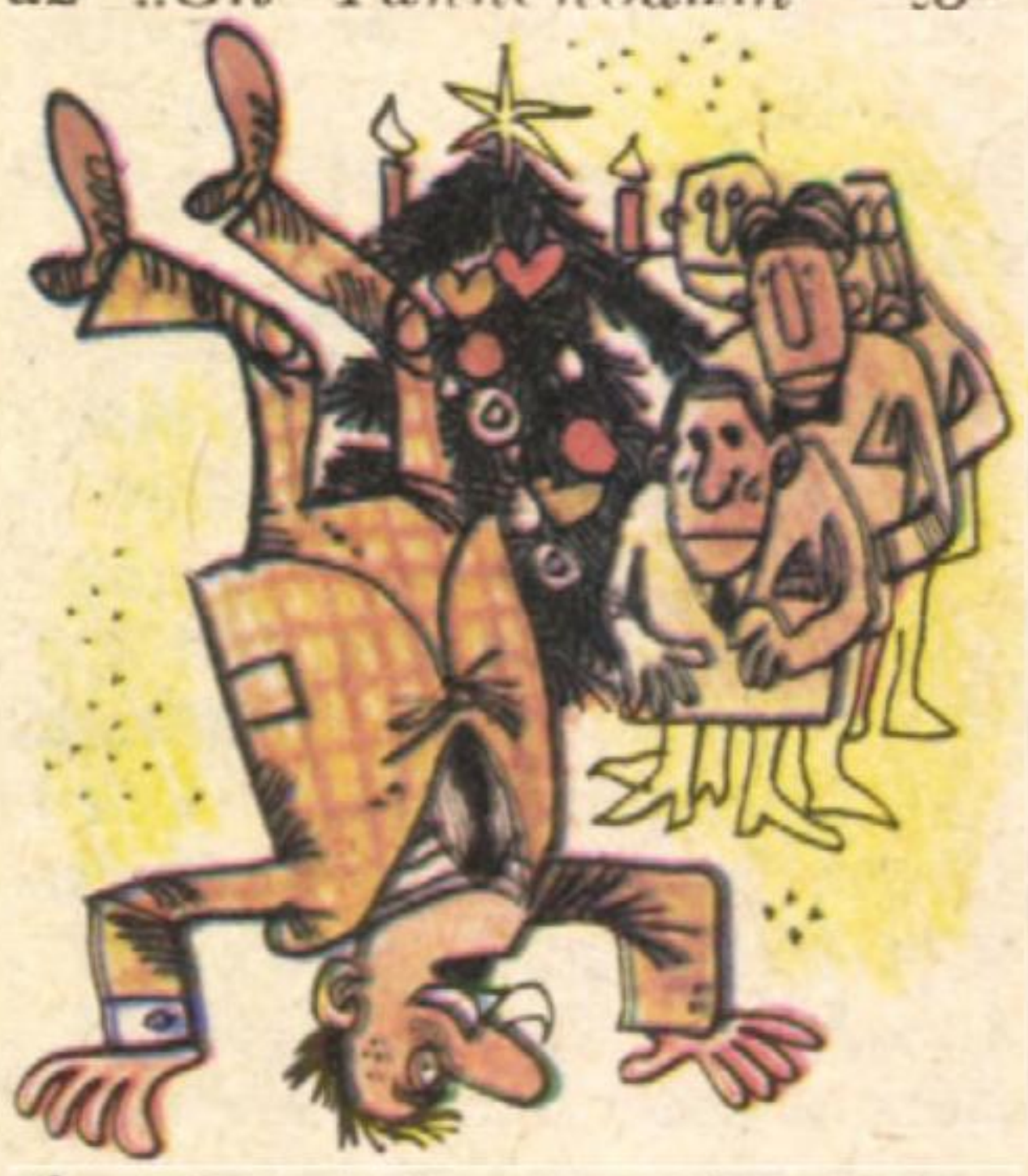

Álla leesett. Reszketni kezdett. A szakálla szegletesen lengett utána, mint a zászló.

— Délutánjaimat a Cvider-áruház gyerekosztályán dörmögtem végig, hogy öblös hangon oktassam, neveljem és zsongítsam az óvodások nemzedékét. Azt hiszi, hagyták magukat? Uramisten, micsoda korosztály! Torpedóállú csecsemők, acélosgerincű bölcsődések, dinamitöklű kis svihákok, jeges csillogással a tekintetükben. Kicsinálták, uram. A falhoz állították és gyermeteg pimaszságaik dumdumgolyóit lődözték belém.

— Istenem — mondtam. — Elevenek!

— Elevenek... — nyögdécselte Télapó. — Idehallgasson, egy szeplős kis fickó egyszerre elém állt és integetett, hogy súgni akar valamit. Én lehajoltam, erre az öklére tekerte a szakállamat és akkorát rántott rajta, hogy hasra estem. Kínok közepette fetrengtem a Cvider-áruház padlóján, ő meg letörölgette a tenyerét és odakiáltott egy másik foghíjasnak: „Megint nyertem, tüdő! Mondtam, hogy frankó a szakálla!” Máskor meg hazacipelem a puttonyomat, bontogatom, hogy kivegyem a tíz deka kövesztett szalonnát, amelyet még reggel vásároltam volt, szerény vacsora gyanánt... és a következő pillanatban a rémület jeges tűi járják át a szívemet. Egy kis kalóz ugrik elő a puttonyból és vad „Iszkiri!” kiáltások közepette hagyja el a tett színhelyét. Akkor már a fél város engem körözött gyermekrablás alapos gyanúja miatt. No és aztán Évike...

Gasparek Menyhért hangja elcsuklott, szeme üvegesedni kezdett.

— Évike szőke volt, göndör, kékszemű, arca mint a téli alma, egy kis angyal, na. Négy éves lehetett és a játszi ölebek megható bizalmával mászott fel az ölembe. Aztán a következőket súgta a fülembe, de most jól figyeljen. „Idehallgass Télapó. Ha nem adsz egy húszast én sikítani kezdek, hogy csipkedsz és malacságokra tanítasz...”

Lázas homlokát az ablakra tapasztotta. Lent a téren négy kis srác állta körül a madáretetőt, egy-egy jégcsapot tartottak a szájukban. Egy matróna rohangált körülöttük rémült neszek közepette, „jesszus a mandulád Janika, úristen a torkod Pistike...”

— Az őrületbe kergetik a nagymamájukat, aki egy szörnyeteg — mondta jóságos mosollyal Télapó. — Azt játsszák, ki tudja előbb felrágni magát a jégcsapon a bádogig. Hát lehet őket nem szeretni?

Peterdi Pál

NYUGATIMÁDAT

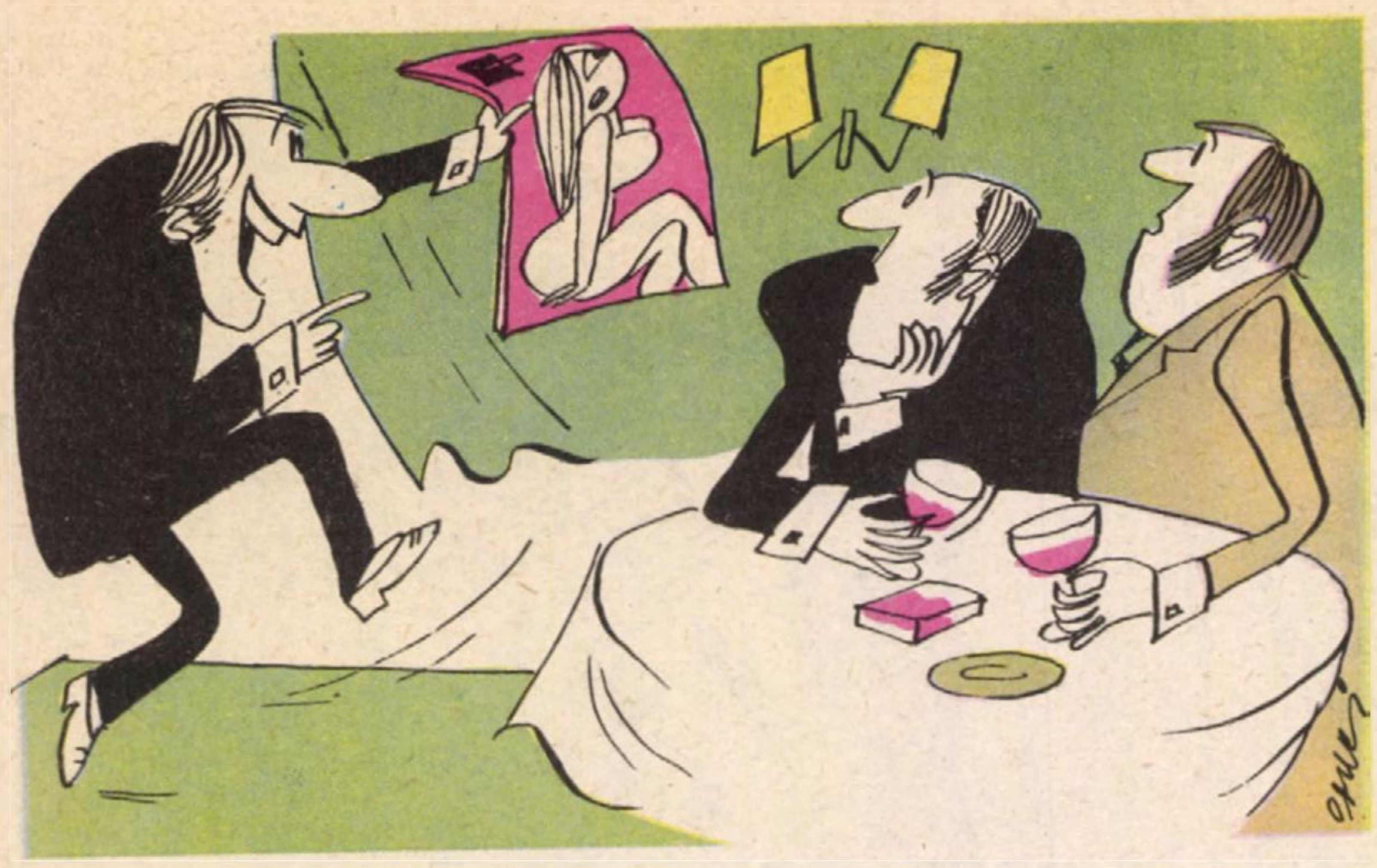

– Fiúk, micsoda öröm! A feleségem aktja egy nyugati lapban!...

AZ ELSŐ NEMZEDÉKI ELLENTÉT

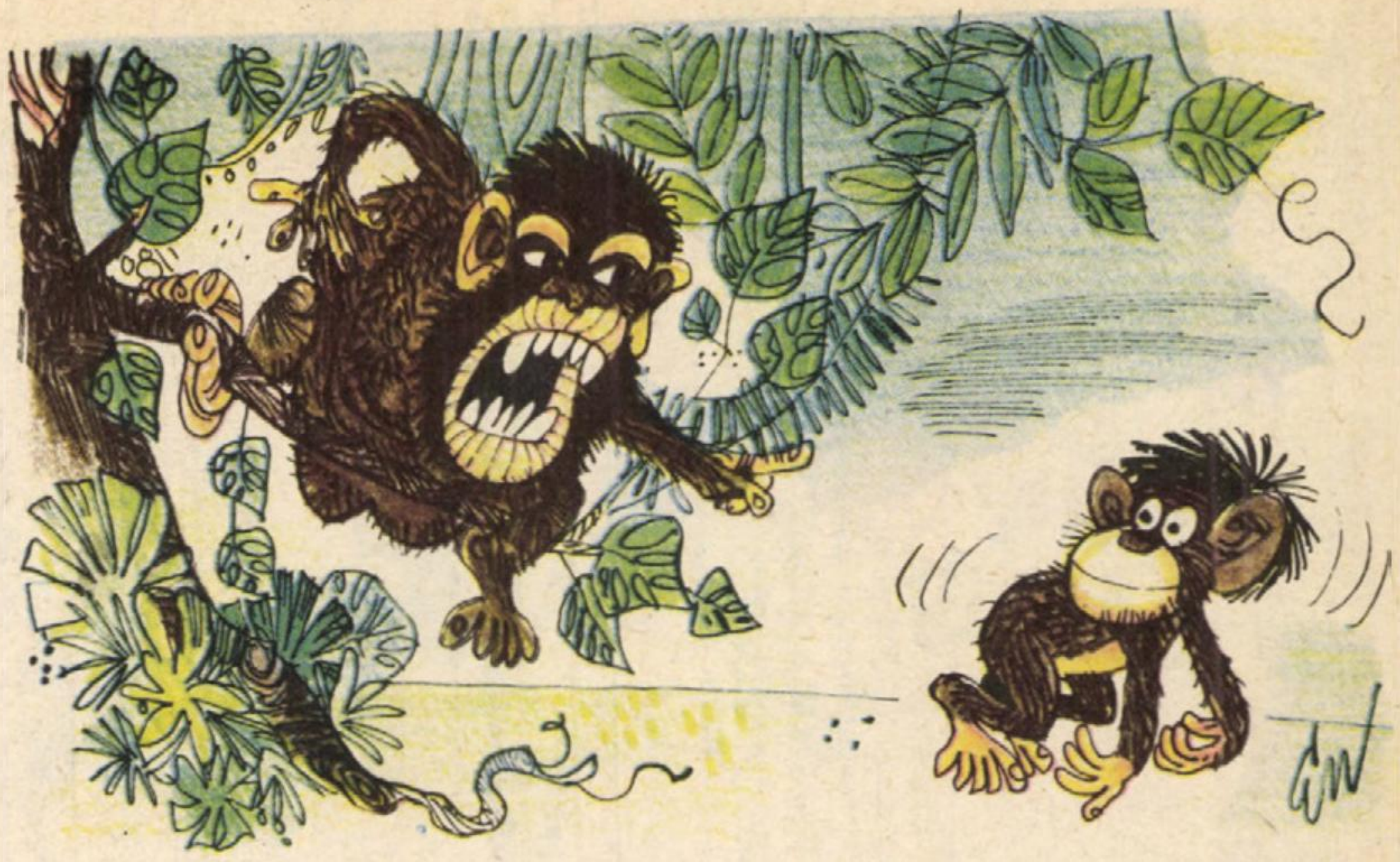

– Azonnal gyere vissza a fára!...

PÁLYAKEZDŐ IFJÚ

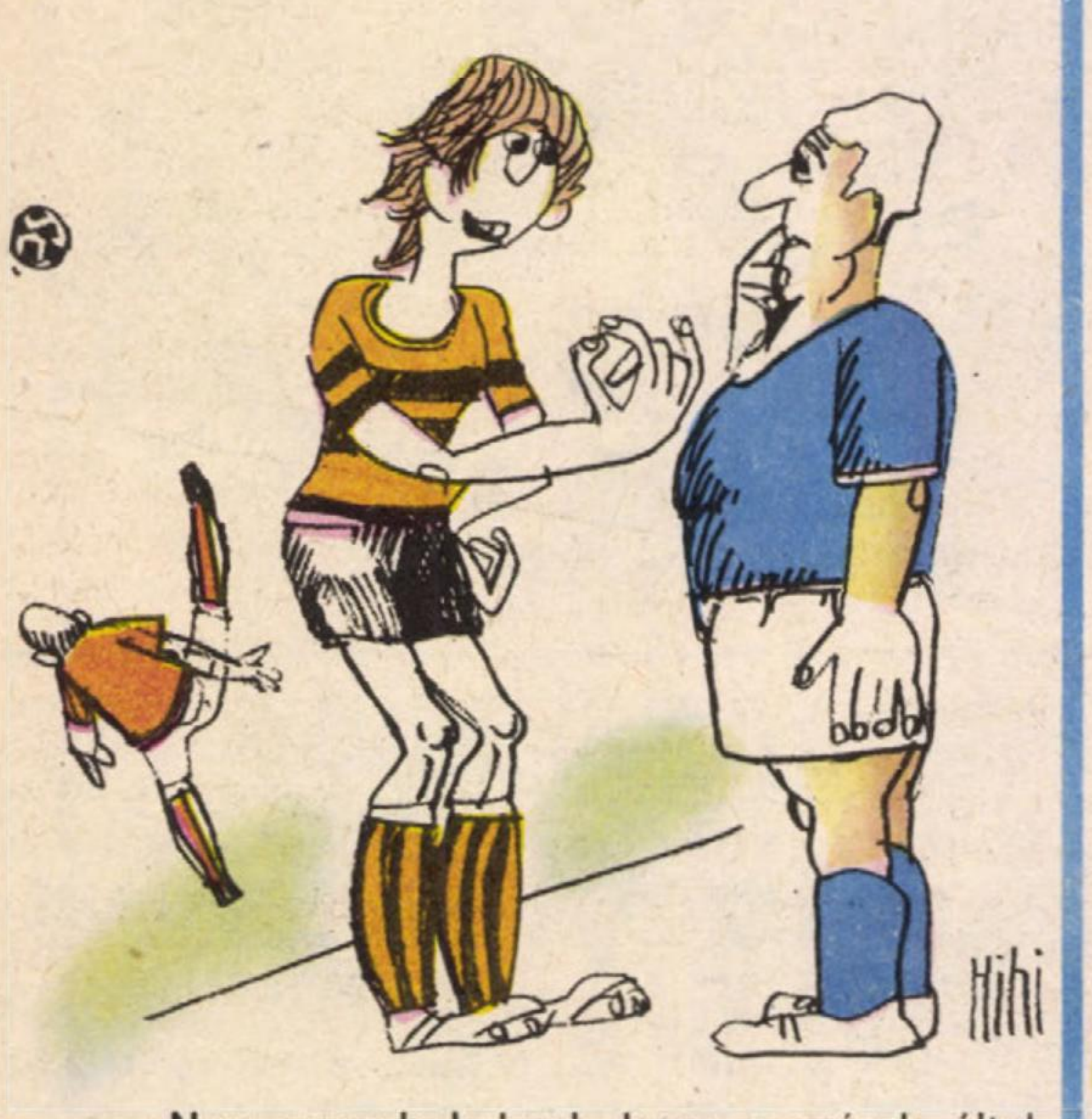

– Nem vagyok bolond, hogy a mások által elrugdalt labda után futkossak!...

VISSZA A BÉKAEXPORTBÓL

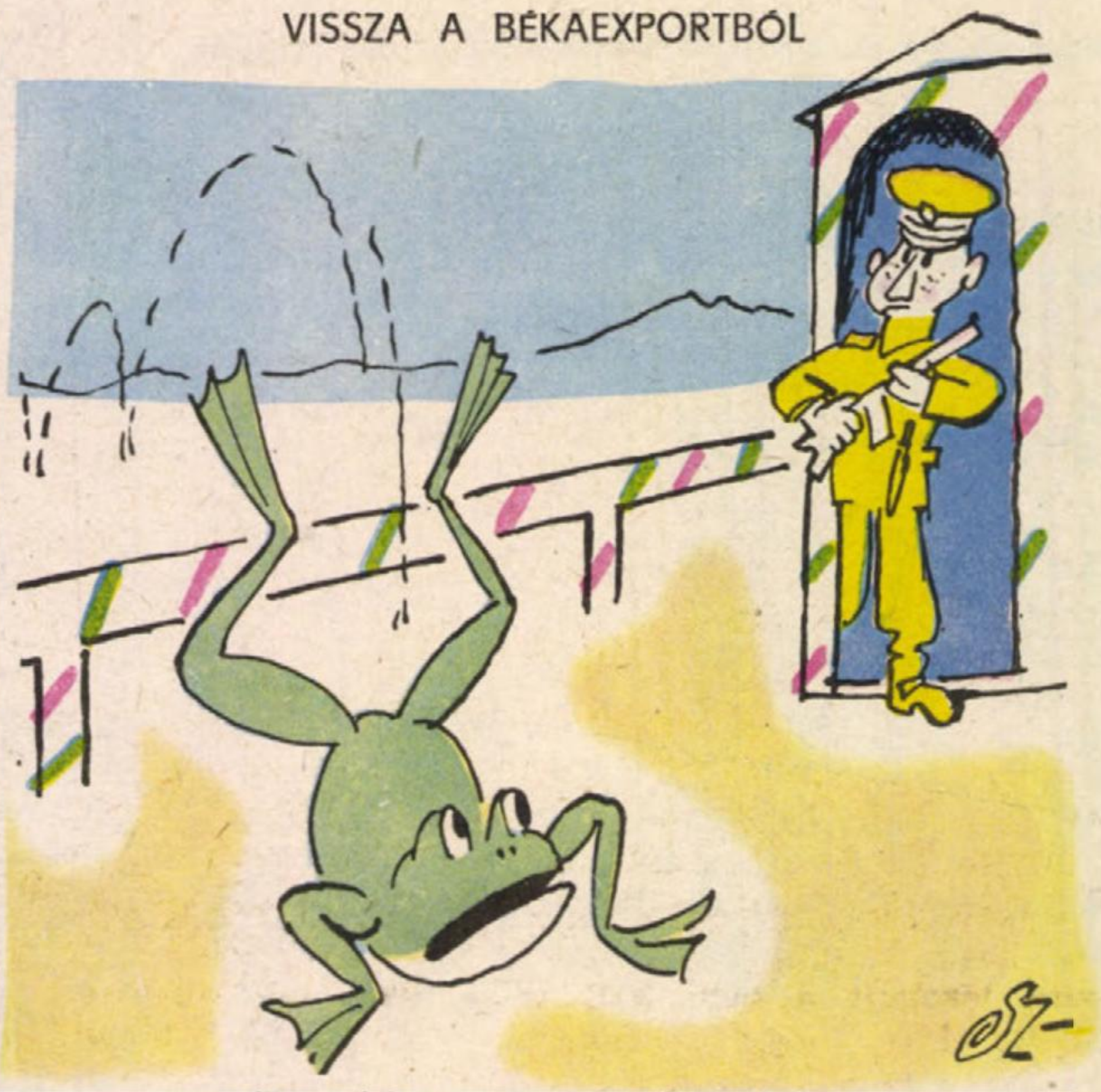

– Nem bírom a nyugati konyhát!...

MINDENT A GYERMEKÉRT!

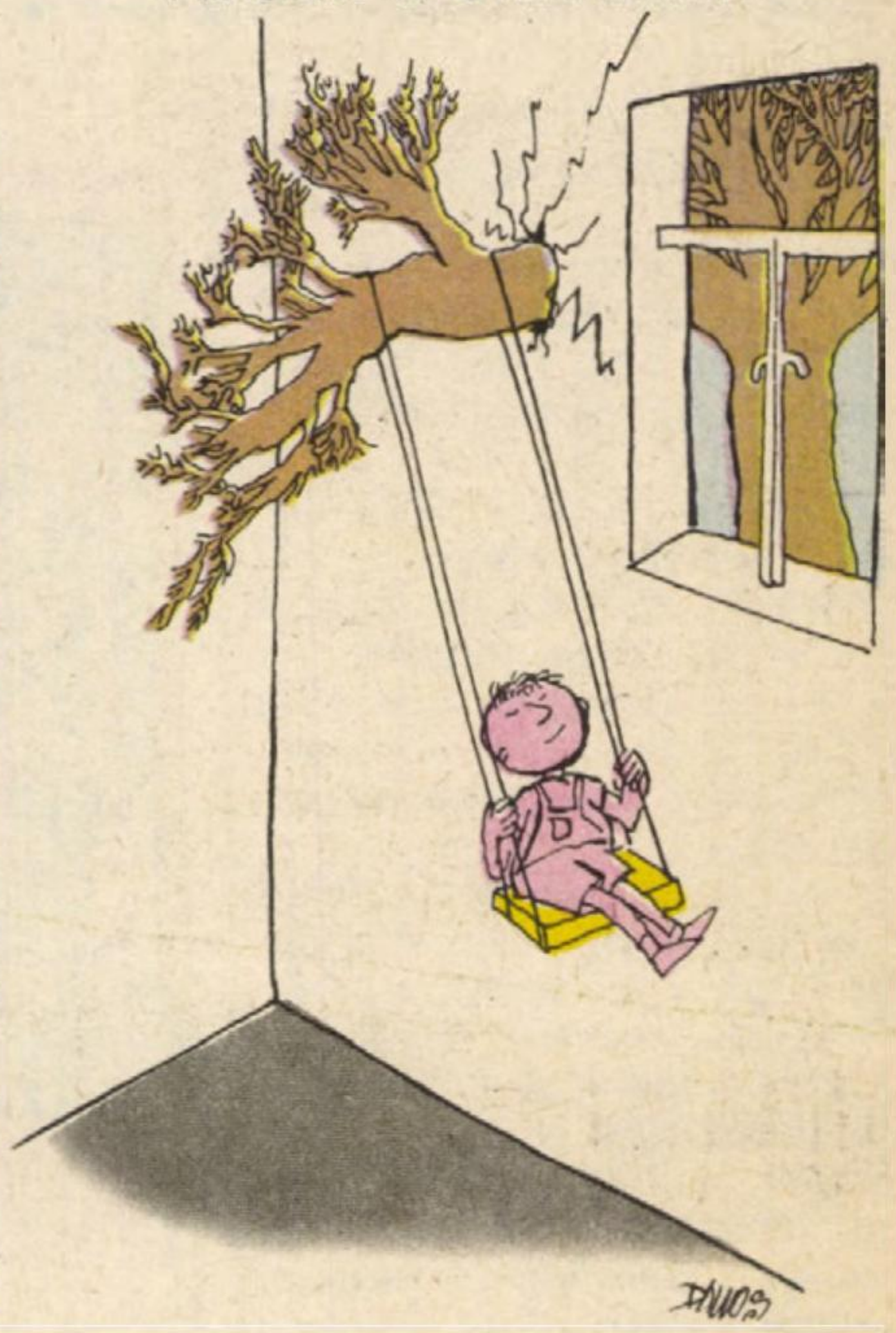

HUMORÜGYBEN DARVAS IVÁNNAL

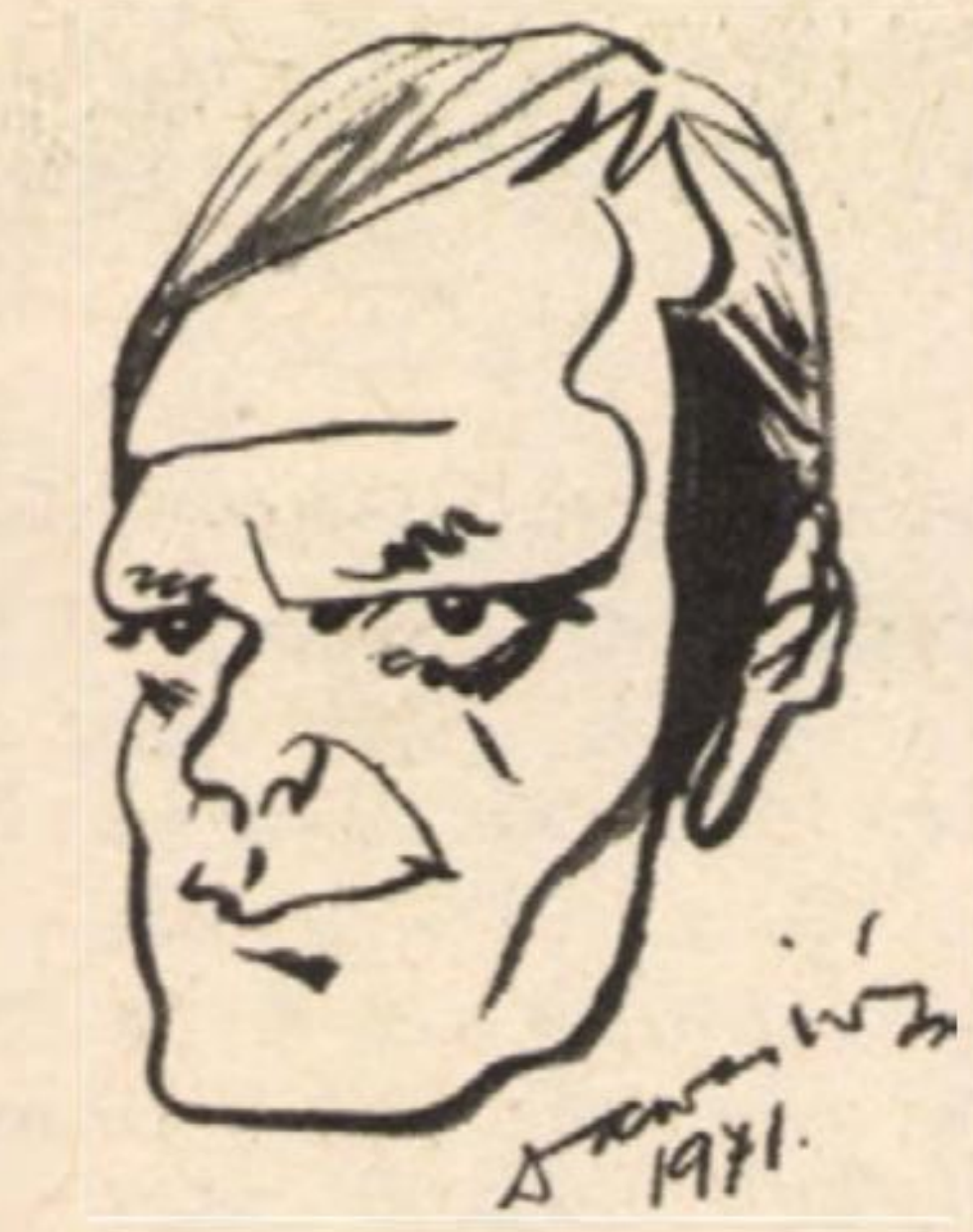

A művész önarcképe

Humor? ...Humor... Humor! — Először kérdezi reménykedve, hogy talán csak vicceltem, nem gondolom komolyan, másodszor, bólintásomra, tudomásul veszi „kíméletlenségemet", harmadszorra szomorú beletörődéssel sóhajtja el ezt a vidám szót, majd keserű mosollyal megtoldja: — Miért van az, hogy a humorral kapcsolatban nekem csupa kínos, kellemetlen, sőt „vérfagyasztó" emlékem jön elő?

— Talán azért, mert jó véget értek, s utólag csak nevetsz rajtuk. Gondolom, ilyen emléked pályakezdésed is.

— No, azon én ma sem tudok nevetni. Legfeljebb szánakozva mosolygok szegény ifjú magamon, akit először 1943 szeptemberében, majd 1944 szeptemberében egy-egy félévi tanulmány után teljesen egyhangúan a pályára alkalmatlannak ítélt a Színművészeti Akadémia tanári testülete. Negyvenötben ismét jelentkeztem a főiskolára, ahol fölvettek a második évfolyamra. Minden nagyszerűen ment az első rostavizsgáig. Akkor azonban... szóval akkor sem nevettem, sőt egy évre rá sem, amikor Várkonyi Zoltán leszerződtetett a színházába Anouilh Euridikéjének a főszerepére.

— Erre az alakításodra jól emlékszem. Egyáltalán nem látszott rajtad, hogy a „mély vízbe dobtak".

— Ez természetes, hiszen a mi mesterségünk sokkal inkább a légtornászéhoz hasonlít, mint az úszóéhoz. Képzeld el, hogy a légtornász két szaltóval leugrott a lengő trapézról és abban az ezred másodpercben nem kapja el a felé lendülő partnere...

— Akkor ott van a háló.

— Igazad van, nekünk is ott a függöny. Leengedhetik. De megengedheti-e a színész, hogy leengedjék a függönyt? A Madách Színházban az ötvenes évek elején a Villa a mellékutcában című szovjet darabot játszottuk. Én alakítottam a gonosz imperialista ügynököt, s az emlékezetes jelenetben Tolnay Klárival, a haladó gondolkodású amerikai nővel táncolok. Közben én szidom a szovjet rendszert, ő védi. Így megy ez másfél hosszú percig, s akkor a rendezés szerint be kell rontania a banda főnökének, Lehotay Árpádnak, aki kétségbeesetten közli, hogy lelepleztek bennünket. Nos, azon a forró nyári estén Lehotay elfelejtett berontani, mivel szokásos sakkpartiját játszotta, s nagy izgalmában (nyerésre állt) nem hallotta az ügyelő hívó szavát. Képzeld el, mi Klárival táncolunk, elmondjuk a végszót, aztán újra elmondjuk, majd nézünk kifelé. Látjuk, hogy az ügyelő szalad. Közben a zene leáll, nincs mire táncolni. Klárira nézek. Azt súgja: szidjad! Szidom hát a rendszert, ő meg védi. Így tartott ez három és fél percig. Ennyi idő alatt öltött magára szmokingot az alsónadrágban sakkozó Lehotay. Az viszont igaz, hogy sem azelőtt, sem azután olyan kétségbeesetten nem rontott be a színpadra.

— Három és fél perc a színpadon borzasztó sok idő.

— A hétköznapi életben sem kevesebb, ha hasonló kínos szituációba kerül az ember. Moszkvában, ahol a *Kapaszkodj a fellegekbe* című filmet forgattuk, társadalmi munkában vállaltam Mensáros László mellett a tolmácsi munkakört. Laci barátom egy szép napon megállt egy üzlet előtt és kérte, hogy vegyek neki néhány narancsot. Csúcsforgalom volt, a szovjet emberek türelmesen álltak sorba a pult előtt. Nekünk azonban csak néhány szabad percünk volt. Odamentem hát a pulthoz és anyámtól tanult ékes leningrádi dialektusban közölni akartam, hogy mi magyar színészek vagyunk stb. A sorbanállók azonban szavamba vágtak és egyhangúan utasítottak, hogy álljak mögéjük. „Mondj le a narancsról!" — közöltem az ajtóban várakozó Mensárossal. „Én pedig ma narancsot akarok enni!" — mondta ő. „Akkor vegyél magadnak!" — Laci odament a pulthoz és így szólt az eladóhoz magyarul: „Kérek egy kiló narancsot!" Az eladó csak annyit értett, hogy nem oroszul beszél. Kérdezte tehát, ha jól emlékszem, németül. Mensáros következetesen magyarul mondta: „Kérek egy kiló narancsot!" Ekkor jöttek más eladók, meg a sorból emberek és angolul, franciául, lengyelül, csehül kérdezgették Mensárost. Azonban Laci, aki több nyelven beszél, most már csak azért is magyarul kérte a narancsot. Teltek a percek, tán *kétszer három és fél perc* is, s miközben én majd elsüllyedtem szégyenemben, Mensáros megkapta a narancsot. Soron kívül.

— Tanultál az esetből?

— Ó, hogyne. Most, amikor Bécsben vendégszerepeltünk, bementem egy üzletbe és — bár tűrhetően beszélek németül — a vásárlók feje fölött magyarul kértem egy kiló narancsot. Erre az eladó — szintén magyarul — így válaszolt: „Amint önre kerül a sor, művész úr!"

Sólyom László

NE TÖRJE A FEJÉT!

Nyilatkozatokat kértünk, hogy a 2,40-es Holló tus miért kerül újabban 5,60 Ft-ba.

Azért, mert:

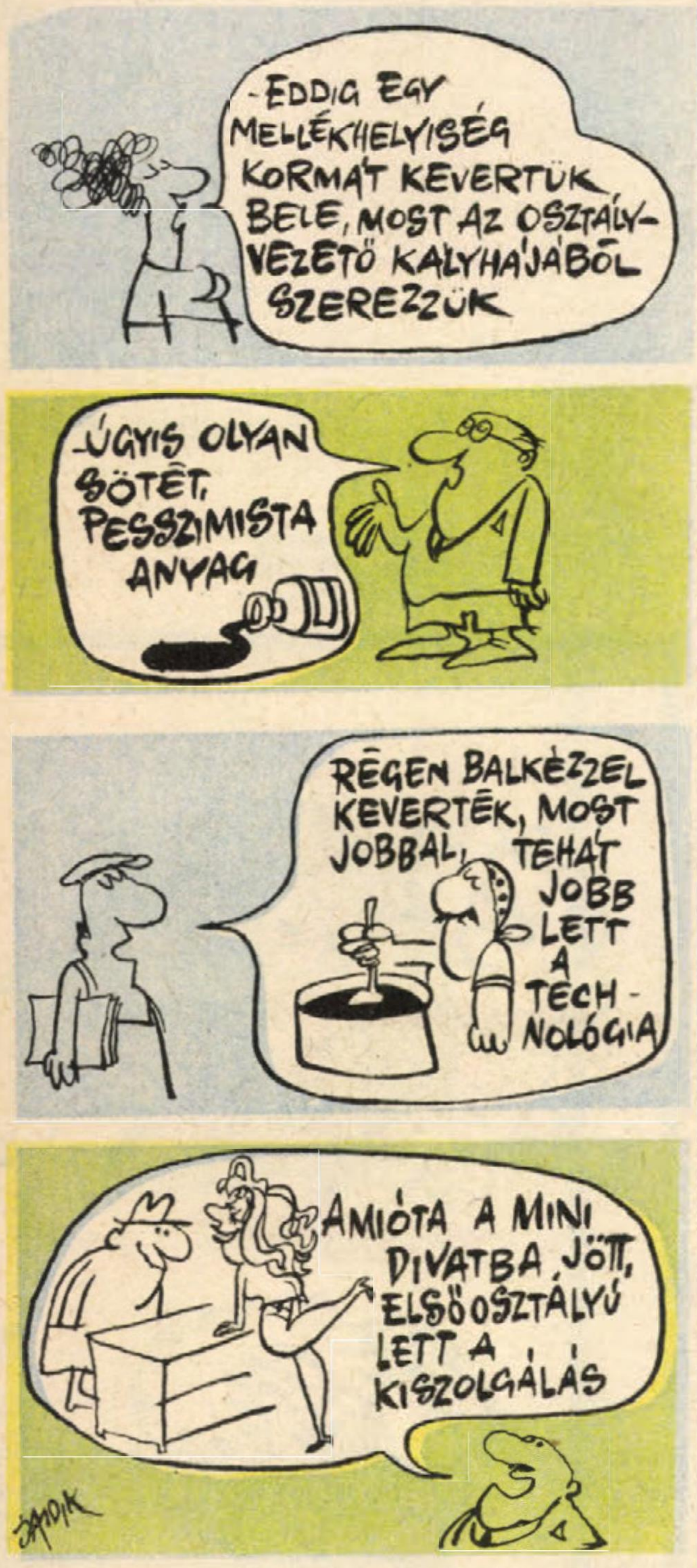
-EDDIG EGY MELLÉKHELYISÉG KORMÁT KEVERTÜK BELE, MOST AZ OSZTÁLYVEZETŐ KALYHÁJÁBÓL SZEREZZÜK
-ÚGYIS OLYAN SÖTÉT, PESSZIMISTA ANYAG
RÉGEN BALKÉZZEL KEVERTÉK, MOST JOBBAL, TEHÁT JOBB LETT A TECHNOLÓGIA
AMIÓTA A MINI DIVATBA JÖTT, ELSŐOSZTÁLYÚ LETT A KISZOLGÁLÁS

A SZATYOR TITKA

(Közgazdasági krimi)

Két mama jön a közértből.
Amit vettek, egy kis vagyon:
kolbász, sonka, sajt, vaj, gomba,
egymás hegyén-hátán vagyon,
egy kis csirke, egy kis liba,
háromféle fajta szalon-
nával telt meg degesz szatyruk,
édesség meg egész halom.

Szól az egyik: – Jó húsban vagy!
– Na, te se vagy karcsú nagyon! –
replikázik rá a másik:
– Leadnék, de nincs alkalom.
Ebéd után fogyókúrás
gyógyszert kéne fogyasztanom ... –

* * *

(Elnézem a teli cekkert,
amely színig bőven megtelt:
naponta van lakodalom?

Nem tudom, hogy hol kezdődik,
de azt sem, hogy hol végződik
az a hírhedt
fogyasztói társadalom.)

Bedő István

MEGSZÜNTETNEK TÖBB VASÚTI JÁRATOT

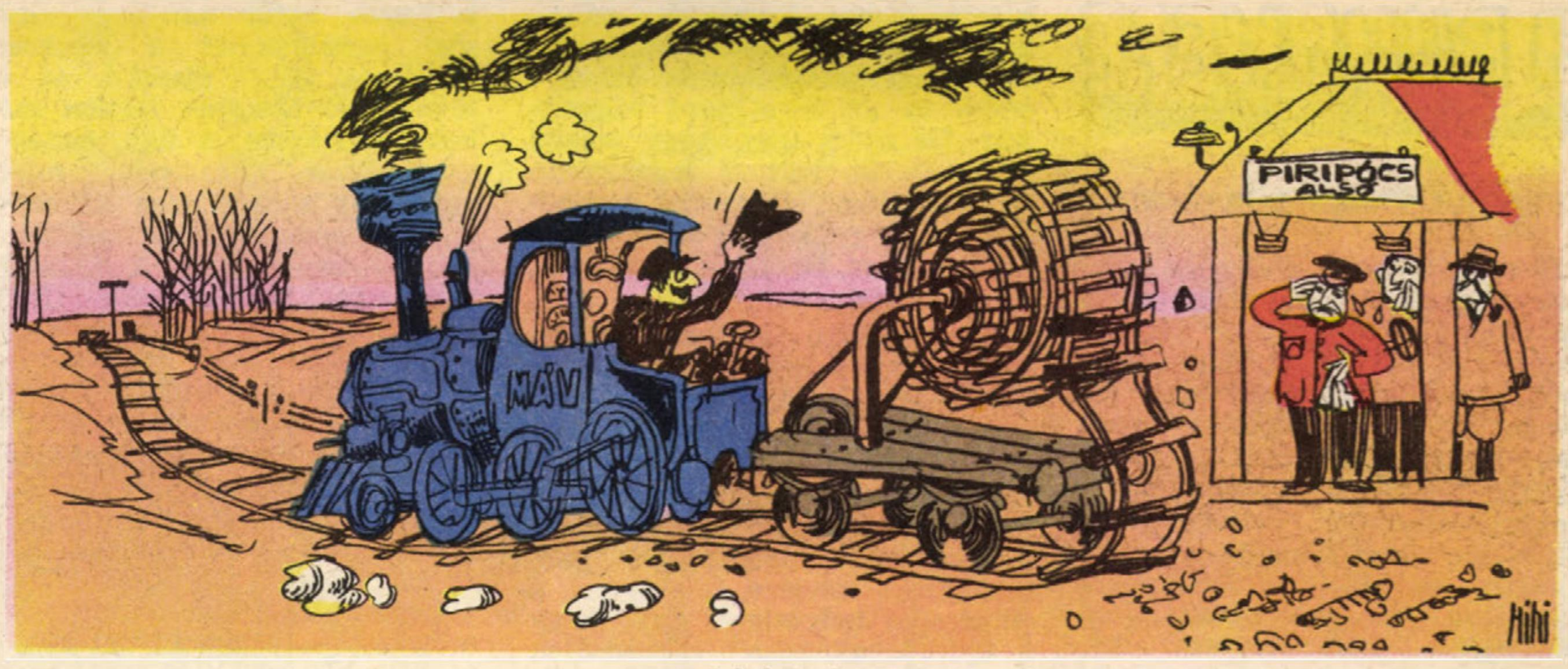

... az utolsó vonat.

Egy és más

1.

Interjút adott a jeles író a *Filmvilág* munkatársának, abban olvasom: „A forgatókönyvet nem én írtam... az a munka elvonna olyan könyvek megírásától, amelyek mégiscsak a könyvespolcokon maradnak...”

Való igaz: a szó elszáll, a filmszalag elkopik, de a könyv megmarad a könyvespolcon.

Csak az a nagy kérdés, hogy a könyvespolcok megmaradnak-e?

2.

Egy áldozatos anya meséli:

— Jó fiú az én húszéves Sanyi fiam, csak ne hordana válláig érő hosszú hajat. Tudom, hogy az a haj-vita lezárult s bele kell törődnünk abba, hogy a fiatalok egy része szépnek, vagy divatosnak vagy korszerűnek találja ezt a nevetséges hajviseletet. Jómagam is beletörődtem. No de mi történt? Az történt, hogy az én Sanyi fiam végre talált egy kedvére való munkahelyet, ahol a főnök kijelentette: tisztes fizetéssel elsején beléphet, de a haját le kell vágatnia. A fiam azzal jött haza, hogy ilyen áron nem kell az állás. Inkább a munkáról mond le, mint a hajáról. A férjemmel együtt órákig beszéltünk a lelkére, hivatkoztunk a jövőjére, de teljesen eredménytelenül. Tudja, hogy mire kényszerültem a végén? Elmondom, de ne nevessen ki. Vettem egy hatalmas parókát háromezer forintért. Sanyi azt egy aktatáskában magával viszi a munkahelyére, délután félötkor végez, akkor felteszi a parókát és elmegy zenét hallgatni a klubjába. És még örültem, hogy ebbe az áthidaló megoldásba az én Sanyi fiam belement.

3.

A megafonban felcsendült a magyar himnusz, egyike a legszebb himnuszoknak. Fenséges és megrendítő dallama szárnyalva zengett, betöltötte a helyiséget. A megjelentek mozdulatlanul, állva hallgatták, ahogyan illik. „Isten áldd meg a magyart... jó kedvvel, bőséggel... nyújts feléje védő kart, ha küzd ellenséggel... Balsors, akit régen tép, hozz reá víg esztendőt... Megbűnhődte már e nép a múltat s jövendőt...” A zene végre elhalt, az emberek megrendülten leültek. A tatárjárás, a törökdúlás, a világosi fegyverletétel járt az eszükben.

És kezdetét vette a magyar—osztrák tollaslabda-mérkőzés.

4.

Szép kiállítású, vaskos könyv jelent meg nemrégiben. A címe: *Látogatóban*, és azokat a terjedelmes interjúkat tartalmazza, melyeket magyar írók adtak az *Élet és Irodalom* munkatársainak. Benne vannak a könyvben a megszólaltatott írók fényképei is. Ezt a részt lapozgatom.

Az írók komolyan, sőt itt-ott átszellemülten néznek maguk elé, esetleg a fényképezőgép lencséjébe. Tekintetükön látható, hogy a lét és a nemlét titkaival foglalkoznak. Némelyikük a távolba mereng, van amelyik éppen alkot. És valamennyi rendesen, hogy úgymondjam netten van felöltözve. Csak egy író akad, aki gyűrött sortban, kezében valami orvosságos üveggel látható s vigyorog, mint a fakutya. Ez az egy természetesen én vagyok, a tréfás ember. Ezt a képet tartotta alkalmasnak közölni rólam a könyv szerkesztője (persze megkérdezésem nélkül), hadd lássa az olvasó azonnal, hogy humoristával van dolga. A képet annak idején orvul készítette rólam R. J. Szigligeten s már akkor sem örültem neki, amikor egy hetilapban megjelent. És íme, ez a kép hivatott arra, hogy fizimiskámról tájékoztassa az utókort. Mit fognak rólam gondolni azok, akik egyszer majd — húsz vagy ötven év múlva — kezükbe veszik ezt a könyvet? Körülbelül ezt: „Szegény... beteg volt, egy jó gatyára se tellett neki, mégis volt kedve nevetni...”

5.

B. I. hivatalos kiküldetésben néhány hétig Dániában tartózkodott. Így beszél:

— Persze elmentem egy pornomoziba is. Nahát... maga azt a mocskos, szennyes, aljas filmet elképzelni sem tudja, amit ott vetítettek. Hová züllik az emberi lélek, az elfajzott képzelőerő... Másnap este elmentem egy másik ilyen moziba. Uram, az ember elaljasodásának nincs határa. Szavamra mondom, a rosszullét környékezett. Orvosi könyvekbe illő aberrációk, minden képzeletet felülmúló ocsmány, becstelen, gusztustalan képsorok, szavamra mondom, hogy emberi mivoltomban porig alázva hagytam el a helyiséget... Harmadnap este megint megnéztem egy ilyen filmet. Hát kérem, ami ott förtelemben és penetráns ízléstelenségben látható volt, az...

— Pardon — mondtam — jön a villamosom.

És otthagytam. Utánam kiáltott:

— Irigy fráter!

(t.)

KUTYASÉTÁLTATÁS

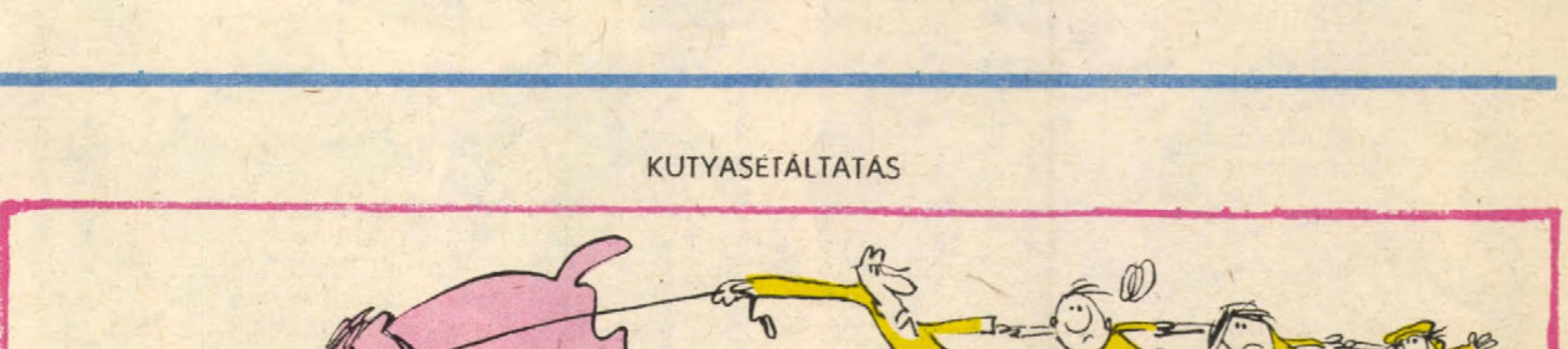

– Csak az a lényeg, hogy ne szakadjunk el egymástól.

A RUHAKEFE

(FANTASZTIKUS TÖRTÉNET)

Nevem Samuel Pull, de aki ismert, csak Poppey-nek hívott, merthogy vidám fickó voltam valamikor, akinek a pipája sohasem aludt ki a fogai között. És mellesleg még matróz is voltam, igaz, talán csak négy-öt hónapig, mert sokmindennel megpróbálkoztam; voltam fűtő, postatiszt, kirakatrendező, még újságíró is, de tulajdonképpen semmihez sem volt igazán sem tehetségem, sem kedvem. Így aztán, amikor egy társaságban bemutattak Ubothy kisasszonynak, eszembe jutott, hogy mihez volna mégis a leginkább kedvem: kitartatni magamat egy olyan dúsgazdag, negyven éves öreglánnyal, mint amilyen Laura Ubothy volt. Így lett Laurából Mrs. Samuel Pull, belőlem pedig számos jelentős érdekeltség részvényese.

Az igazságnak tartozom azzal, hogy Laura nem volt ostoba: jól tudta, hogy nem azok a felesleges kis húspárnák gyakorolták rám a legnagyobb vonzerőt, melyek őt a tokájától lefelé mindenfelé jellemezték. Mondom, Laura ezzel tisztában volt, s érzelmeimet igyekezett is viszonozni azzal, hogy a rámszakadt kényelmes életet lehetőleg pokollá tegye. A legkülönbözőbb kefék és tisztítószerek álltak állandóan az utamba, s nem mehettem el mellette anélkül, hogy ne kifogásolt volna valamit rajtam, vagy a viselkedésemen. Amint beléptem házunk kapuján, az inas azonnal megjelent valami kényelmetlen papuccsal, mely utóbb örökösen leesett a lábamról és egy selyemköntössel, amely suhogott minden lépésemnél. És percenként szellőztetett a szivarjaim után és rendreutasított, ha egy poharat nem oda tettem, ahová ő képzelte. Kedvenc módszere volt, hogy ha én egy könyv olvasásába elmerültem, vagy lehunyt szemmel hallgattam valami szép zenét, mögém settenkedett, s egy ruhakefével a vállamnak esett, felriasztva hangulatomból.

Nem tudom, mikor jutottam arra az elhatározásra, hogy Laurát megölöm, de annyi bizonyos, hogy néhány héttel a házasságunk után már foglalkoztatott ez a gondolat. Mégis, másfél évig vártam a tett végrehajtására, részben gyávaságból, részben okosságból: túlságosan feltűnő lett volna, ha olyan egy-kettőre jutok özvegységre és az ezzel járó vagyonhoz. De az is igaz, hogy másfél éven át ez volt a legnagyobb szórakozásom: élvezettel terveztem el a gyilkosság módozatait, aprólékosan át- meg átélve az eseményeket.

A tervem is, azt hiszem egyedülálló volt minden bűntény között, s arra épült, hogy a feleségem nem lesz képes másfél órát eltölteni anélkül, hogy a ruhakefét ne vegye a kezébe. Egy parányi pokolgépet szerkesztettem a fürdőszobai gázmelegítő tetejére, melyre a ruhakefét helyeztem, úgy, hogy a kefe leemelésével szabaduljon fel az a kis rugó, amely a pokolgépet működésbe hozza, és a gázkályhát is felrobbantja, baleset látszatát keltve. Aztán pedig elsétáltam a kávéházba, bizonyosra véve, hogy Laura keresni fogja a ruhakefét. Én pedig otthon sem leszek, amikor a baleset bekövetkezik.

Nem részletezem, de minden úgy történhetett, ahogyan elgondoltam. Amikor két óra múlva hazaérkeztem, a ház előtt ott állt a tűzoltóság és a rendőrség gépkocsija. A mentőkocsi már elment, nem volt szükség rá... Az eset nyilvánvaló volt: a fürdőszobai gázkályha felrobbant, midőn szerencsétlen feleségem feltehetően fürödni szándékozott. A rendőrségnek sem volt semmi tennivalója...

Néhány nap múlva világkörüli útra indultam, hogy feledjek. Valóban feledni akartam: azt a pocsék másfél évet akartam elfeledni, amelyet Mrs. Samuel Pull-lal voltam kénytelen megosztani. Ázsiába utaztam, régi vágyam volt, hogy a titokzatos Indiát megismerjem, s bekalandozzam az Indonéz-szigetvilágot.

Bombay legelegánsabb szállodájában, a Hotel Pamírban nyittattam lakosztályt magamnak, majd bolyongani kezdtem a városban. Meglátogattam egy híres Brahman-szentélyt és mosolyogva hallgattam egy neves jógi elmélkedését a lélekvándorlásról. Késő éjszaka, az élményektől fáradtan tértem szállodai szobámba, s úgy, ruhástul végigdőltem ágyamon, midőn egy hang szólalt meg közvetlen a szomszédságomban, amitől a szívverésem elállt. A hang a *feleségem hangja volt*, félreismerhetetlenül, és azt mondta:

— Disznó!

Reszketve ugrottam fel az ágyról és megdörzsöltem a homlokomat. A szobában senki sem volt, de a toilette-asztalkáról ismét megszólalt Laura hangja.

— Disznó! — mondta mégegyszer, azzal a hangsúllyal, ahogyan *csak* Laura tudta ezt mondani — ruhástul fekszik az ágyra, a koszos cipőjével!

Hörögve meredtem a toilette-asztalkára. Az asztalkán nem volt más, csak egy *ruhakefe.*

— Gazember! — *mondta a ruhakefe*, és én elveszítettem az eszméletemet.

Amikor magamhoz tértem, körülöttem minden csöndes volt. De amint megmozdultam, a ruhakefe ismét megszólalt:

— Azt hitted, ugye — mondta Laura —, hogy nincsen lélekvándorlás? Ha tudod, ugye nem jössz Indiába? De te futottál a vágyaid után, gyorsan ki akartad élvezni, hogy megszabadultál tőlem!

Laura hangja gúnyos volt és kegyetlen:

— De nem szabadultál meg! Mert magaddal fogsz vinni! Most pedig vegyél a kezedbe és keféljed le a nadrágodat, disznó!

Reszketve engedelmeskedtem. Laura átkeféltette magával az egész ruhatáramat, hogy a csuklóm megdagadt és az ujjaim görcsbe merevedtek.

— Most pedig lemégy a portára, rendezed a számlát és repülőjegyet váltasz, az első gépre, vissza haza! — rendelkezett Laura, a ruhakefe.

Amikor a poggyászaimért feljöttek, a londiner zavart mosollyal mentegetőzve így szólt:

— Uram, a ruhakefe... úgy látom, véletlenül el tetszett csomagolni.

— Csakugyan — mondtam, és kivert a veríték. — Vegye ki, kérem, és tegye a helyére.

Egy százdollárost nyomtam a gyerek kezébe! Már a földszinten léptem ki a liftből, mikor a derék kis londiner még mindig a szobában állt, hitetlenül meredve a hatalmas borravalóra. Másik kezében ott szorongatta a ruhakefét.

Somogyi Pál

EGY KIS KIKAPCSOLÓDÁS

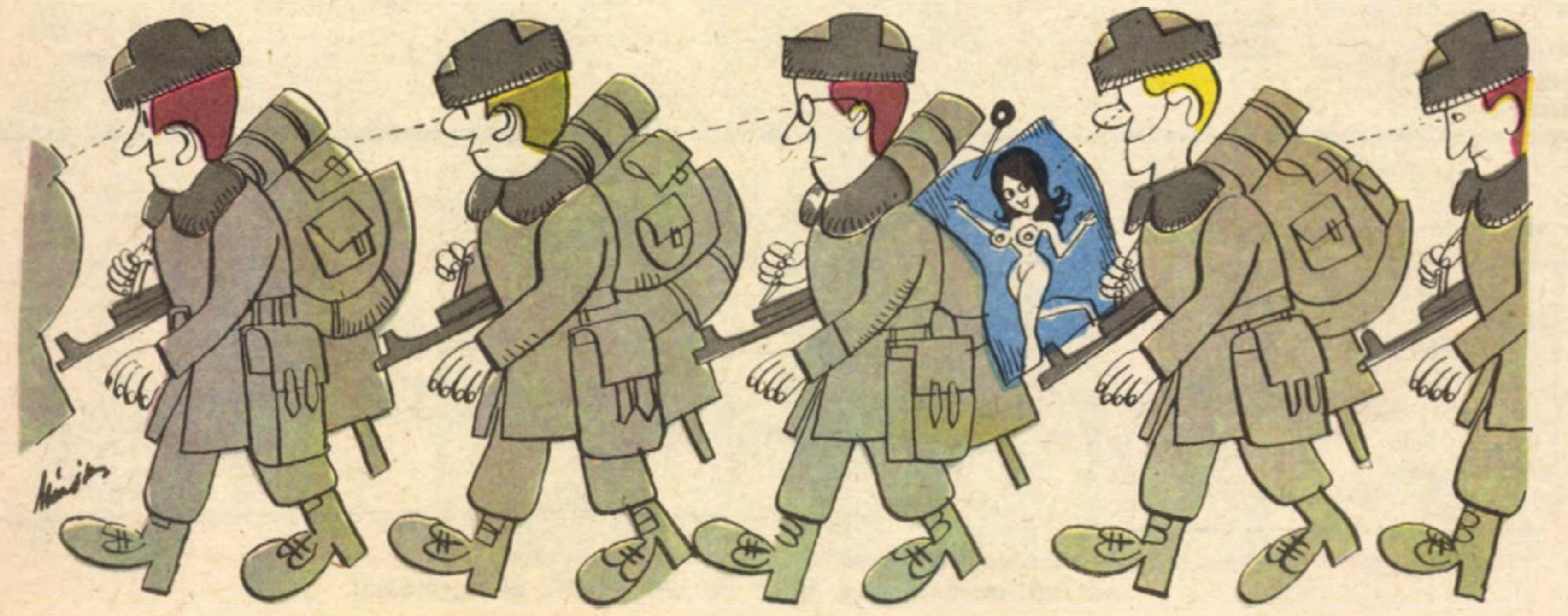

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
MI AZ ABSZOLÚT UNALMAS?

Várnai György:

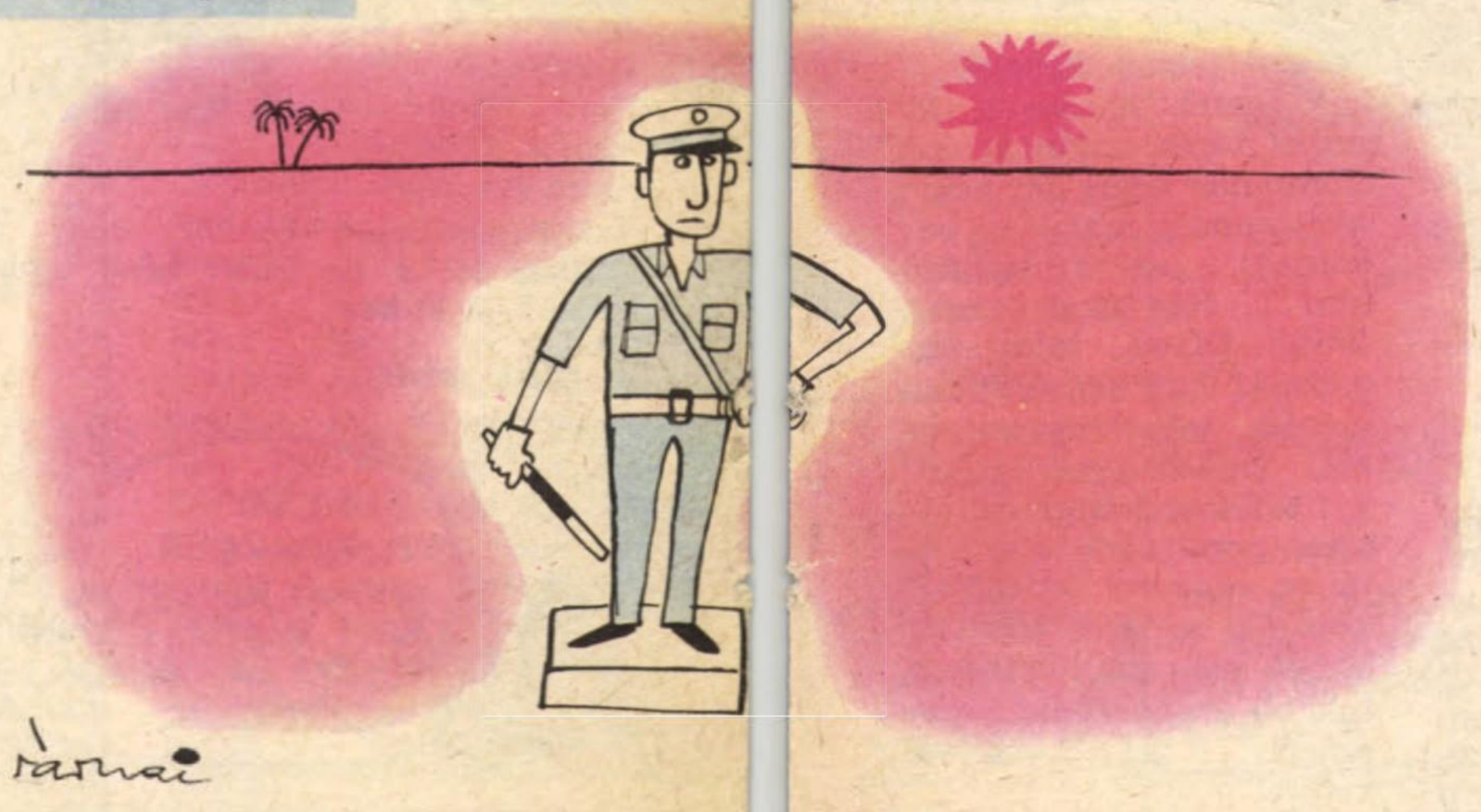

– Közlekedési rendőrnek lenni a Szaharában.

Fülöp György:

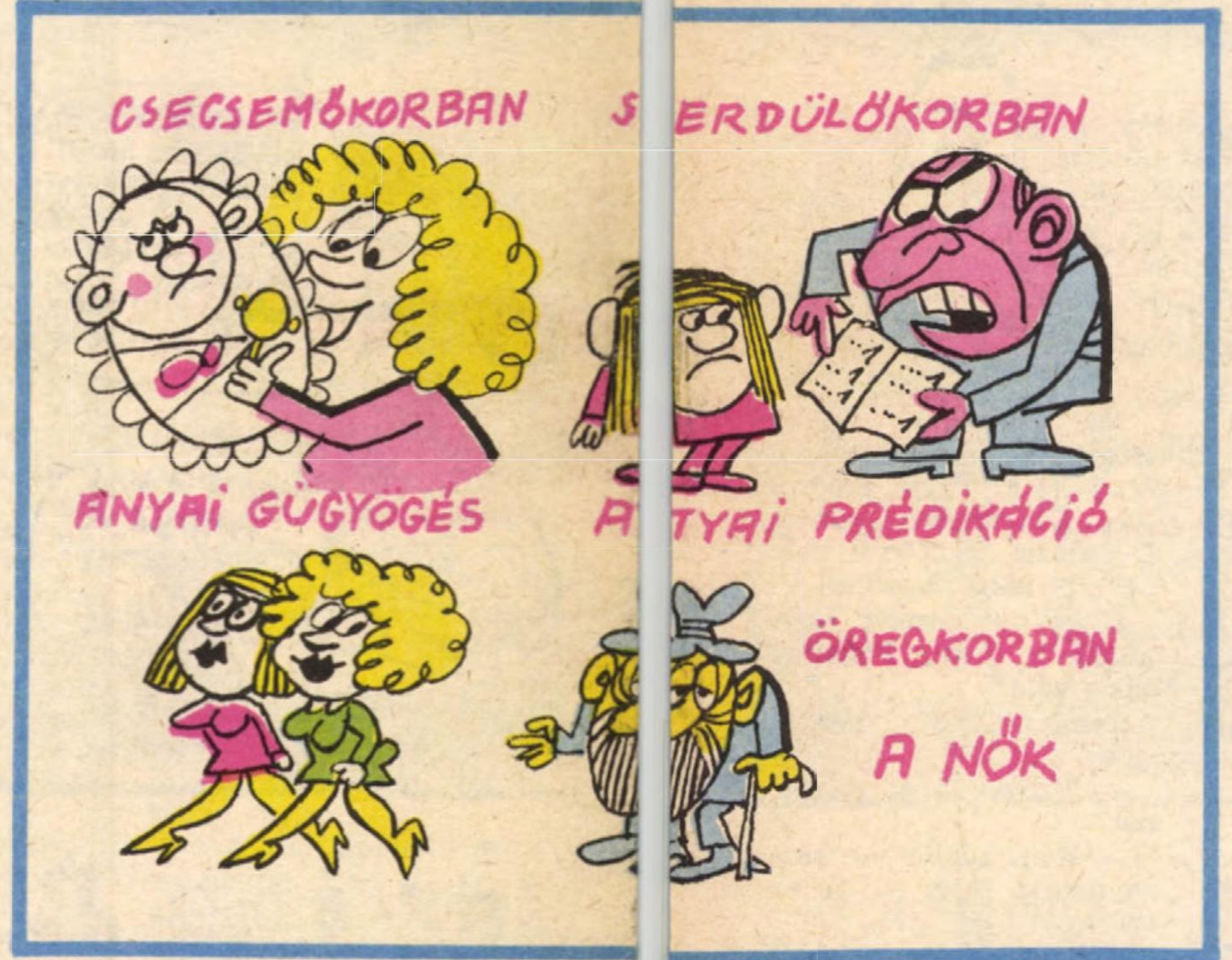

Endrődi István:

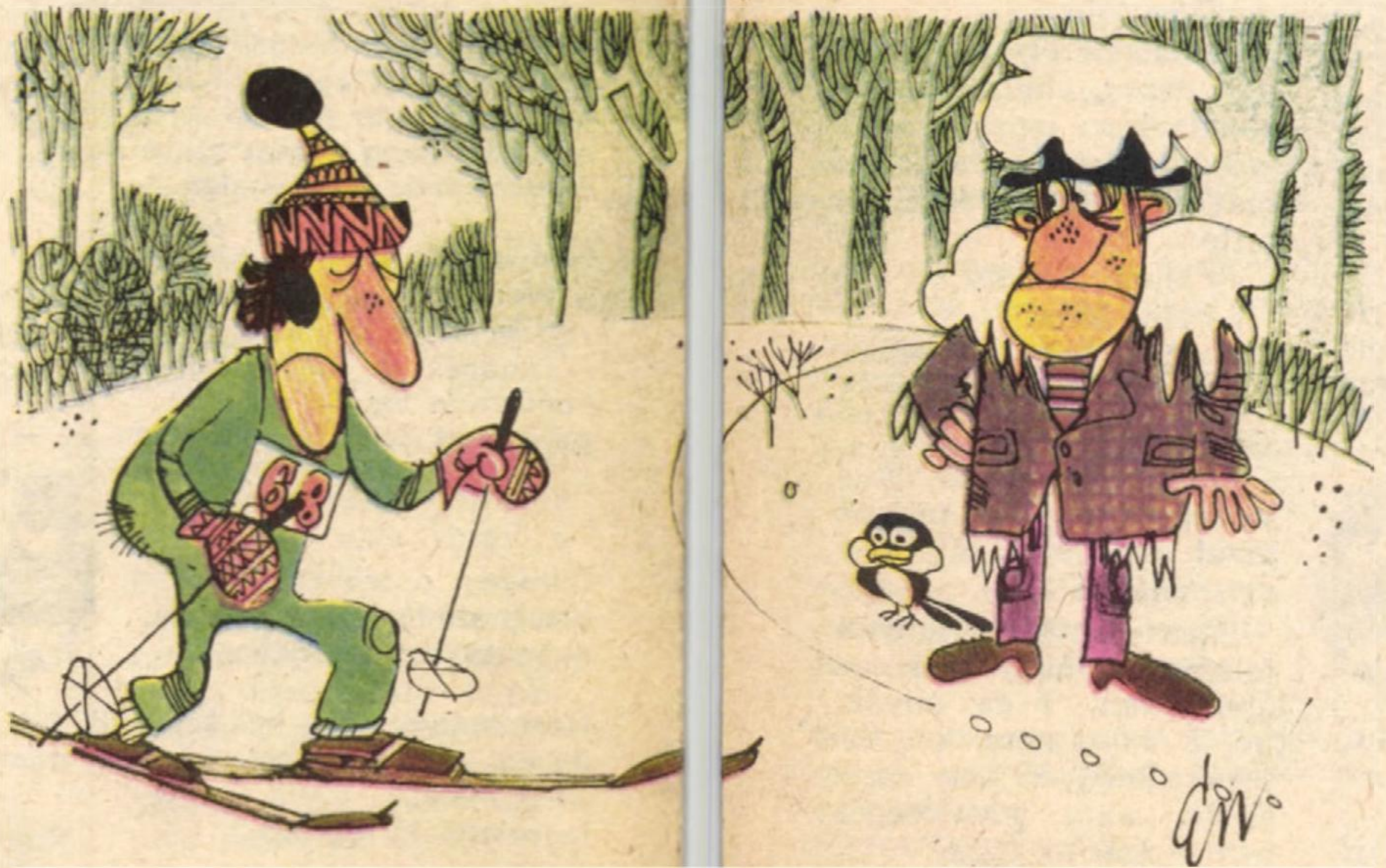

– Megvárni, amíg a magyar sísport felzárkózik az élmezőnyhöz!

Dallos Jenő:

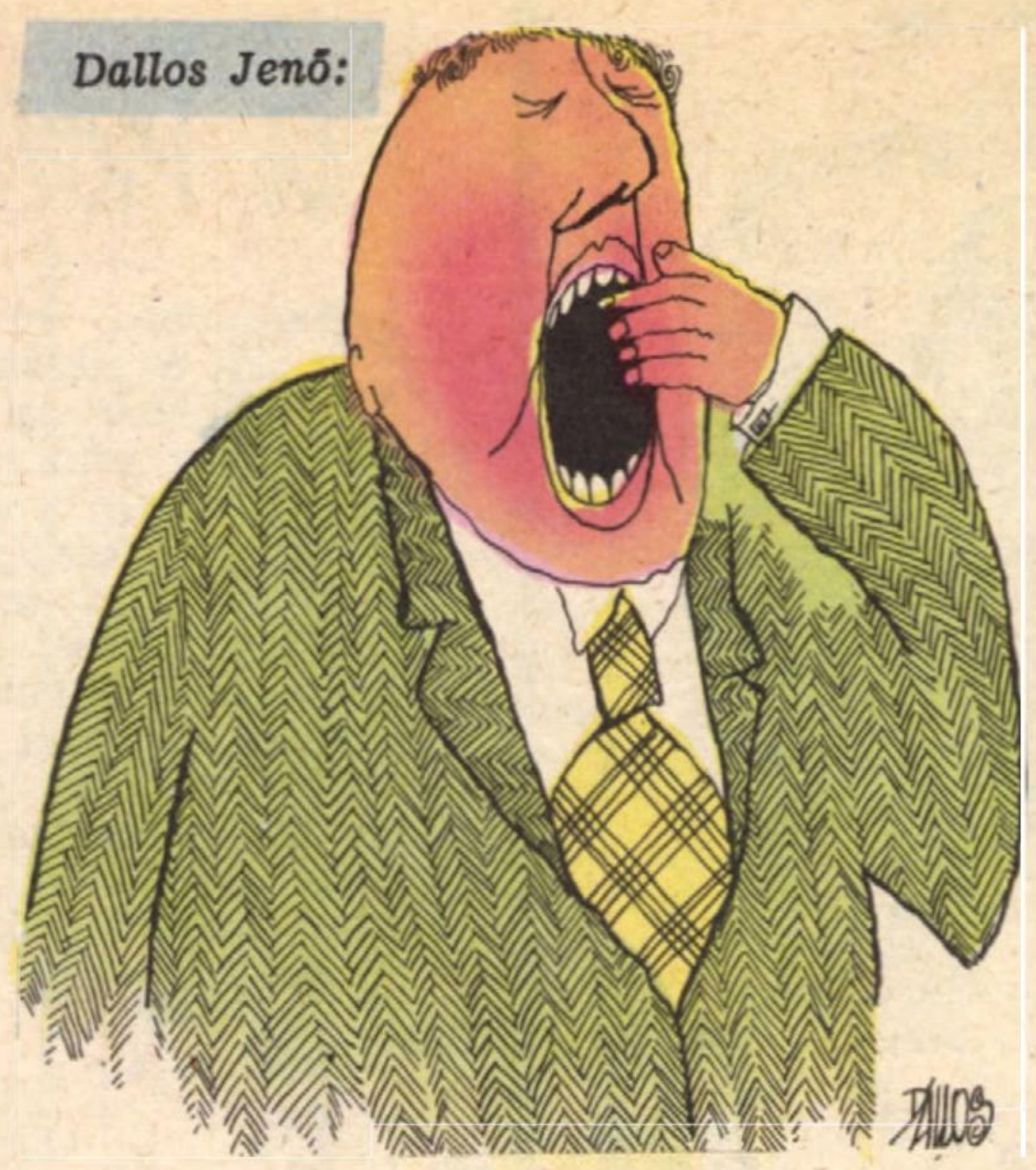

– Már a kérdéstől is ásítanom kell...

Takács Imre:

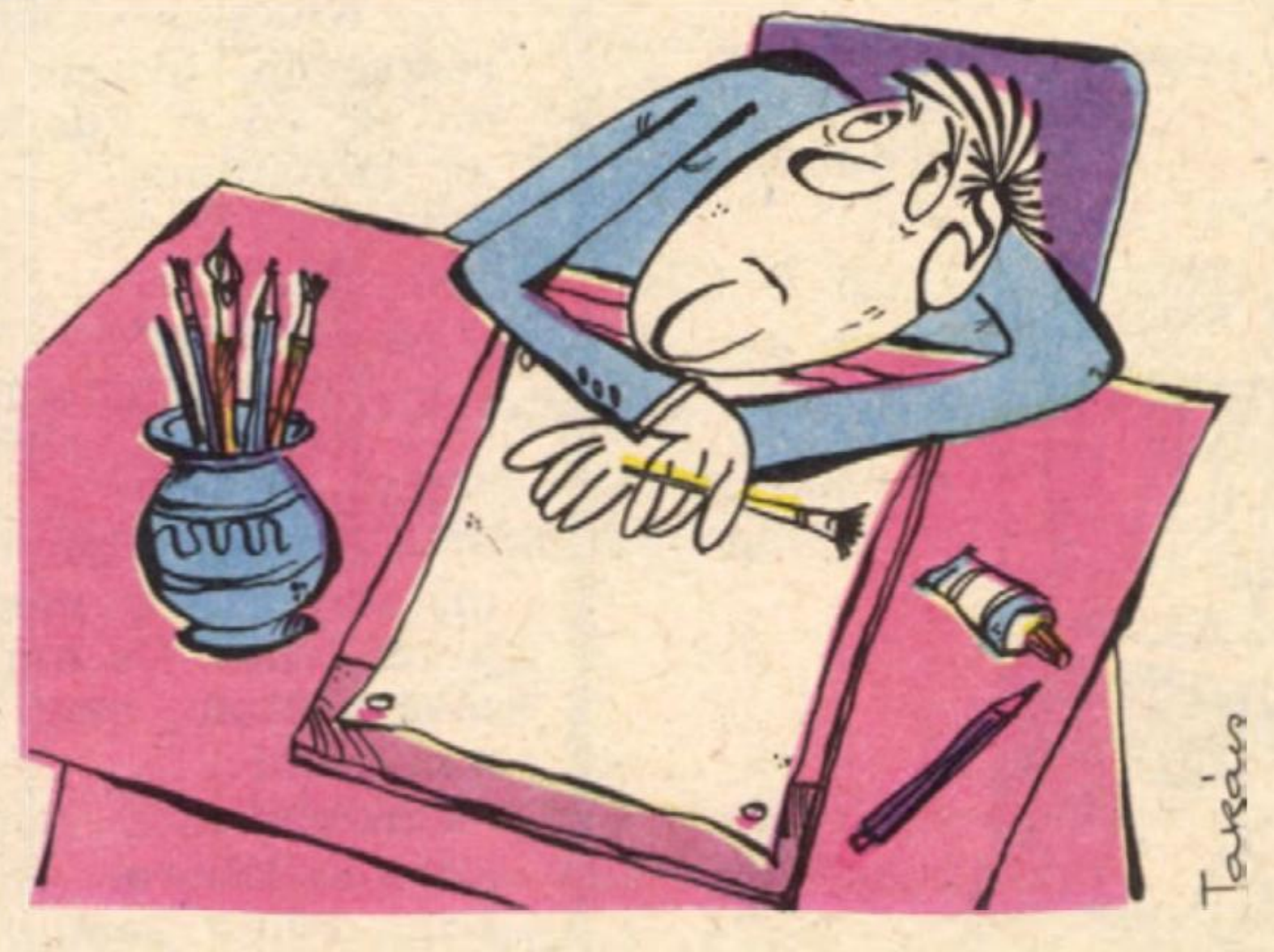

– A múzsára várni, amíg homlokon csókol!

Erdei Sándor:

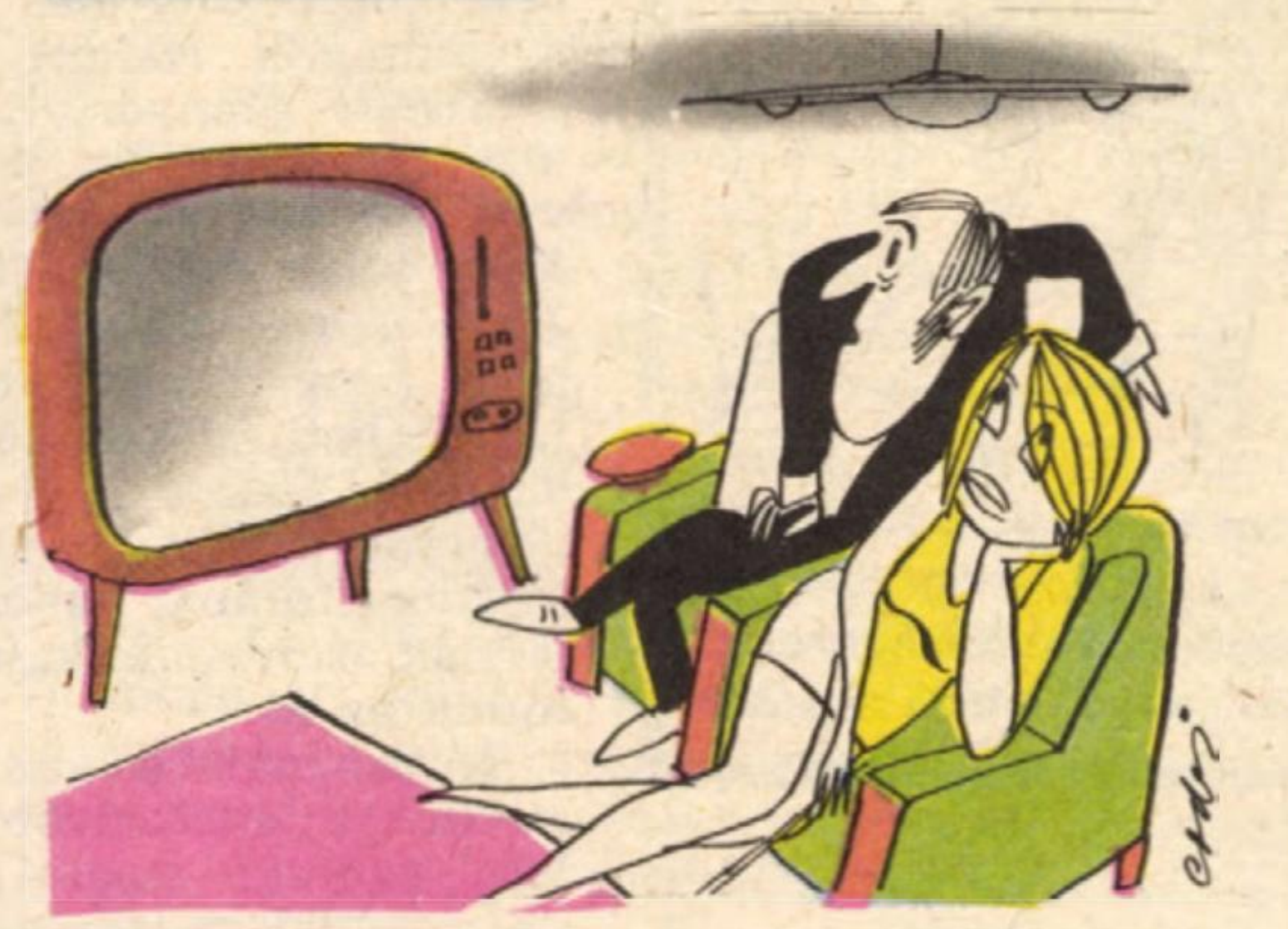

– A tévé, hétfőn este.

Barát József:

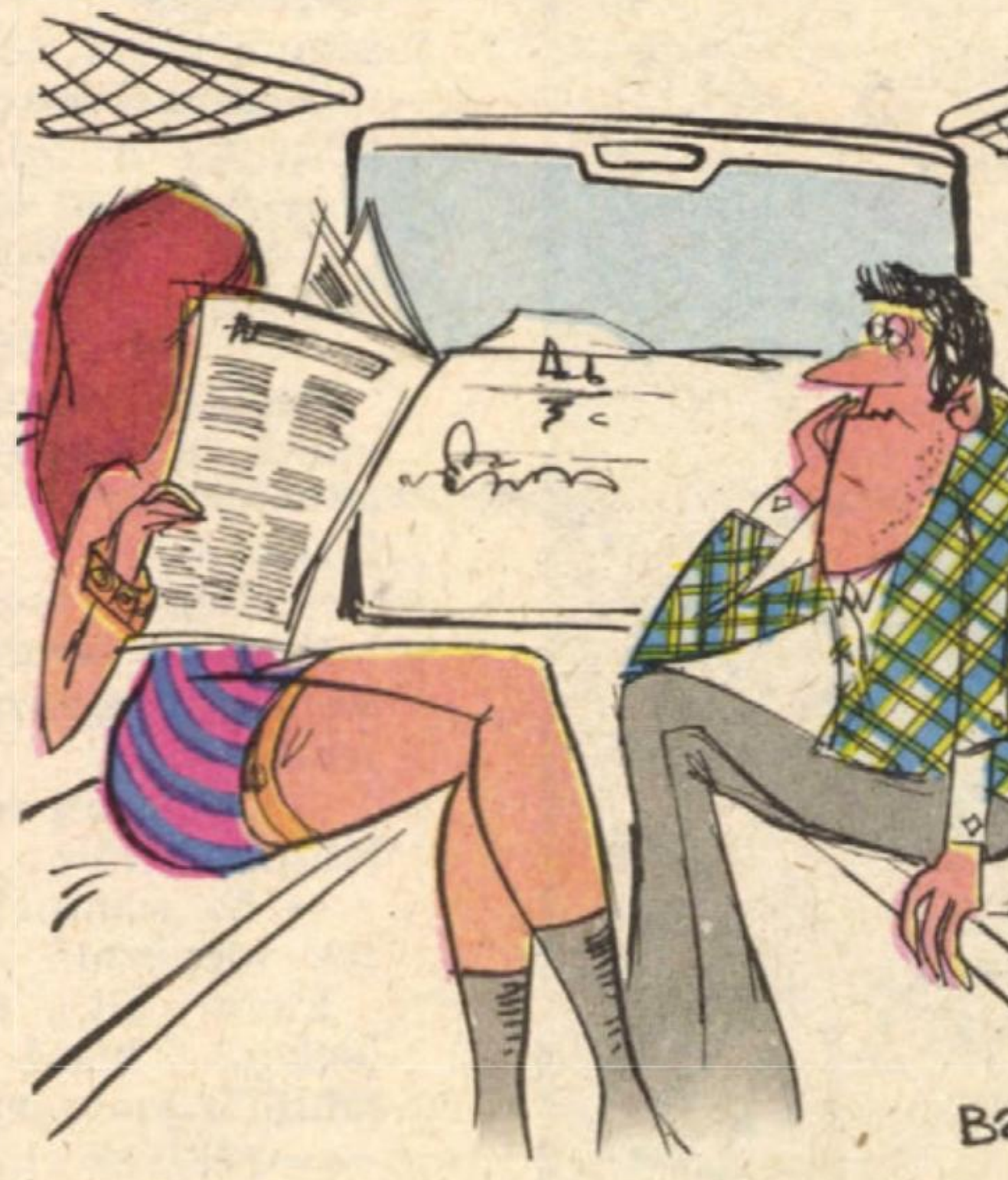

– Hatévi szerelem után nászútra menni.

Szűr-Szabó József:

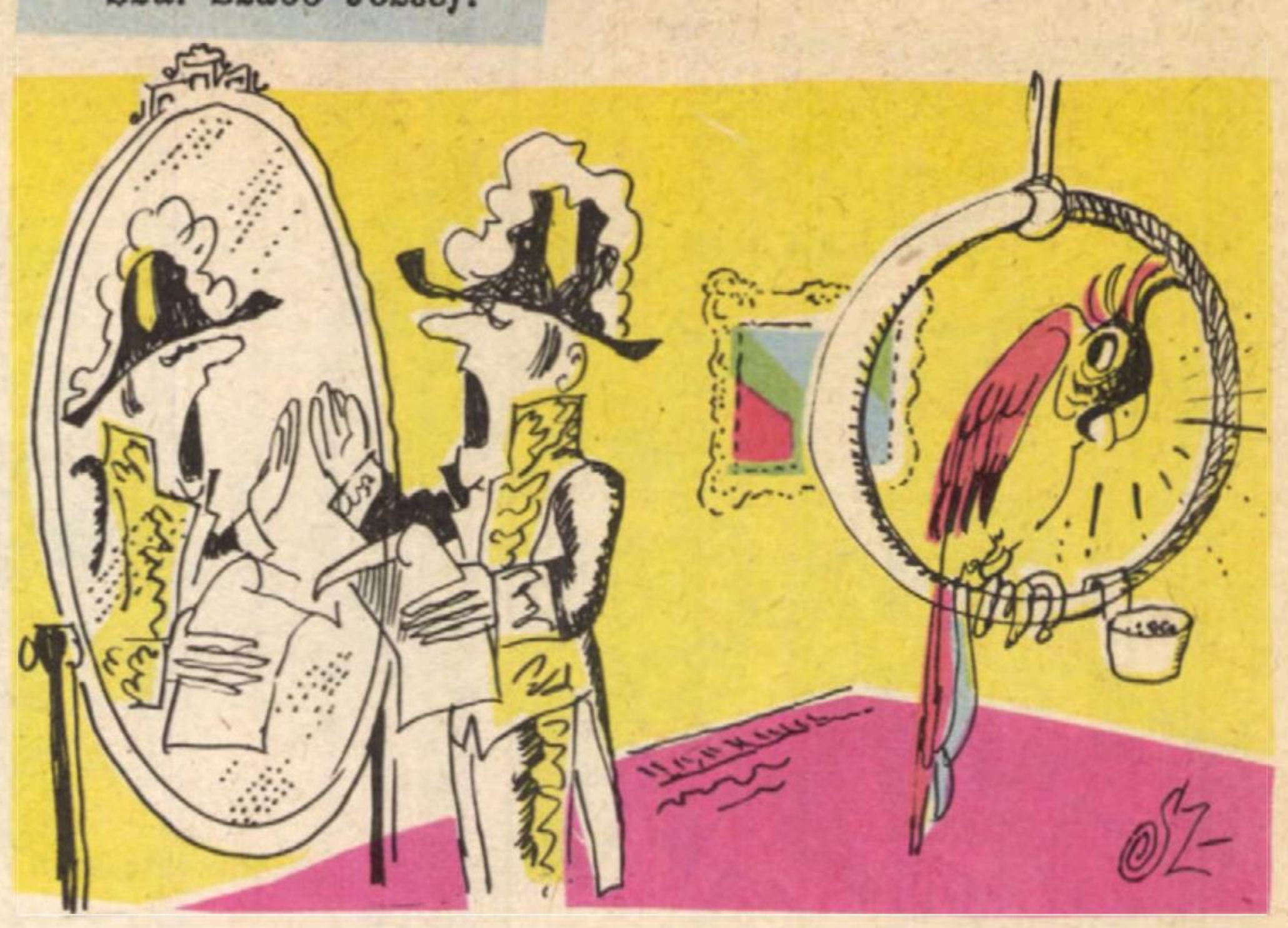

– És ez így megy napról napra...

Balázs-Piri Balázs:

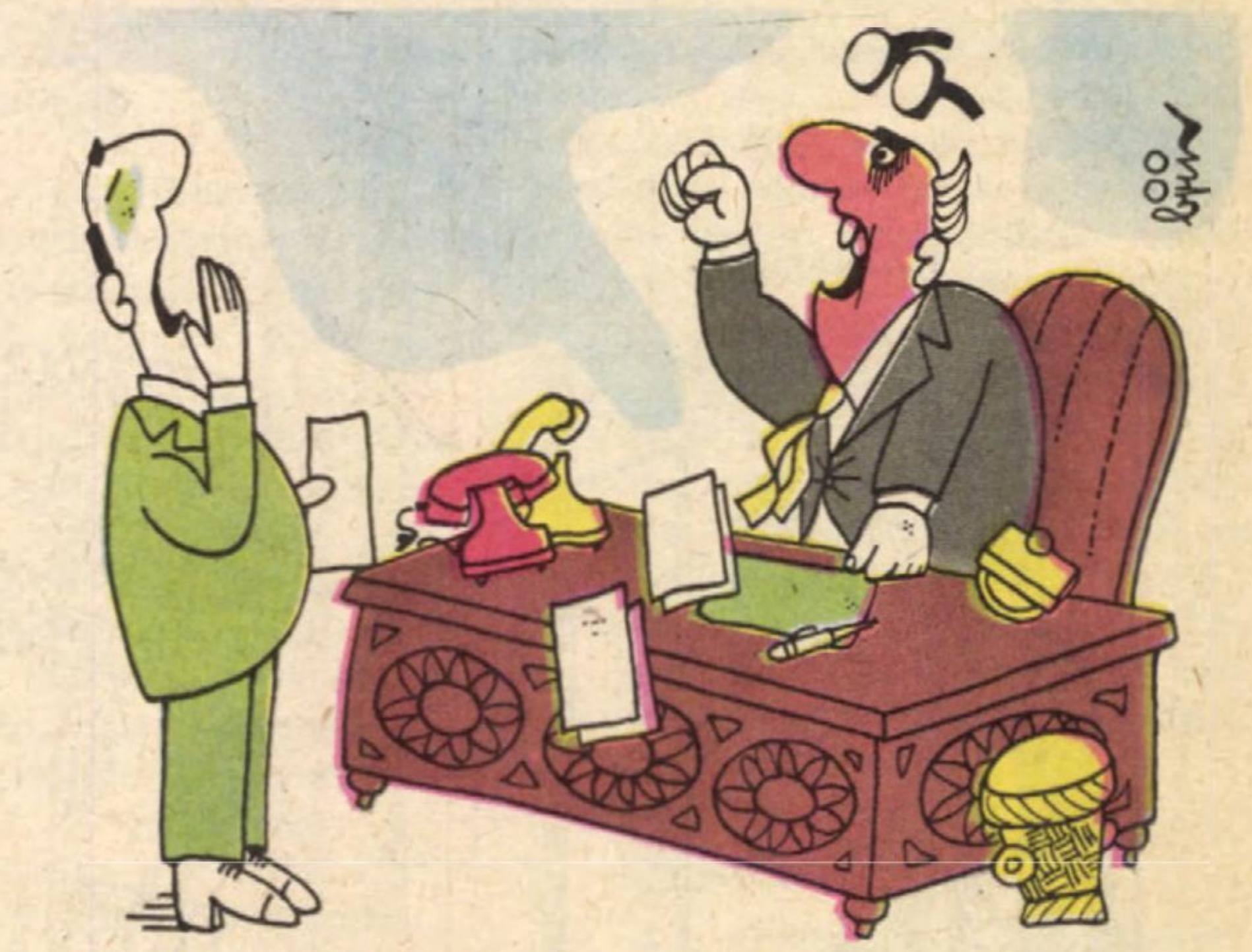

– Negyven évig ugyanaz a főnök.

Sajdik Ferenc:

– Mindig csak a holdutazás, de a Balatonra képtelen vagyok leruccanni!

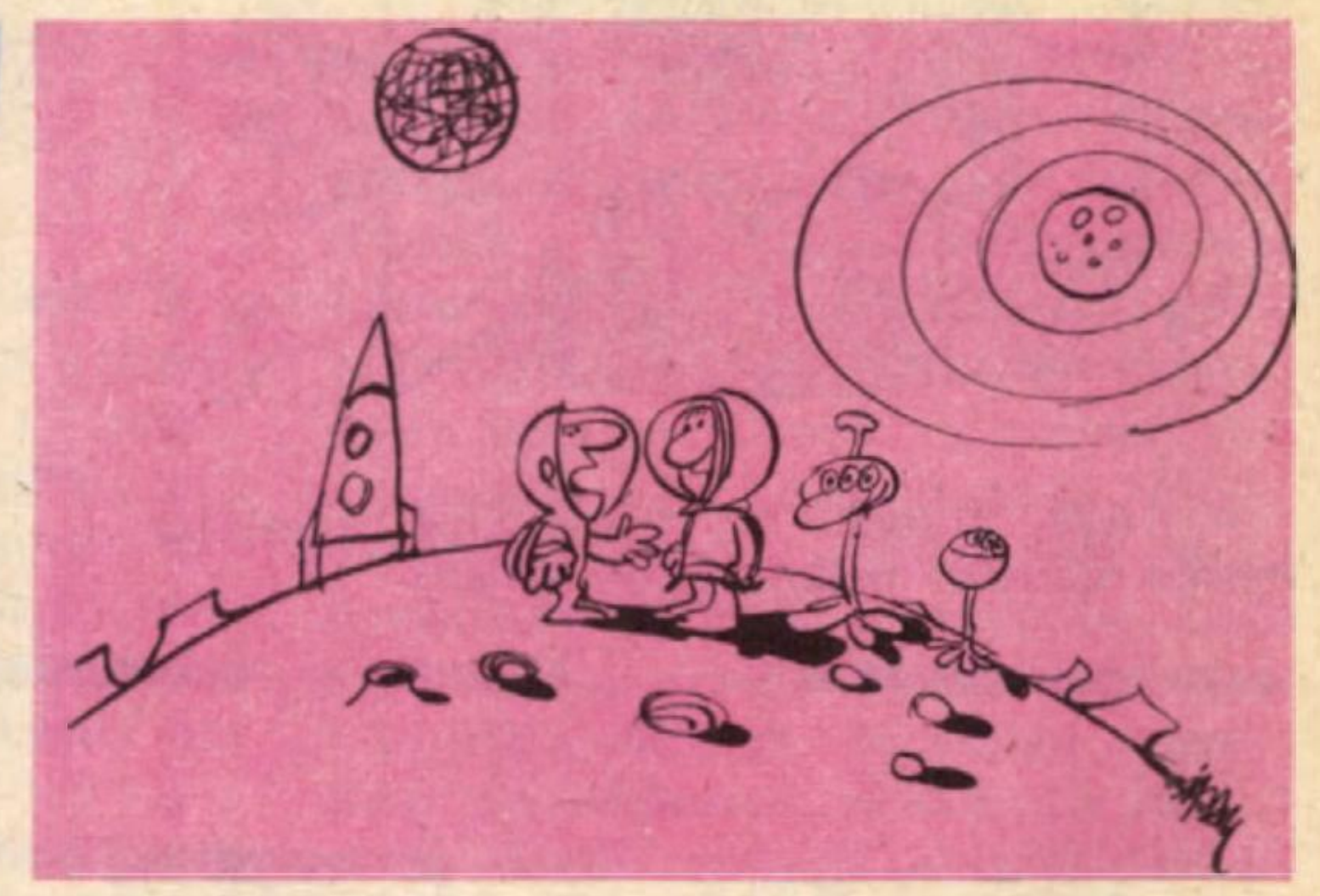

Brenner György:

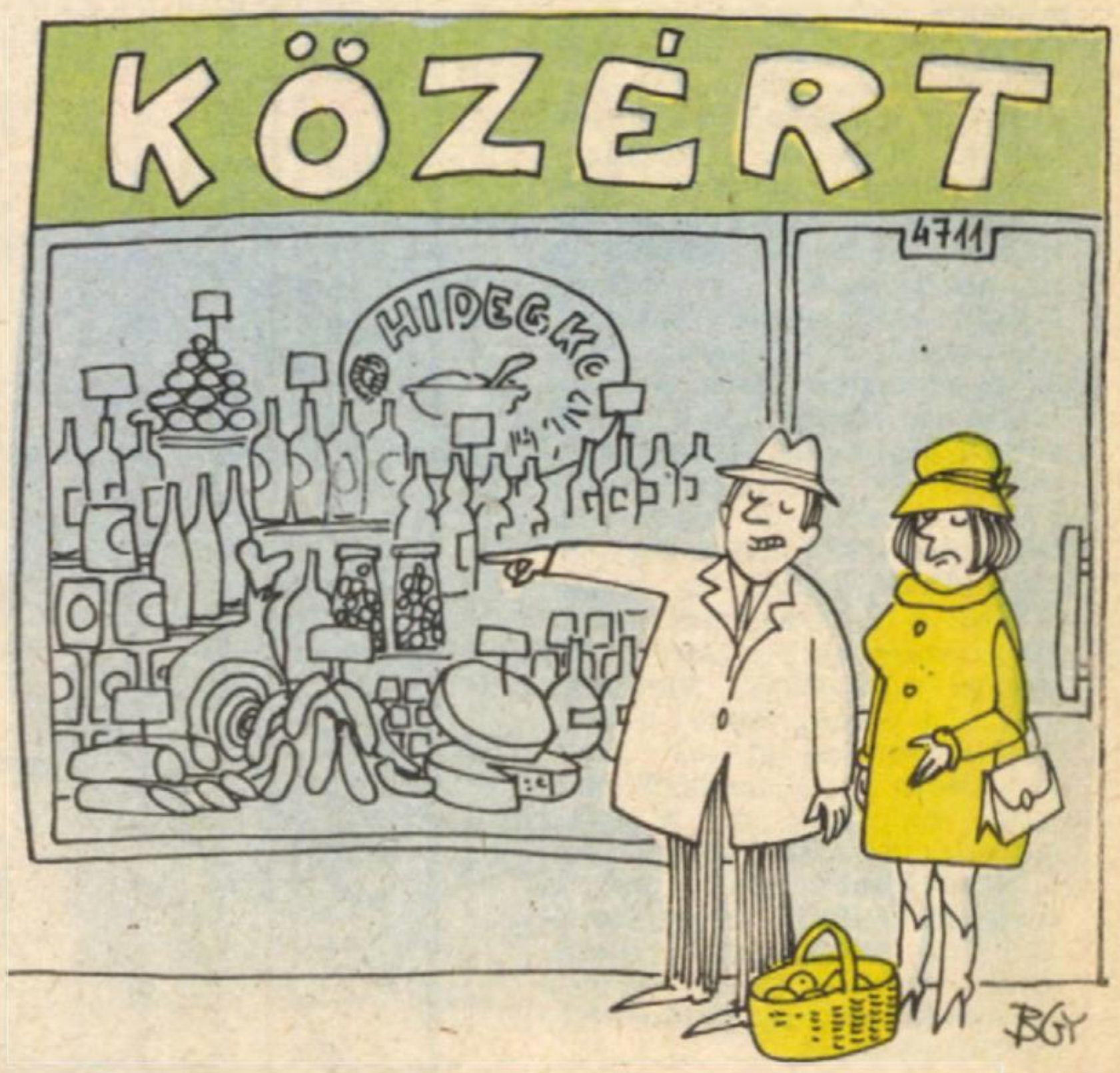

– Évről évre ugyanazokat az árakat látni...

Szilveszteri utóhangok

VÁLLALATI MURI

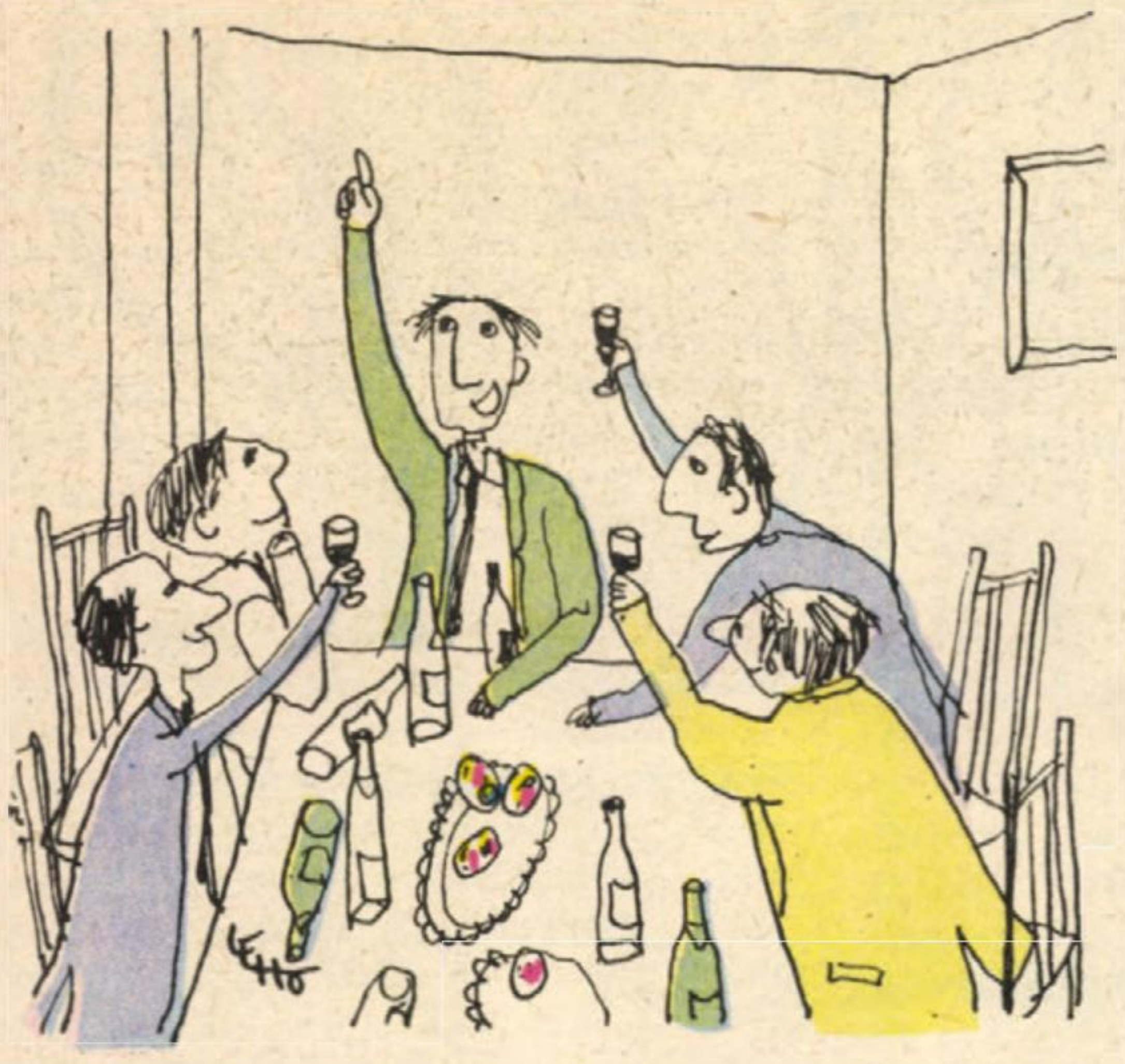

– Lajoskám, a 72-es első negyedévi keretet!

TOMBOLA

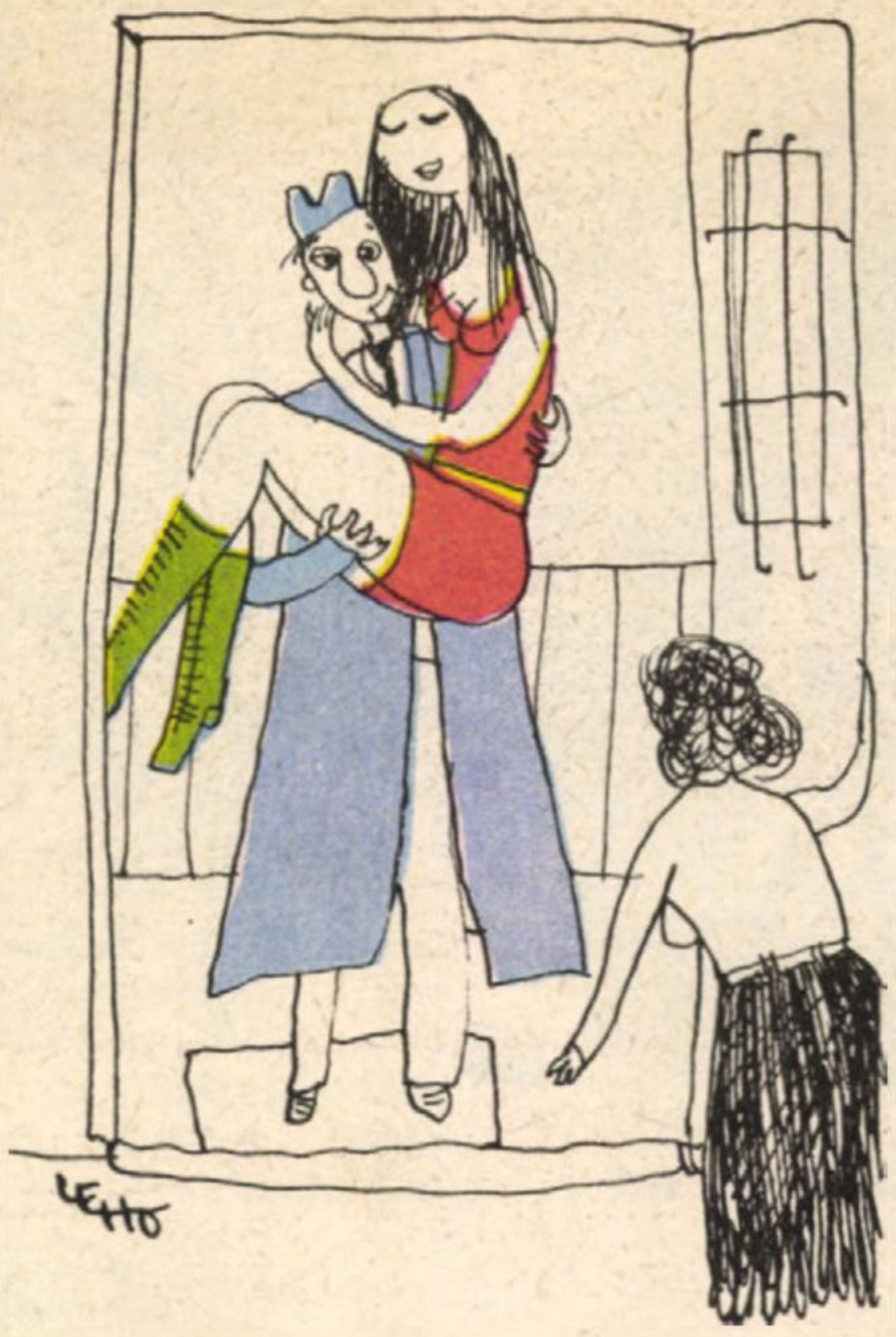

– Ugyan, anyukám! A malacért cseréltem!

HAJNALBAN

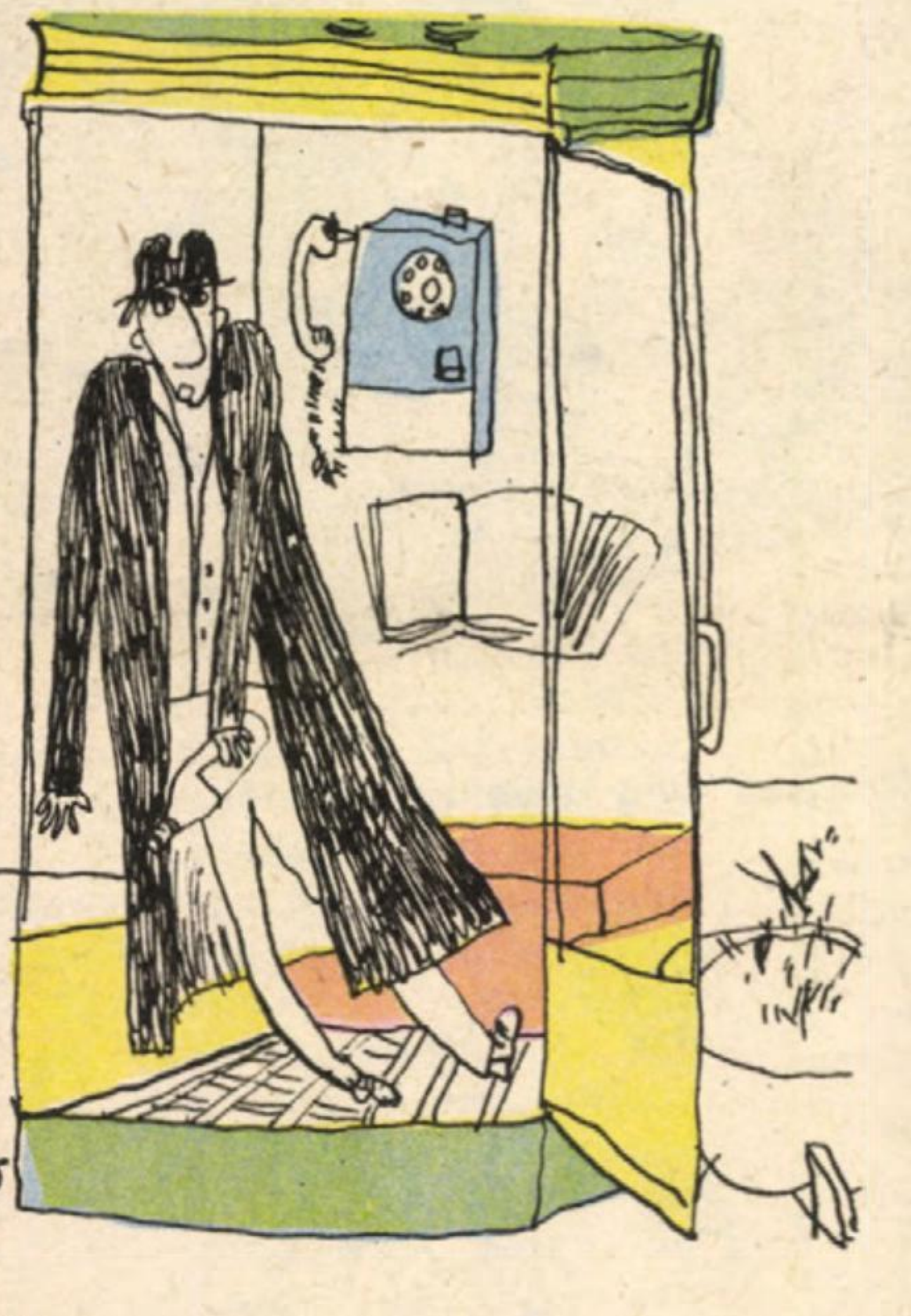

– Nem tudom, mi lenne, ha legalább évente egyszer működne ez a lift!

ÚJÉV REGGELÉN

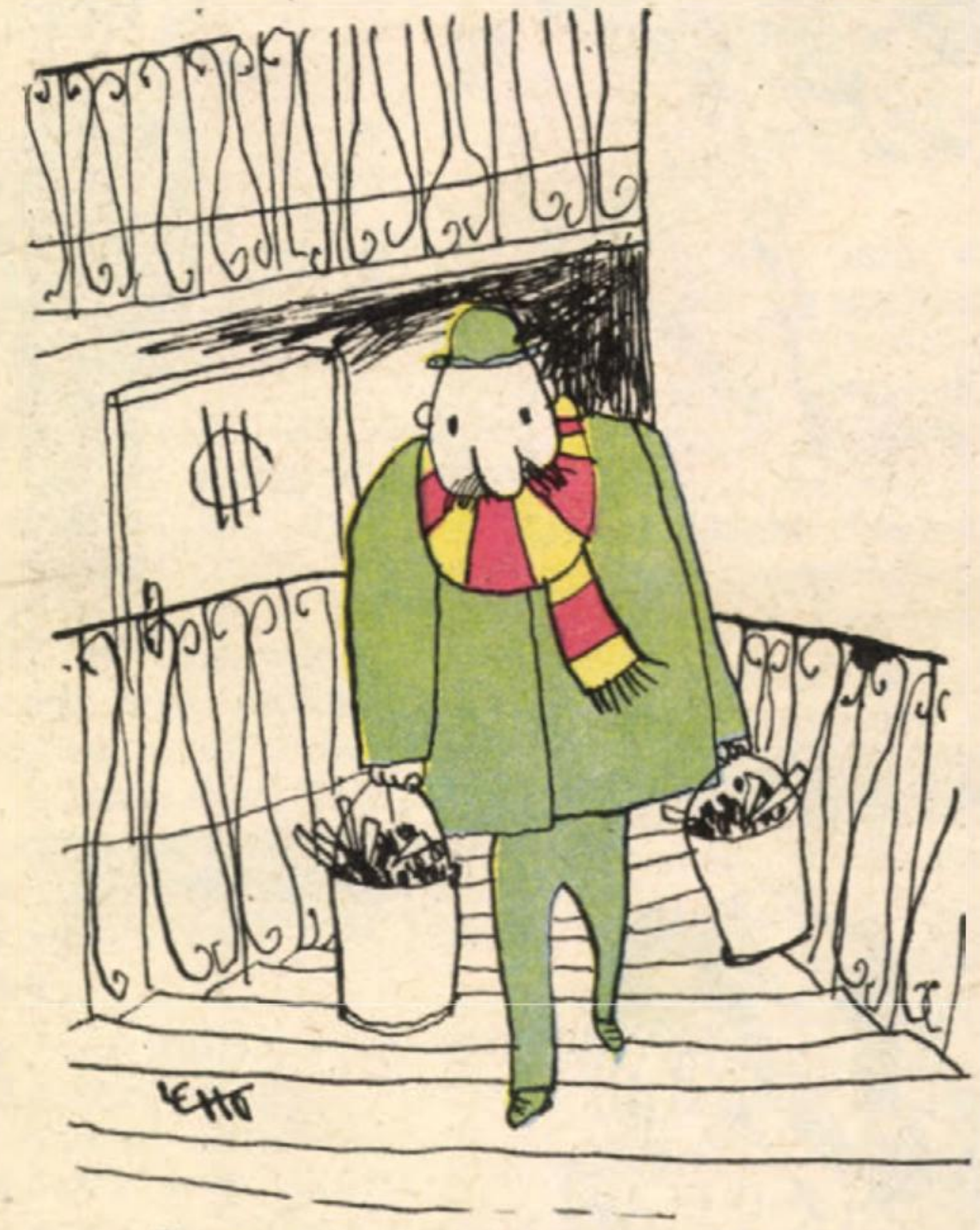

– Ez az év is csak úgy kezdődik, mint a többi!

Lehoczky István rajzai

HOSSZÚ HAJÚ FOCISTÁK

A londoni „Daily Mirror" körkérdést intézett olvasóihoz: helyeslik-e, hogy a legtöbb labdarúgó hosszú hajjal, közülük nem egy szakállal és bajusszal játszik. A válaszok vegyesek voltak. Miss M. S. kijelentette, hogy „George Best tökéletesen gyönyörű fiú hosszú hajával." Mások a köztudomásúan kopasz Bobby Charltont tekintik az eszményi fejnek. Mrs. J. Payne nem érti, hogyan látják a kaput azok a játékosok, akiknek a szemükbe lóg a hajuk. Yvonne Pipper szerint a játékosok, különösen gól után, úgy viselkednek, mint a kislányok, a hosszú haj tehát illik hozzájuk. Mrs. M. Gray: „Mennyi Sámson, aki azt hiszi, hogy a hajában van az ereje!" Mrs. E. Dunn: „A hosszú haj még hagyján, de a szakáll ... az nem szép!"

Mindehhez csak az a megjegyzésünk, hogy hosszú haj tekintetében a magyar labdarúgás is elérte a világszínvonalat, talán Bene kivételével.

ÜNNEP UTÁN

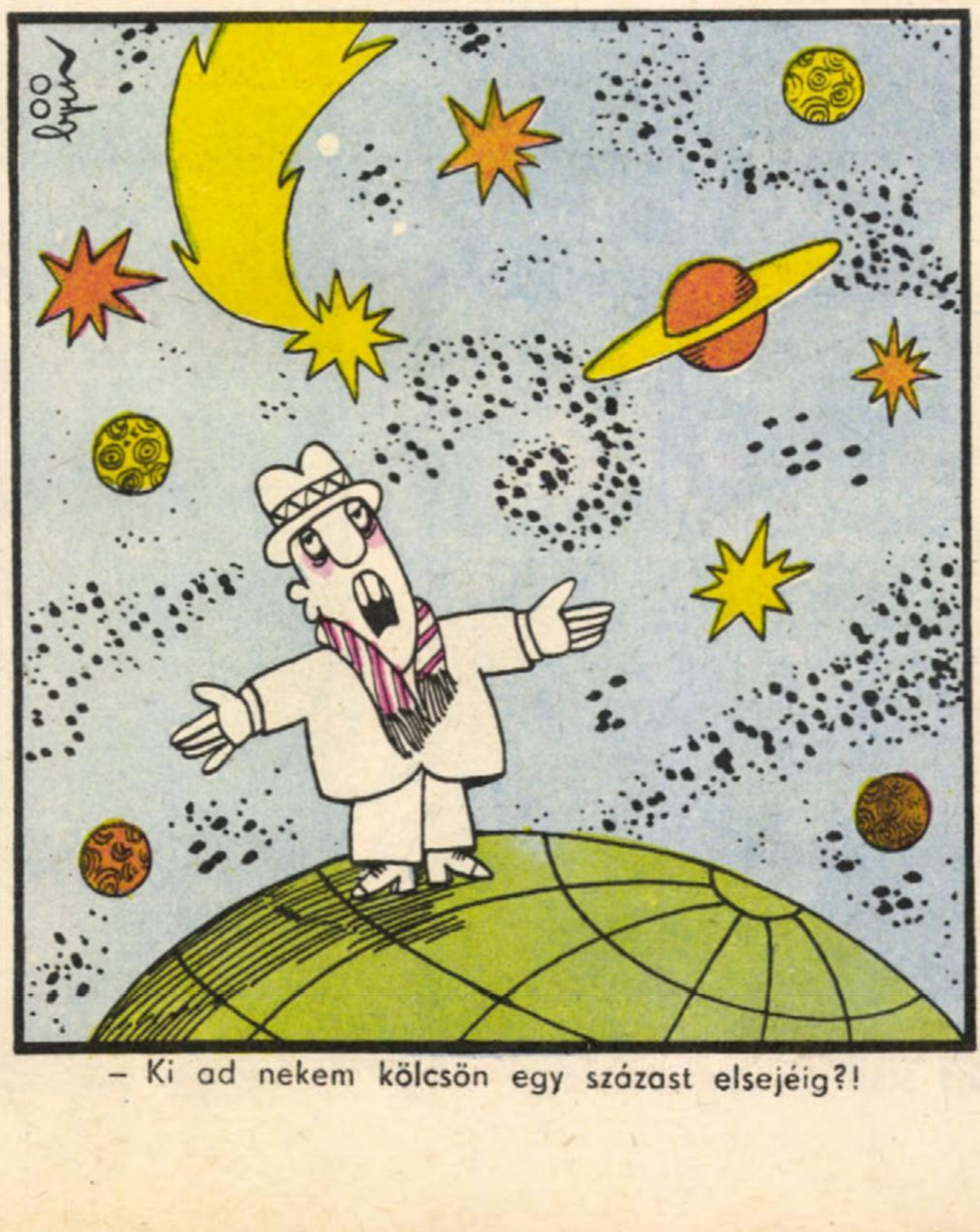

– Ki ad nekem kölcsön egy százast elsejéig?!

A PRIZMALÁBÚ LÁNY

Barátnőm szórakozott és rosszkedvű. Már-már azt gondolom, hogy rám haragszik valamiért, s óvatosan faggatni kezdem.

— Hagyd el, teljesen tehetetlen vagyok. A lányomnak prizmalába van.

Eltátom a számat. Mint a beavatott, aki tudja, hogy erre nincs igazi orvosság, a részvéttől csak annyit tudok kinyögni:

— Mióta?

— Egy hete.

— Borzasztó ...!

— Az.

— És?

— Gondolhatod! Mindennek én vagyok az oka. Ki is lenne más? Van olyan kamaszlány, aki ne az anyját hibáztatná?

— Nincs — sóhajtom részvevőn, hiszen tudom, mi ez, én is küszködtem az enyéimmel. — Majd kinövi ...

— Kérdés ...

— Gondolod?

— Én sem nőttem ki ...

— Neked is volt?

Bólint.

— Ezt nem lehet kinőni, erről csak megfeledkezni lehet. De hát hiába magyarázom, nem akarja megérteni ...

Önkéntelenül lepillantok a lábára. Érdekes, hogy eddig semmit nem mondott róla. Igaz, nem lehetett látni. Sőt! Mindig a lába volt a legjobb. Ezt irigyeltük az iskolában. Fogalmunk sem volt a valóságról. Nahát!

Milyen gyönyörű az a kislány! Akár az anyja volt tizenöt éves korában. Vagy talán még szebb is. Aki nem tudja, hogy hány éves, tizennyolcnak is nézheti. Okos, szép, karcsú, sikkes és már nemcsak a fiúk vonulnak falkában utána, hanem a férfiak is megnézik. Hogy múlik az idő!

És prizmalába van!

Amikor legközelebb náluk vagyok, megint elgyönyörködöm benne. Érdekes, semmi rendellenes nem látszik rajta. Már ami a prizmalábat illeti. Gyönyörűen jár, jókedvű, felszabadult. Külsőre ép, egészséges, legalábbis semmi kóros nem látszik.

Óvatosan megkérdezem tőle:

— A lábad hogy van?

Keserű grimaszt vág, legyint.

— A lábam!?

Felkapja amúgy is rövidke szoknyáját, lábát elém tartja és bánatosan forgatja.

— Tessék megnézni!

Hogy zavaromat palástoljam, megrázom a fejemet.

— Ó, igazán semmi nem látszik belőle ...

— Ez semmi? Hát tessék idenézni!

Elém áll, megfordul, lépked, kissé felemelt lábfejét mozgatja.

— Nagyon jó formájú lábad van — bizonykodom.

Elképedten méltatlankodik.

— Nekem? Hát tessék ide nézni! Itt jön ez az izom, ferdén lefut a térdig. Emitt egy másik. Itt megtörik, aztán a térdemnél tessék figyelni ... Egy, kettő, három ... tizenkét törés, aztán a sípcsontomon végig egy nagy, tört lemez, aztán a bokámnál ez miszlikre hull ... Hát nem tetszik látni? Olyan, mint egy prizma! Egy szabálytalan prizma, tele fénytörésekkel. Tessék csak nézni! Ej! Nem is prizma ez, hiszen nem veri vissza a fényt, hanem kaleidoszkóp. De az sem egészen, hiszen nem szimmetrikus, inkább szabálytalan, sokszögű ... izé ... Szóval ronda!

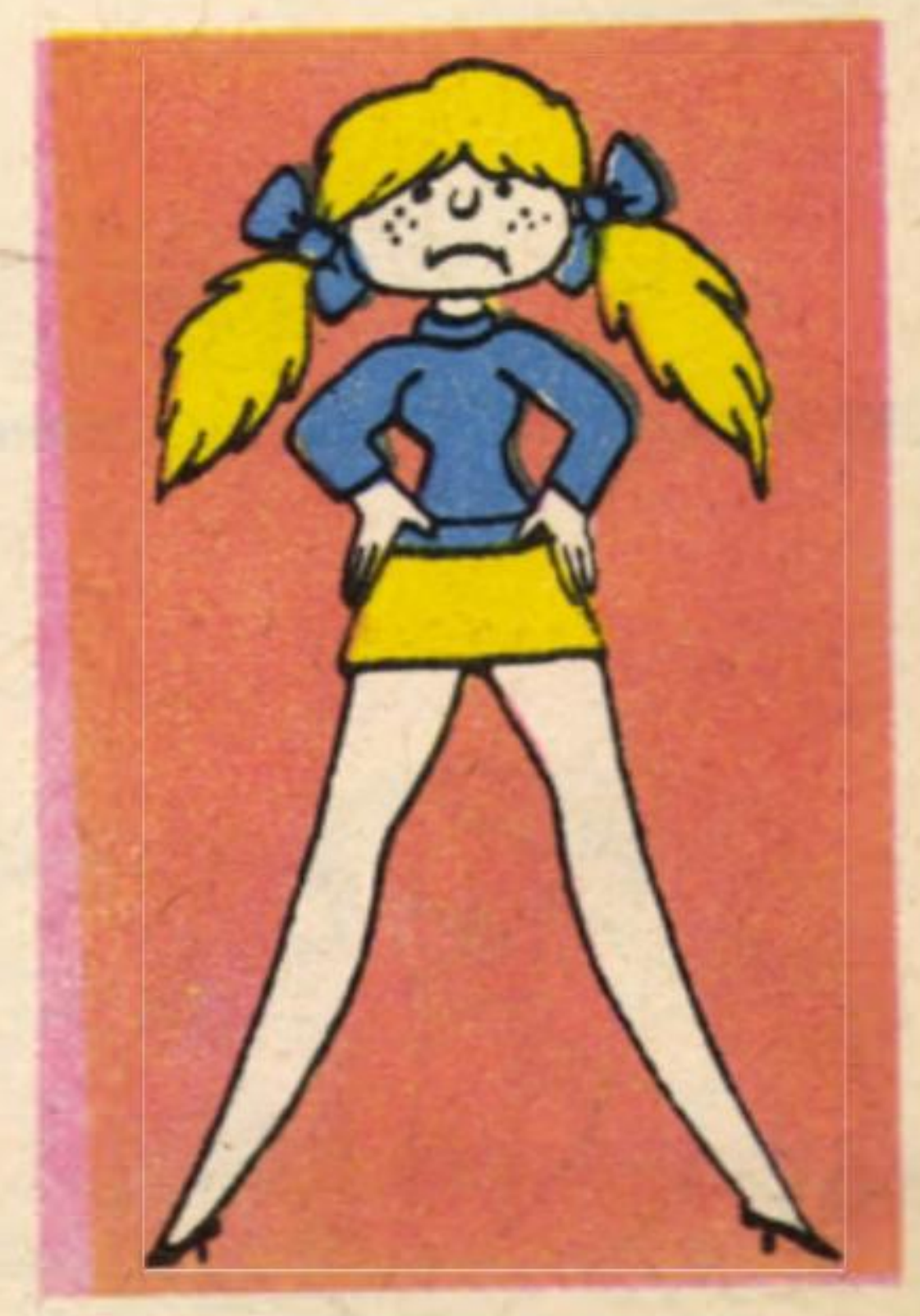

Mit mondjak erre? Hogy gyönyörű? Ezt nem hiszi el! Ez tudja, hogy a lába förtelmesen csúnya. Ő fedezte fel. Erről vele nem is lehet beszélni.

Hogy mit esznek rajta mégis a fiúk? Fogalma sincs róla.

Tanácstalanul kérdezem:

— Milyen lábat szeretnél?

— Nem tudom — rázza meg a fejét —, de ez szörnyű!

Néhány évvel ezelőtt egy ugyanilyen idős kislány hasonló okok miatt érezte magát boldogtalannak. Idősebb barátnője megkérdezte:

— Szóval olyan szeretnél lenni, mint Lollobrigida?

A lány meghökkent, majd tűnődve kijelentette:

— Nem ... nem ...

— No, látod!

— Én olyan szeretnék lenni, amilyen vagyok, csak szebb!

És tizenöt-húsz év múlva milyen szívesen beérné azzal, ami *volt. Azzal* a prizmalábbal.

Borzasztó, ha a lányok felfedezik, hogy prizmalábuk van, s az anyák tudják, hogy nem igaz, és szenvednek. Sajnos, csak addig, amíg jelentőségét nem veszti az egész.

Szemes Piroska

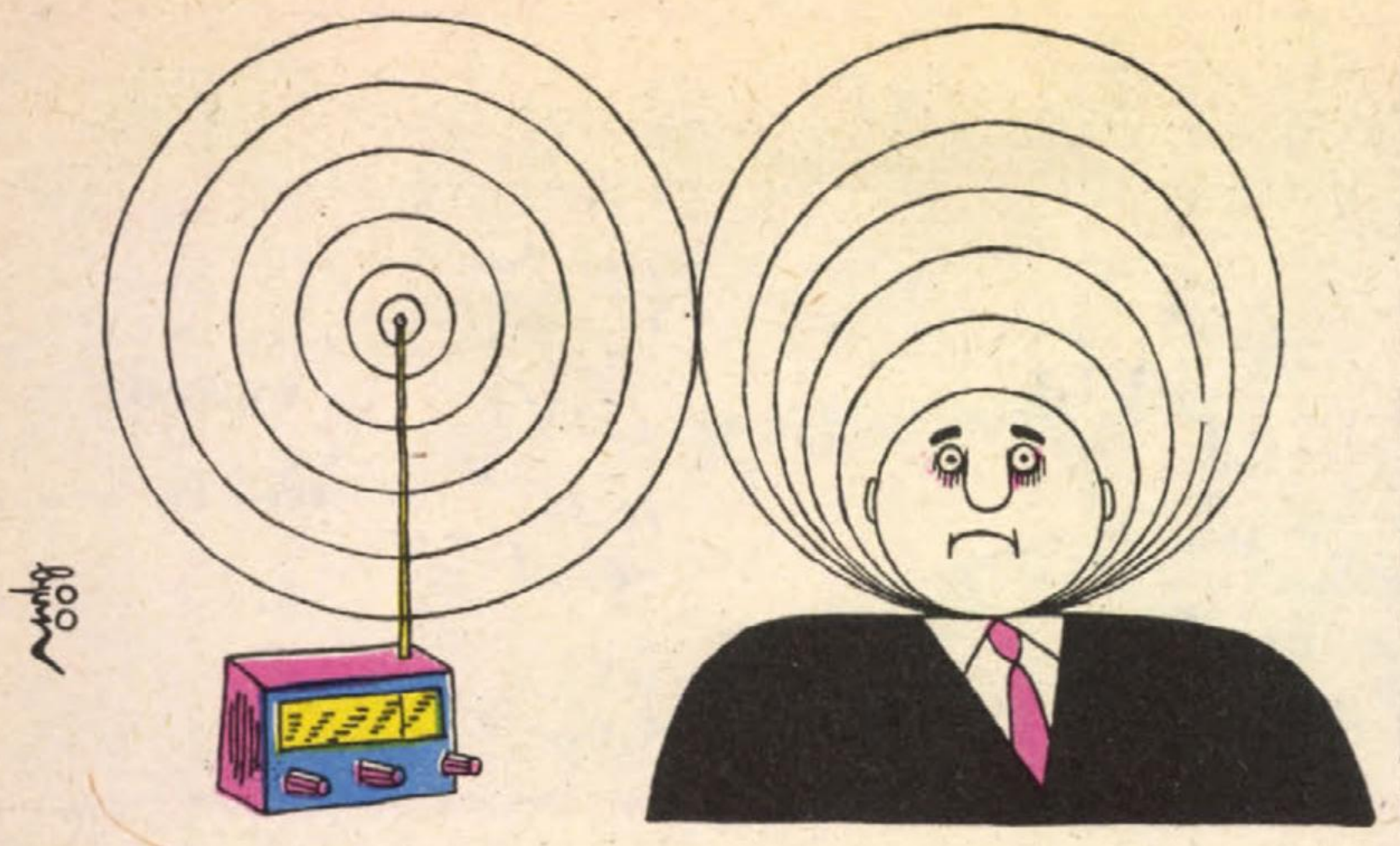

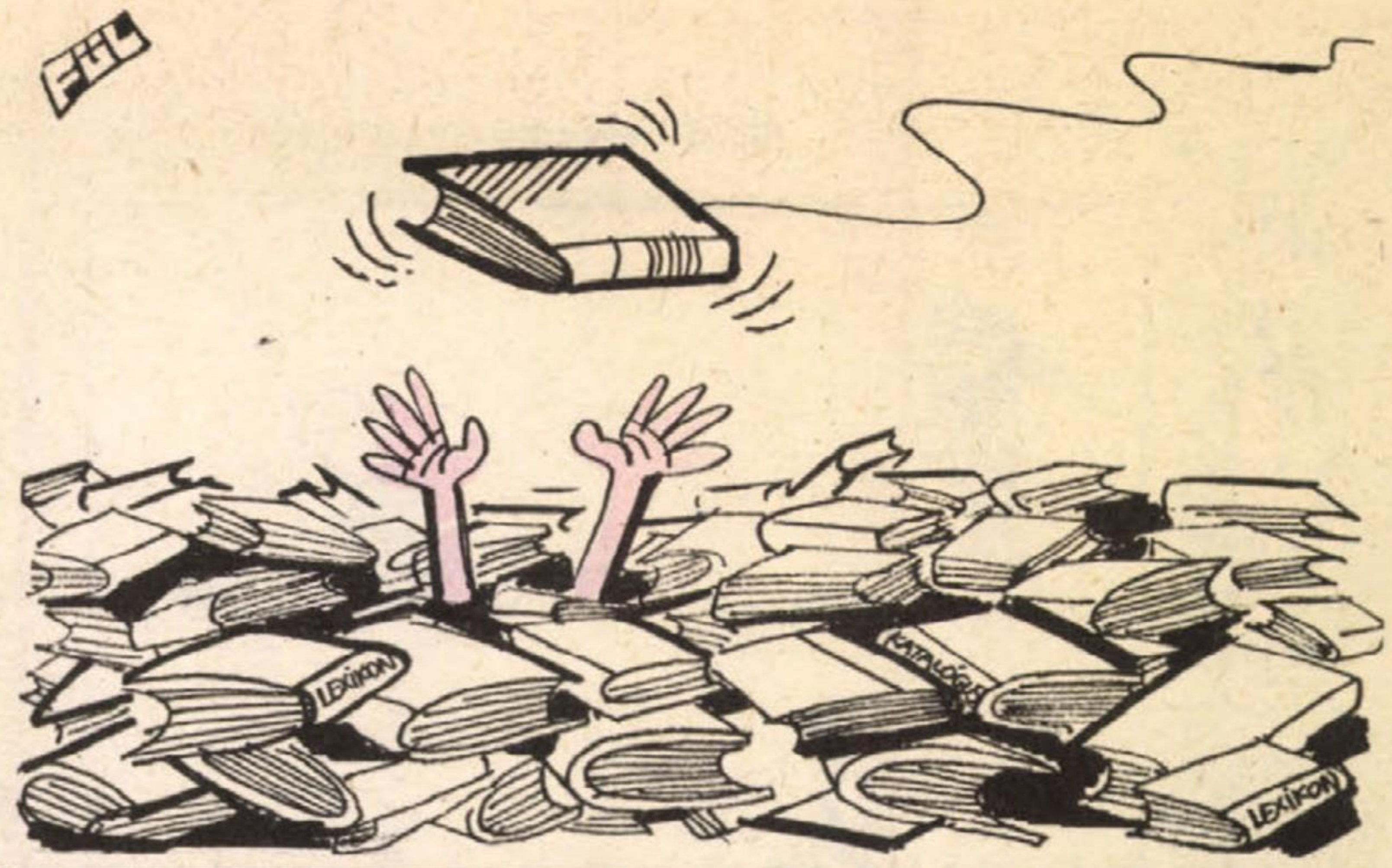
FÜL
LEXIKON
KATALÓGUS
LEXIKON

Információ

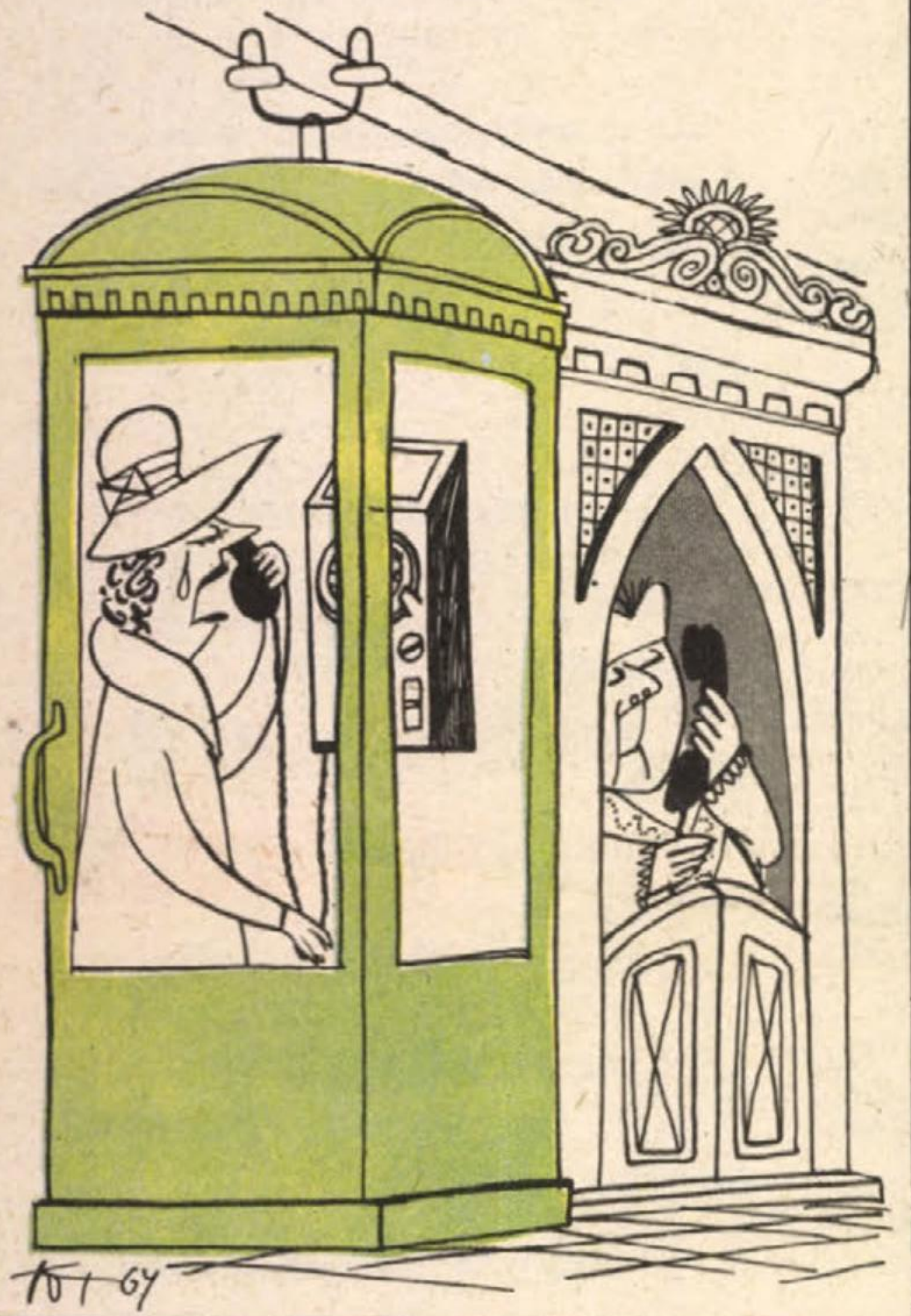

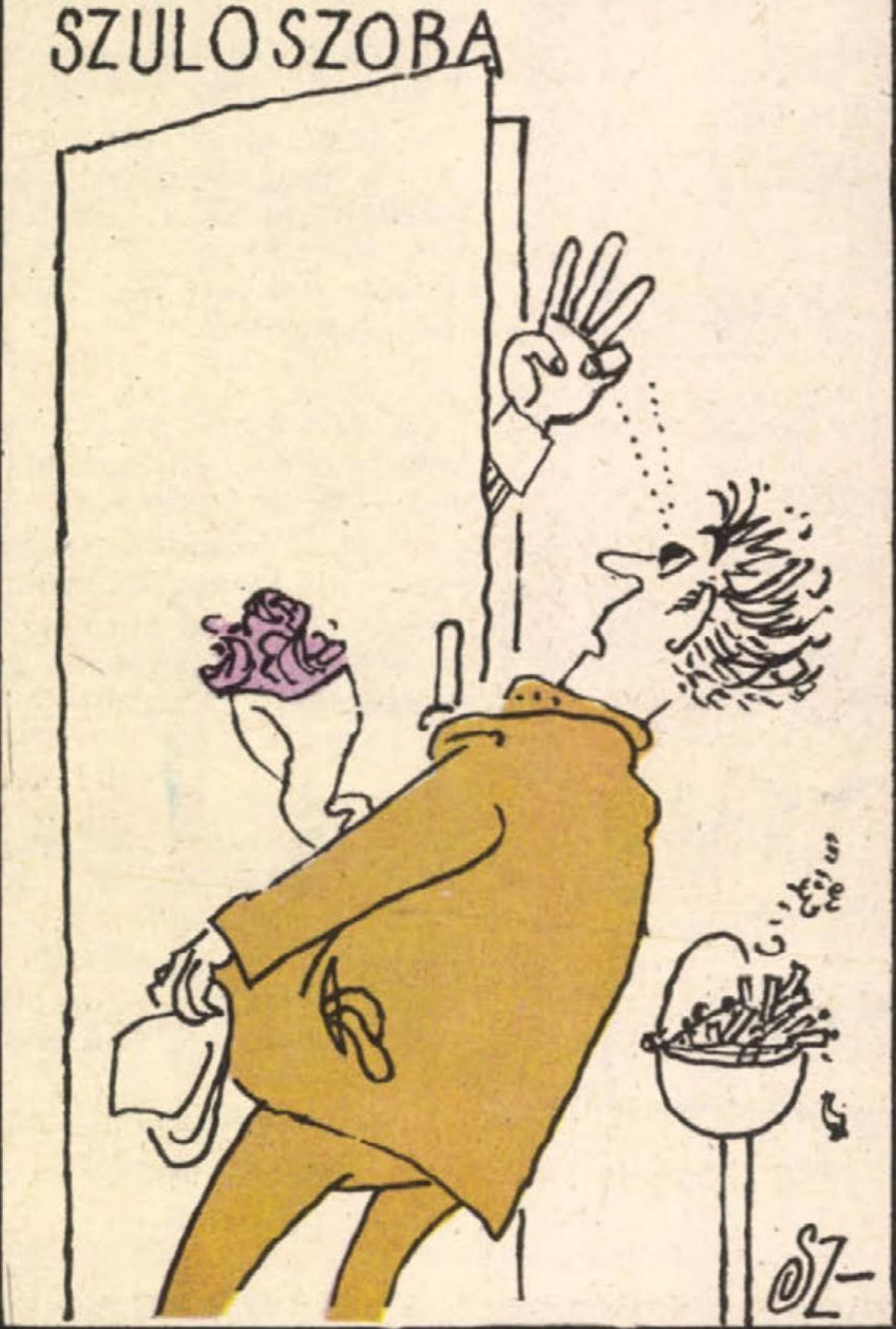
SZÜLŐSZOBA
SZ

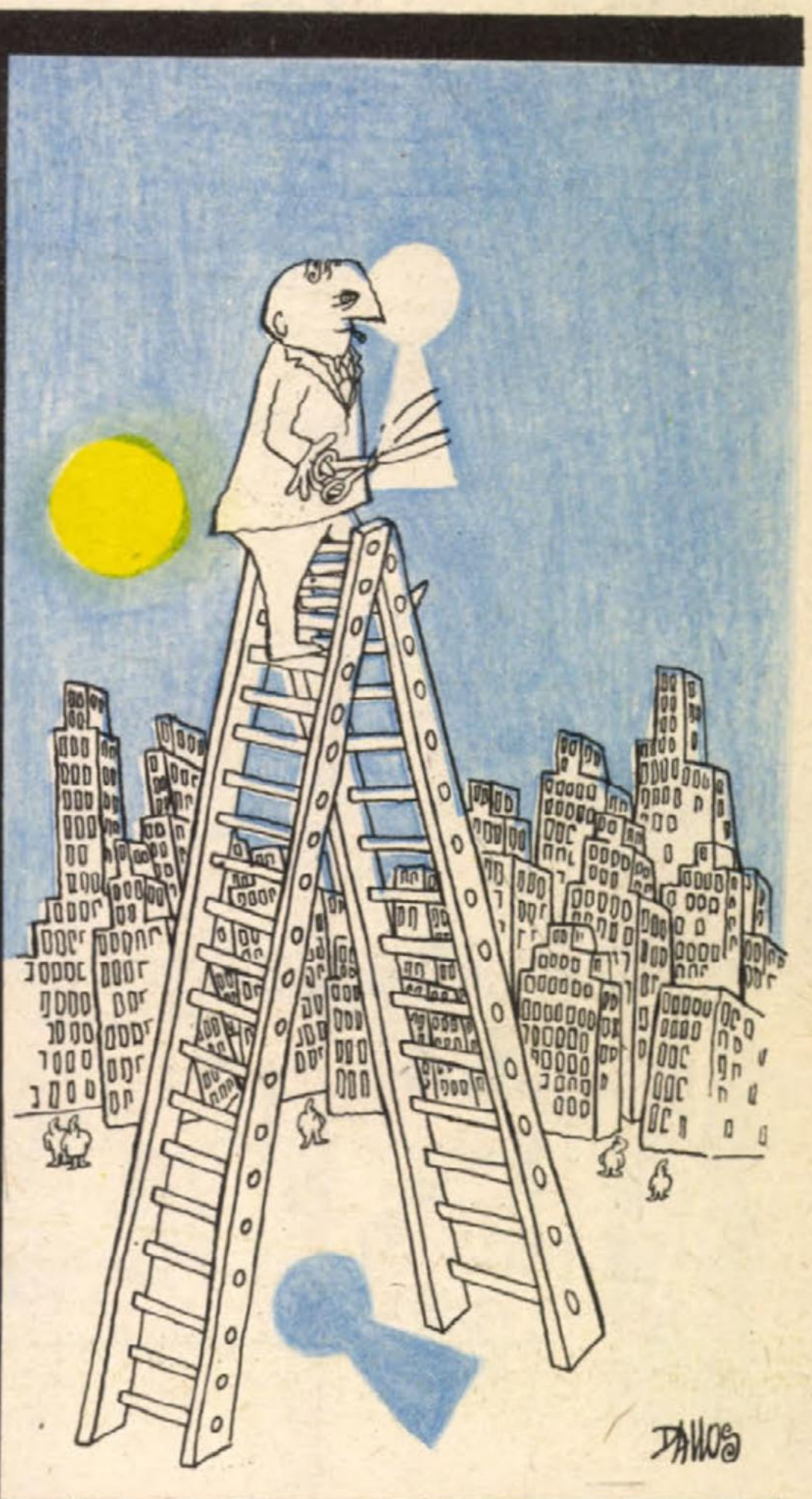

BALÁZS-PIRI, FÜLÖP, TÓT, SZÜR-SZABÓ, DALLOS, HEGEDŰS, SAJDIIK

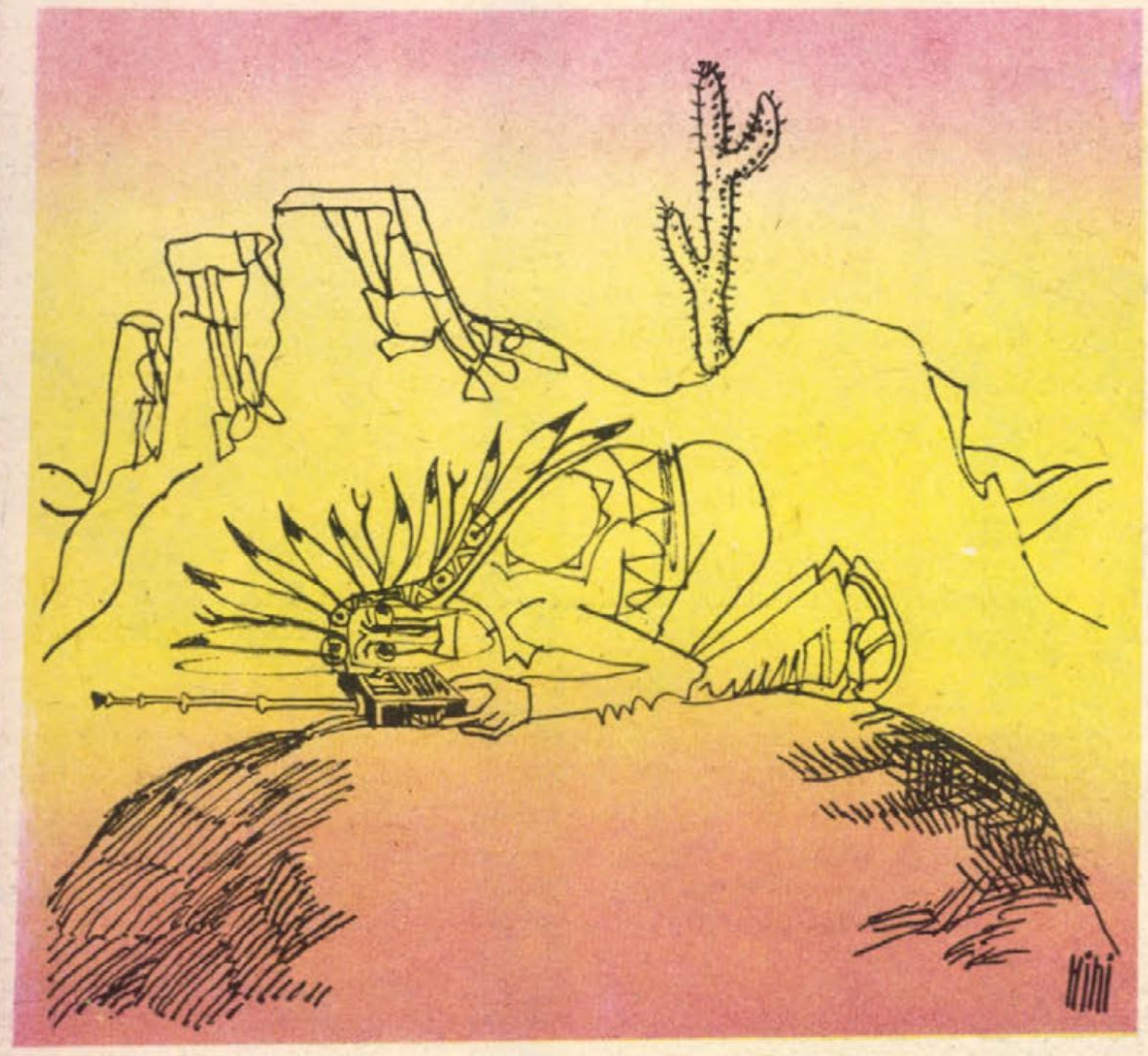

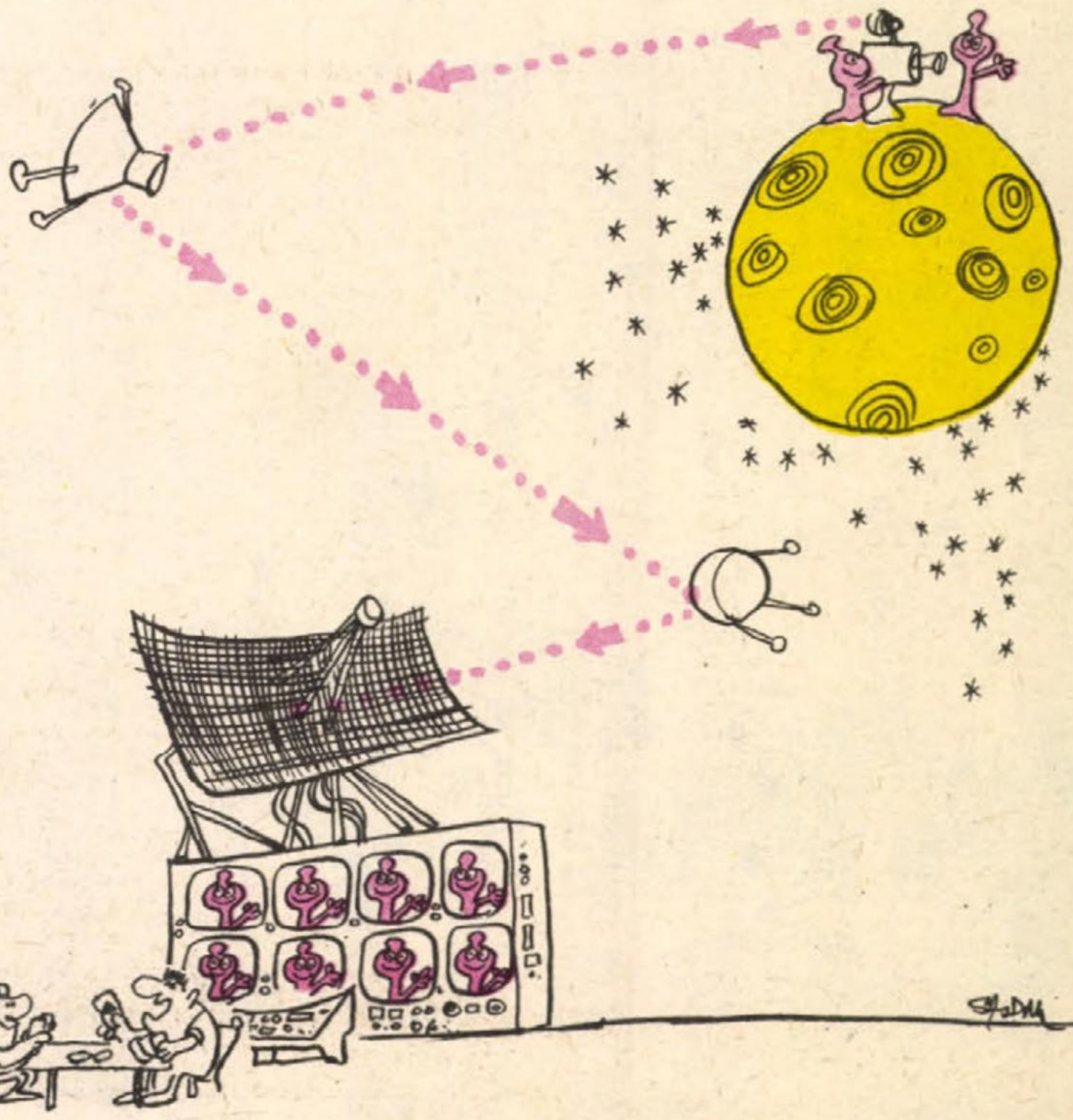

IMPORT HUMOR

FIGYELMESSÉG

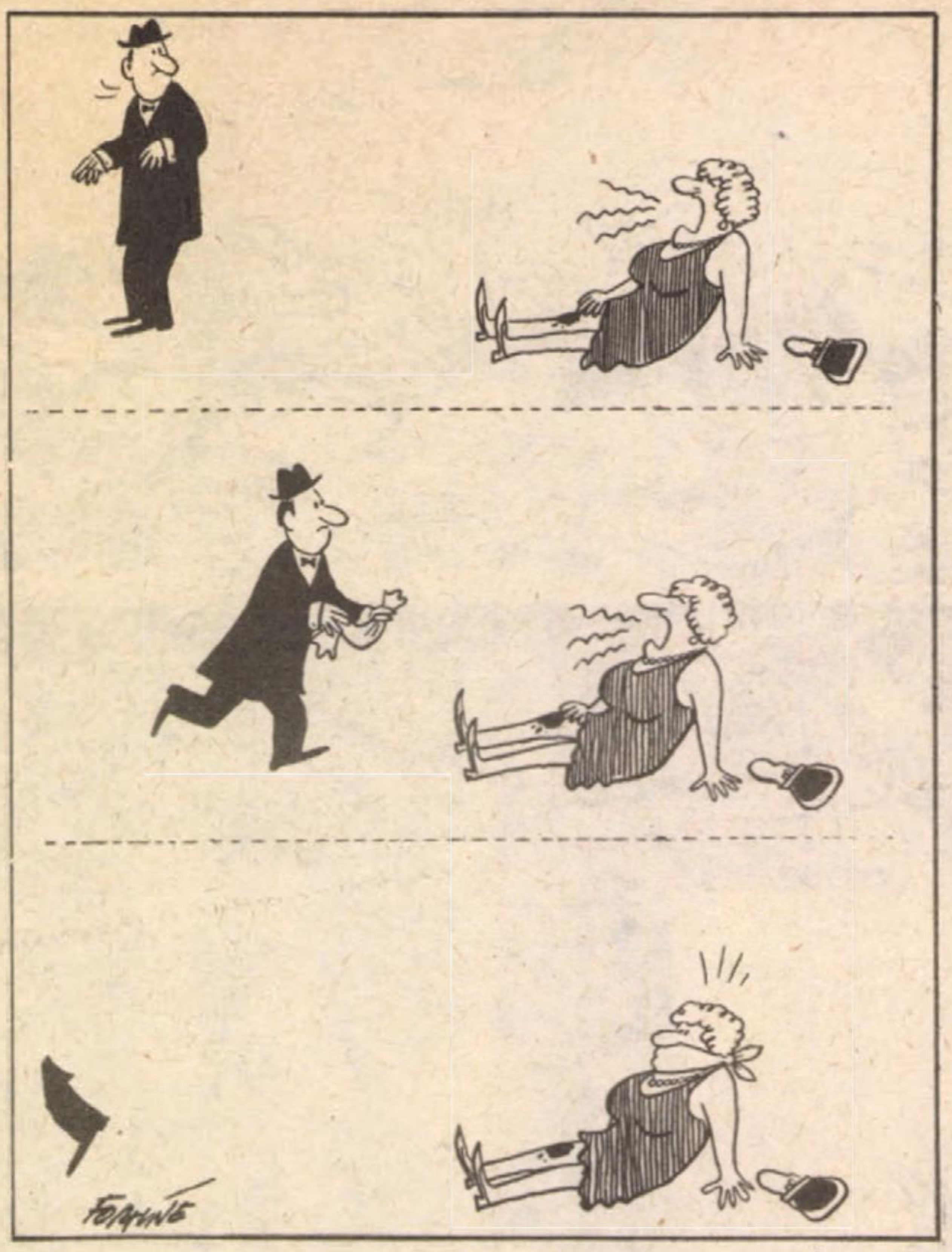

(„Ici Paris")

VALLOMÁS

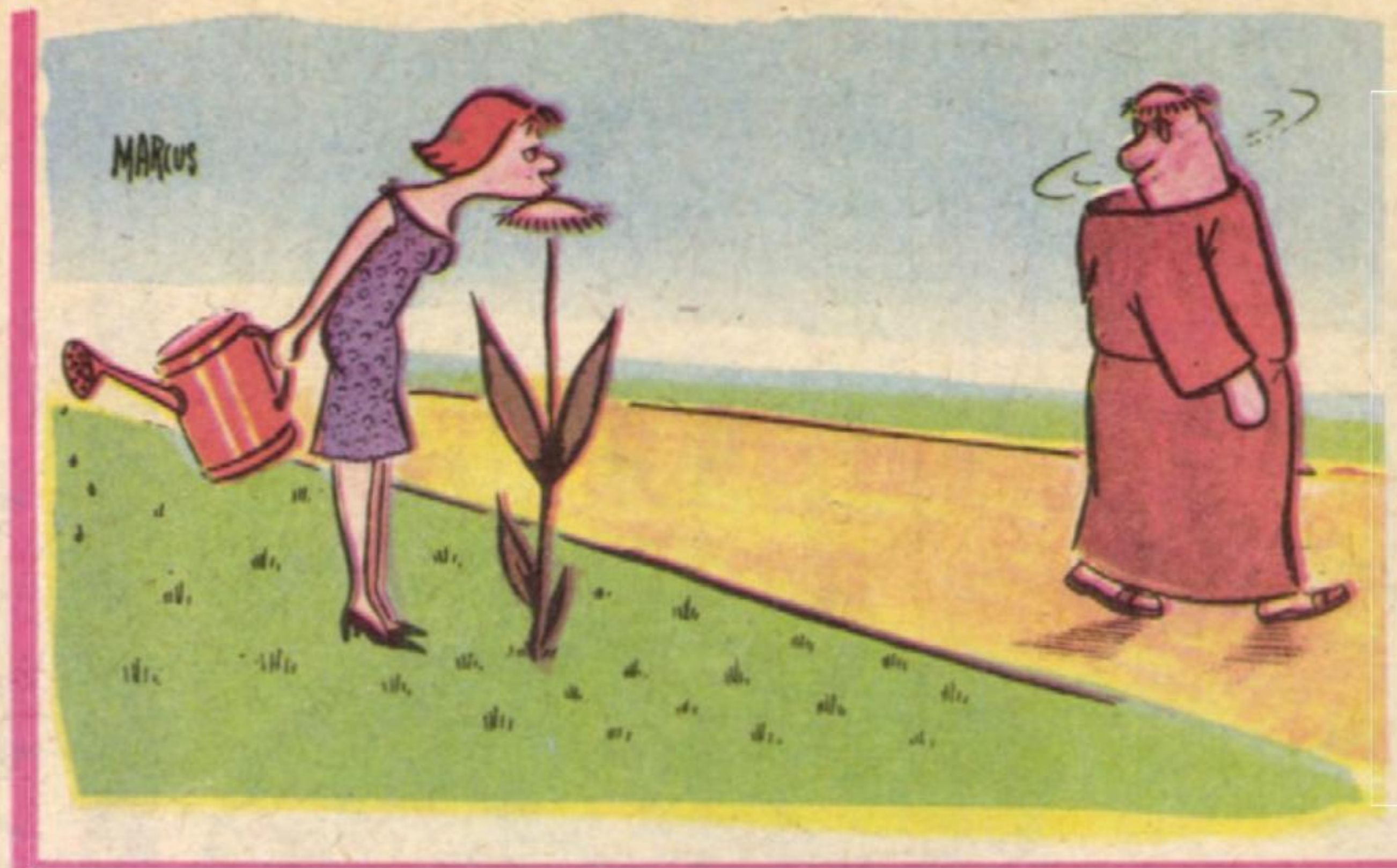

(„Bunte", Hamburg)

GONDOLATÉBRESZTŐ FELSZÓLALÁS

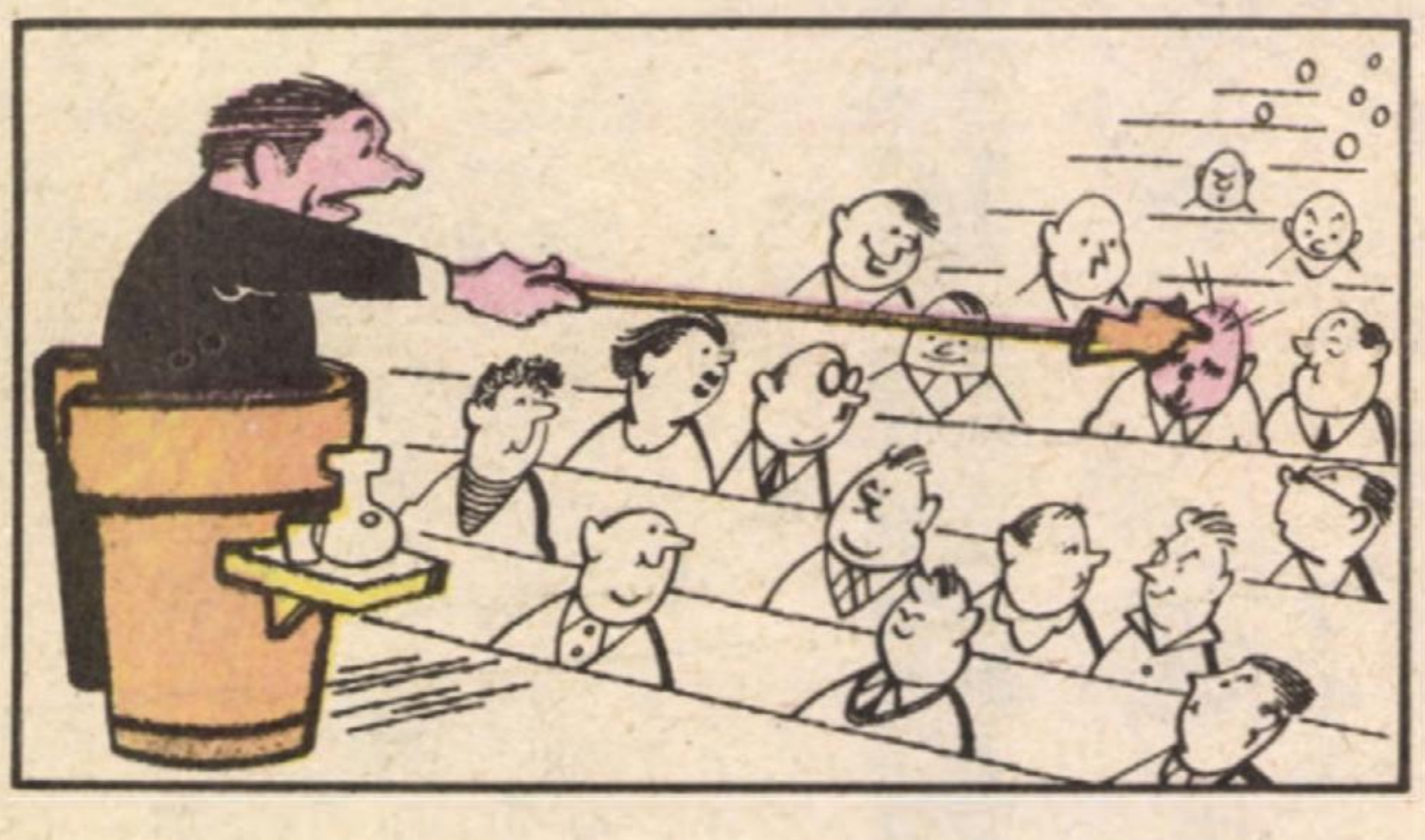

(„Krokodil", Moszkva)

Külföldi viccek

— Kedves doktor — mondja a hála könnyeivel a szemében a paciens, miközben elbúcsúzik az orvostól. — Köszönöm önnek! Mondja, most mindörökre kigyógyultam a kleptomániából?

— Igen, emelt fővel mehet haza, és nyugodtan nézhet az emberek szemébe... De ha visszaesés következne be állapotában, hozzon nekem egy japán tranzisztoros rádiót.

*

Az állatkertben csimpánz születik. Az öreg csimpánz rosszallóan néz az utódjára.

— Ne búslakodj — nyugtatja meg a felesége. — Az első napokban minden majom úgy néz ki, mint egy kis ember, de aztán ez elmúlik.

*

Egy texasi milliárdos villájában egy neves zongoraművész játszik. Elhangzik az utolsó akkord, tapsvihar tör ki.

— És most — mondja az elégedett házigazda —, adja elő nekünk, kérem, a „Holdfény szonátát".

— Másodszor is? — csodálkozik a zongoraművész.

— Vádlott, mit csinált ön a házassága előtt?

— Amit akartam, bíró úr.

*

— Mondd, senkinek sem olvastad még fel a saját verseidet?

— Senkinek.

— Akkor miért van monokli a szemed körül?

*

Egy turista az afrikai dzsungelben egy tisztáson meglát egy helybeli lakost, aki fáradhatatlan erővel veri a tamtamot.

— Mit csinál? — kérdezi a turista.

— Már néhány hete nincs vizünk.

— Ahá, értem — mondja elnéző mosollyal a turista. — Az égiekhez könyörög esőért?

— A fenét! Csak a szerelőt hívom.

(Fordította: Juhász László)

SZILVESZTER UTÁN

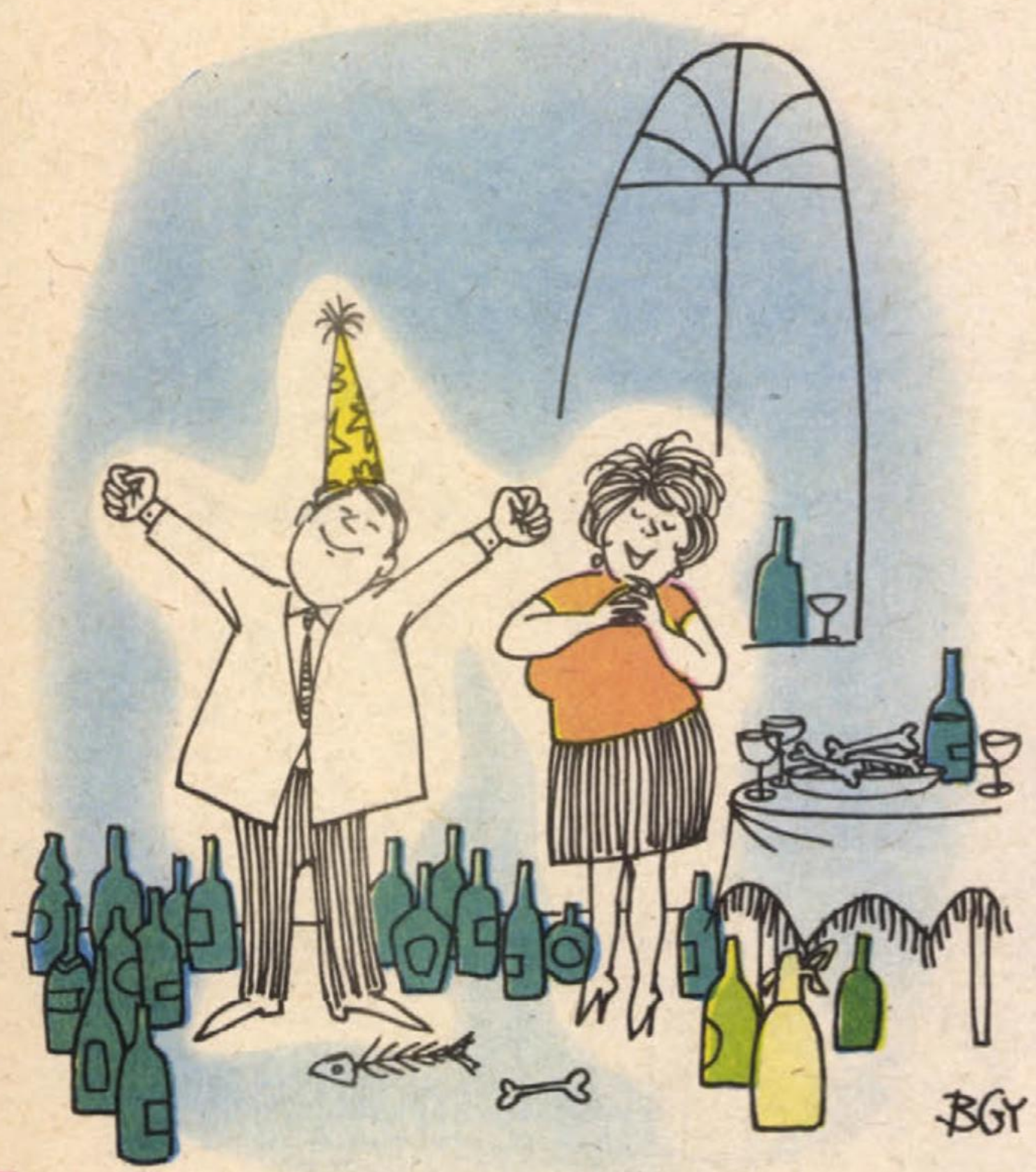

– Végre egyszerű, dolgos hétköznapok következnek.

SZÉP KIS NÁSZÉJSZAKA

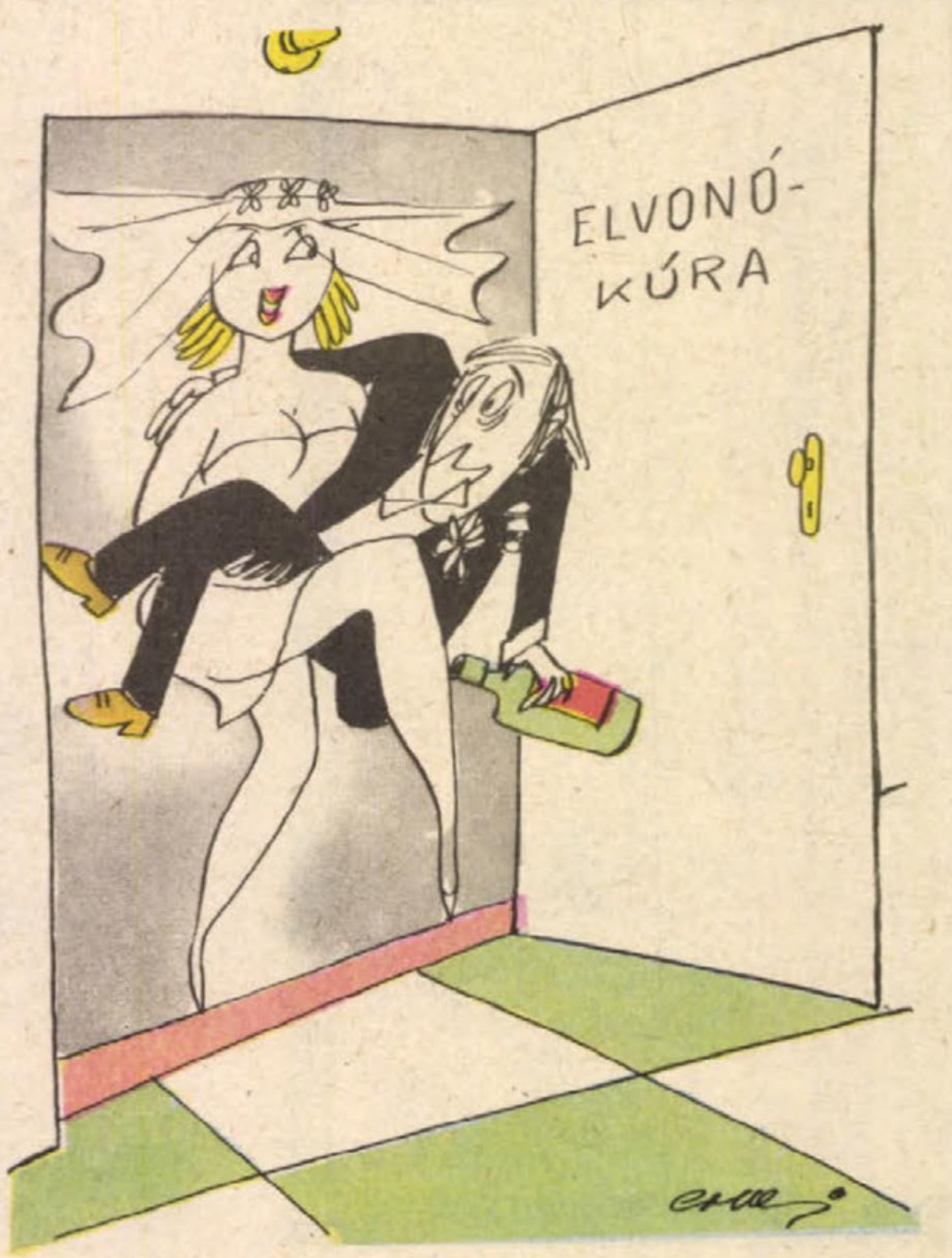

HIRDETÉSEINK

JEGYEZZE MEG!

JAVSZER
18-20-22

Ajtók és bútorok
BIZTONSÁGI (CILINDERES)
ZÁRAIHOZ
minta után, azonnal készítünk
KULCSOT

FŐVÁROSI JAVÍTÓ SZERELŐ VÁLLALAT GYORSSZOLGÁLATA

Budapest V., Magyar u. 5.
Telefon: 18—20—22.

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

a TOROK KÉMÉNY-SEPRŐJE:

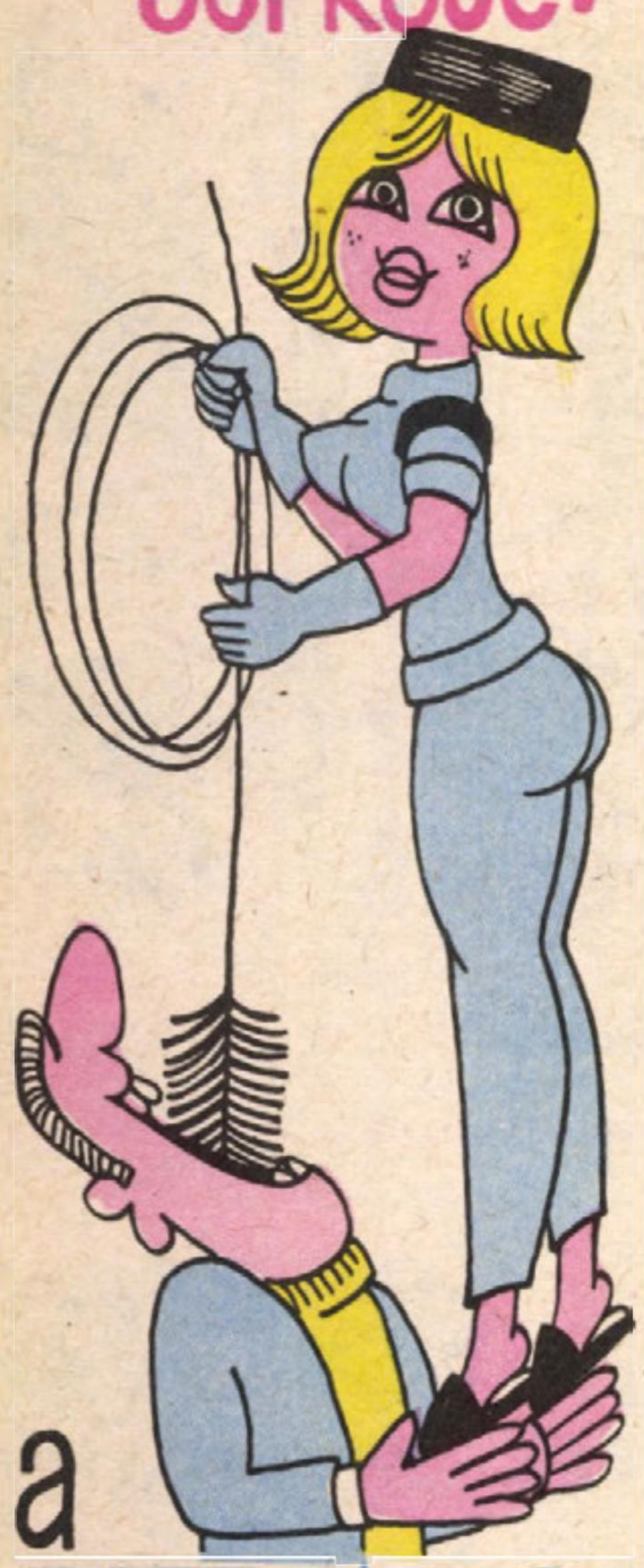

a NEGRO GYÓGYCUKORKA!

A CSEMEGE ÉDESIPARI GYÁR TERMÉKE

az IDŐT NEM LEHET MEG-ÁLLÍTANI!

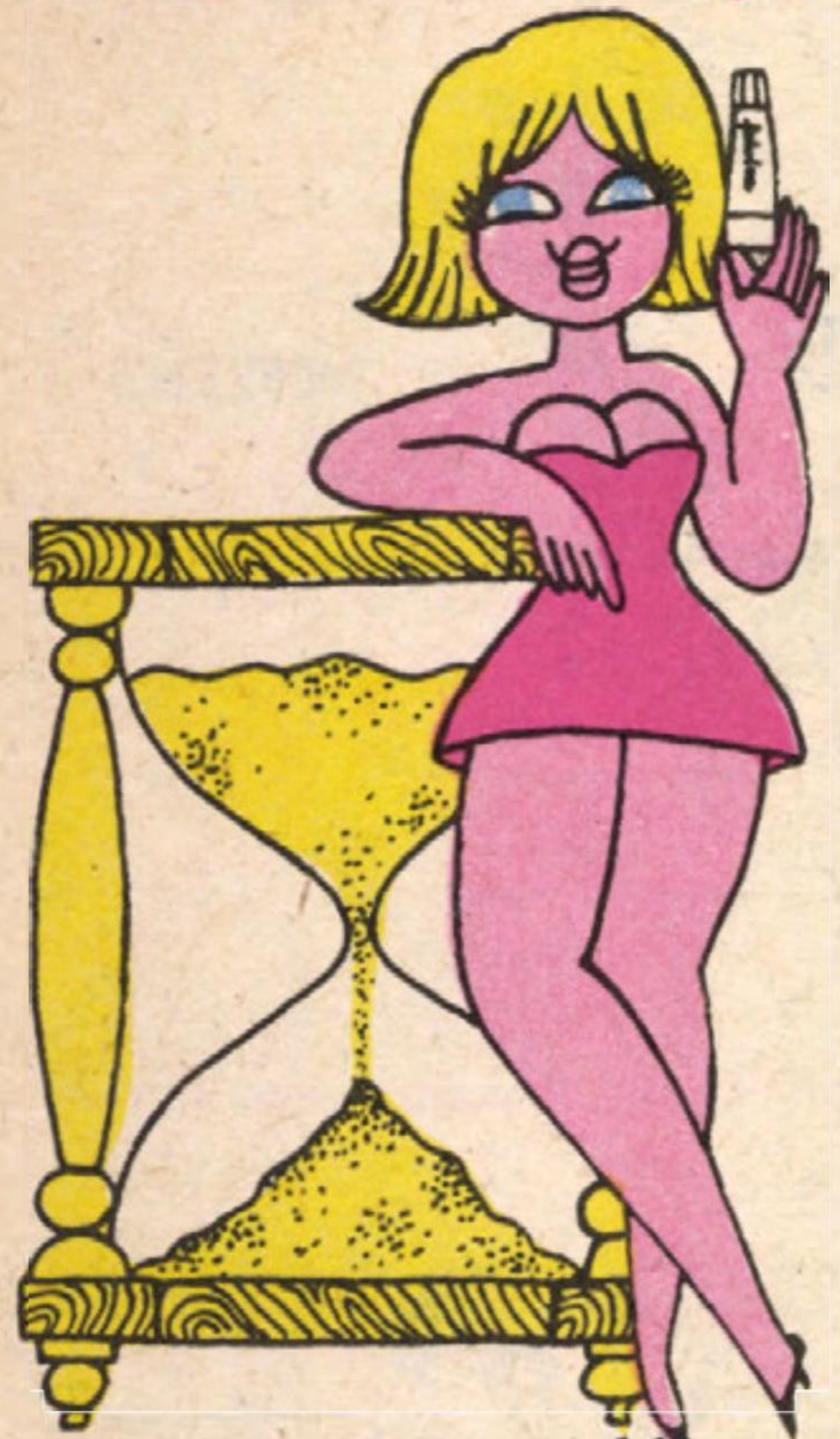

...De arcbőre fiatalságát megőrizheti

fabulon

BIOAKTÍV ARCKRÉMEKKEL!

GYÁRTJA:
RICHTER GEDEON RT.
BUDAPEST

TÜCSÖK és BOGÁR

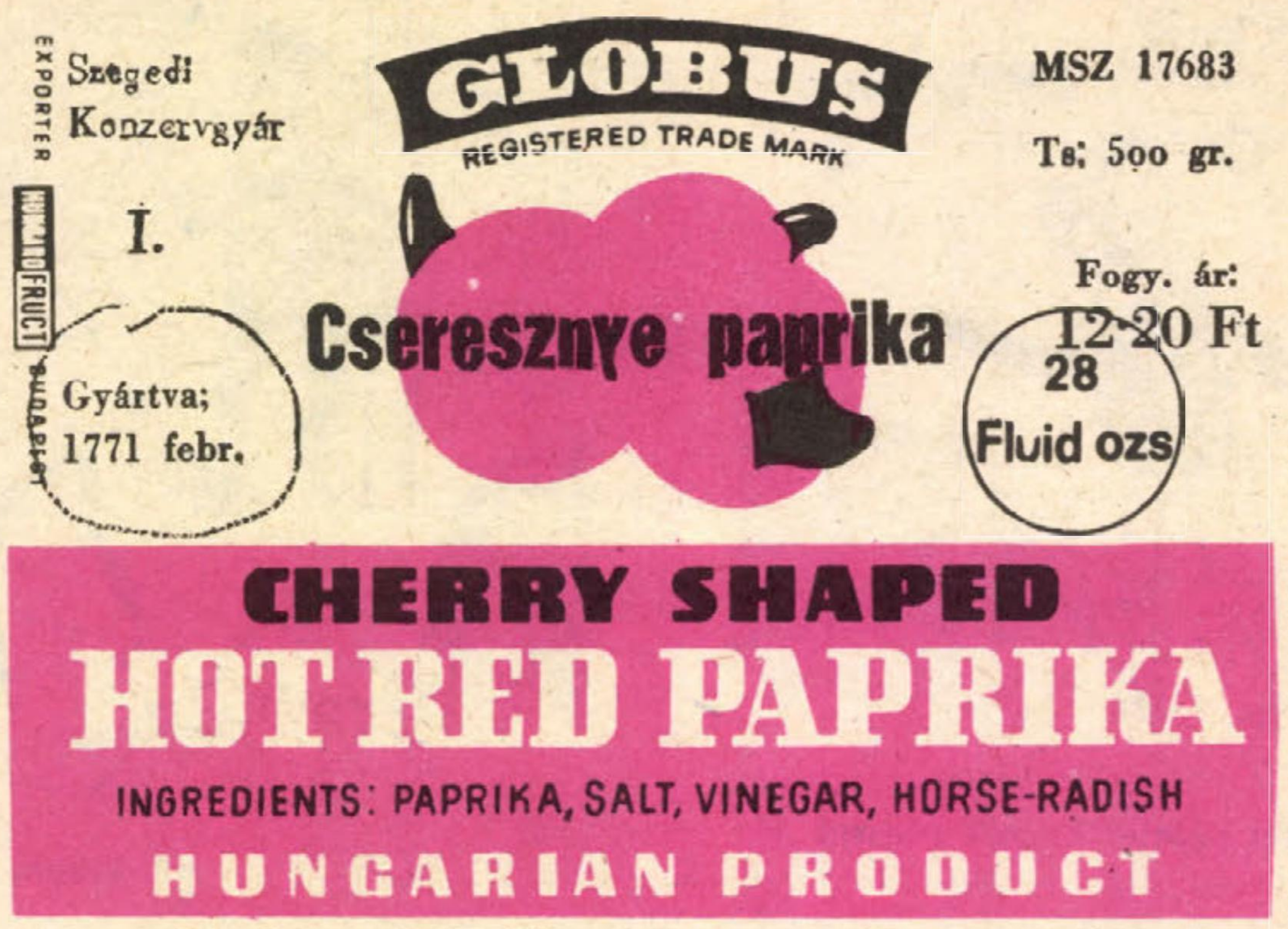

EXPORTER Szegedi Konzervgyár

HUNGAROFRUCT BUDAPEST

I.

Gyártva; 1771 febr.

GLOBUS REGISTERED TRADE MARK

Cseresznye paprika

MSZ 17683

Ts: 5oo gr.

Fogy. ár: 12·20 Ft

28 Fluid ozs

CHERRY SHAPED HOT RED PAPRIKA

INGREDIENTS: PAPRIKA, SALT, VINEGAR, HORSE-RADISH

HUNGARIAN PRODUCT

Egy pillantás a gyártási időpontra... Ez aztán a konzervipar!

(Beküldte: Nagy Ferenc)

Mindig szívesen fogadunk ilyesfajta csacskaságokat, tücsköt és bogarat. A jószemű és vállalkozó kedvű olvasót kérjük, legyen továbbra is játszótársunk, nem fizet rá. A rovatban közzétett anyagokat illő módon díjazzuk.

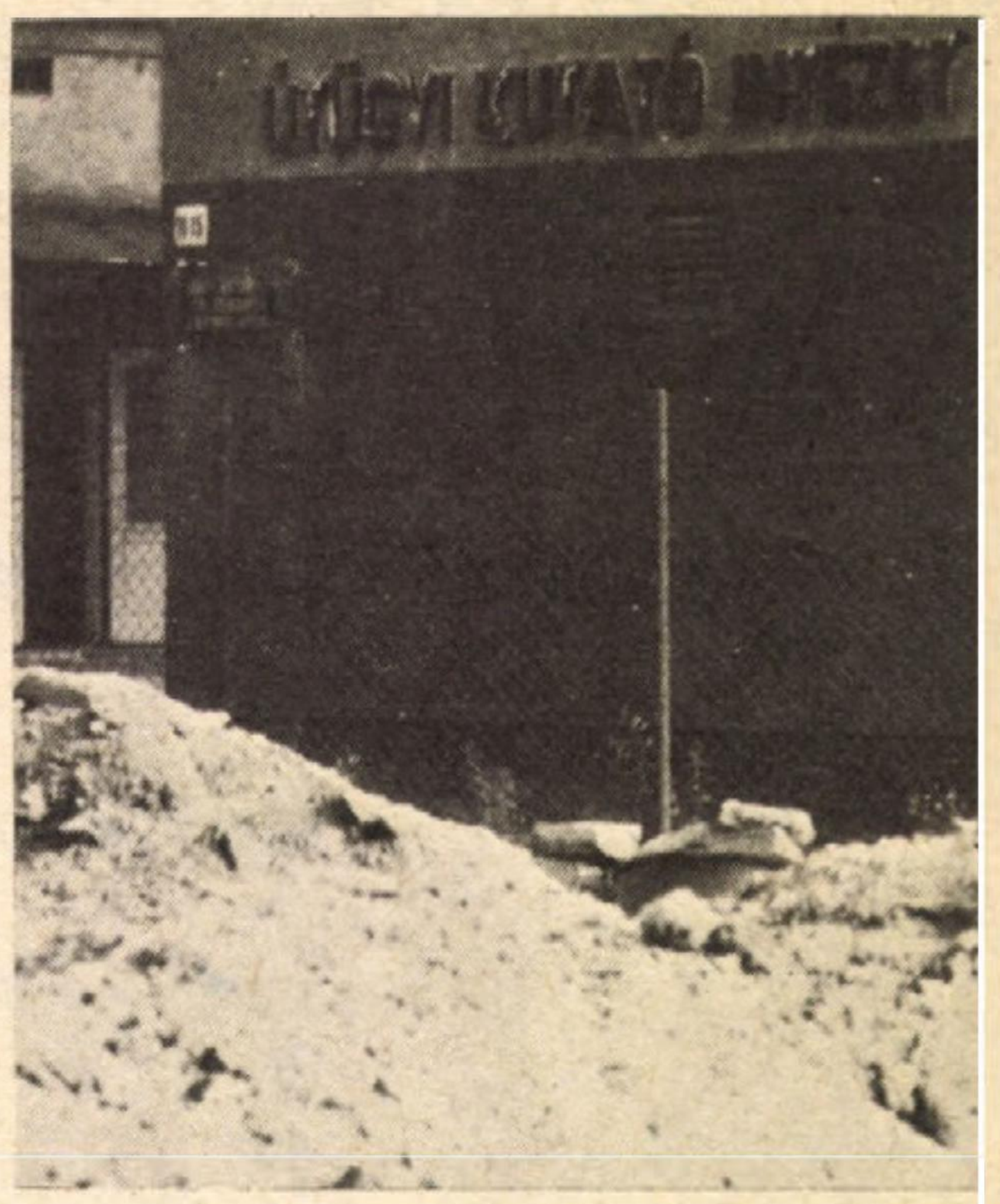

Azt mondja, „Útügyi Kutató Intézet". Kíváncsiak vagyunk, hogy saját irodájuk körül megtalálják-e egyhamar az utat?

(Leviczky Mihály, budapesti olvasónk felvétele)

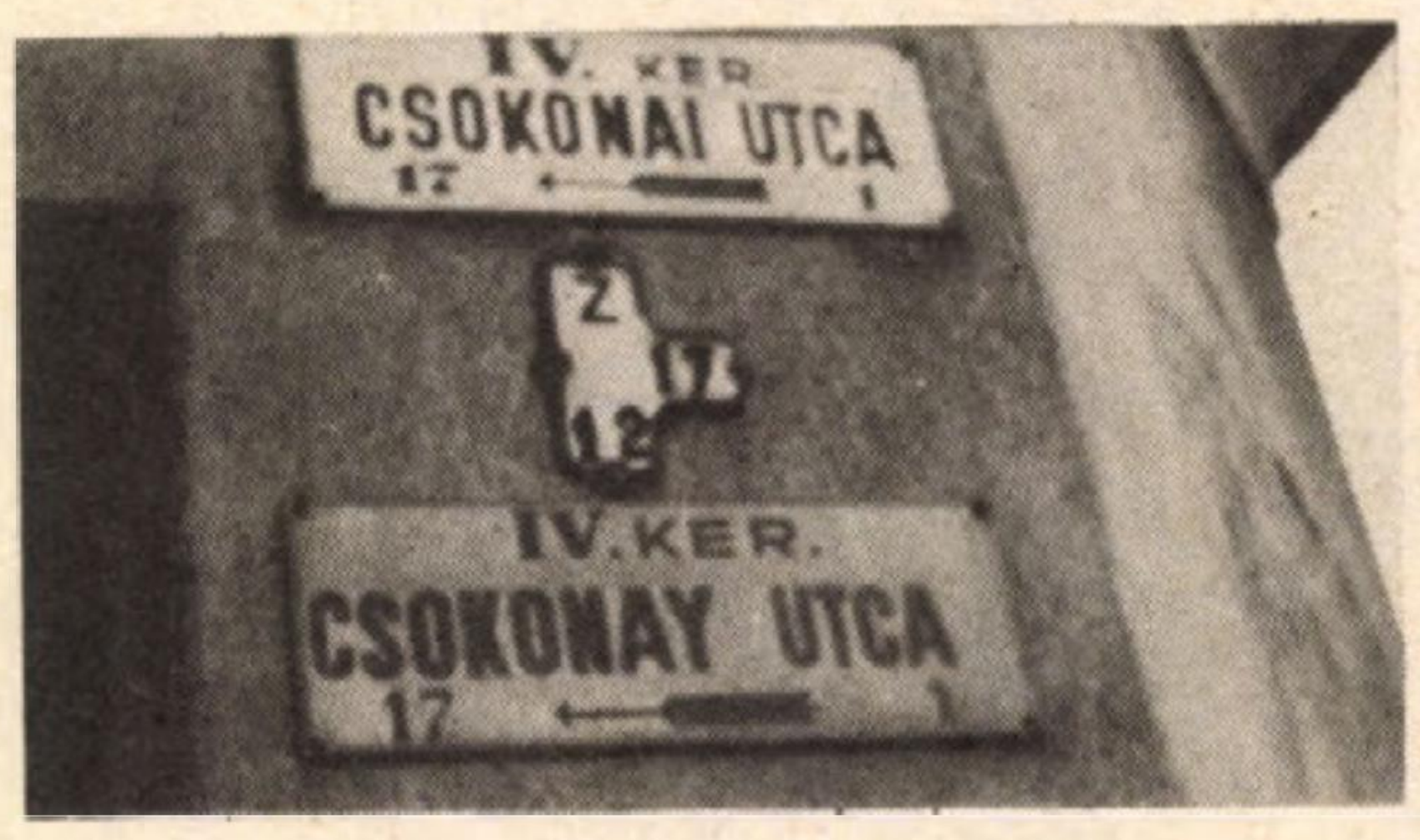

Magas a fal, további próbálkozásokra is van még hely. Persze, előbb-utóbb dönteni kell...

(Szomjas Attila fényképe)

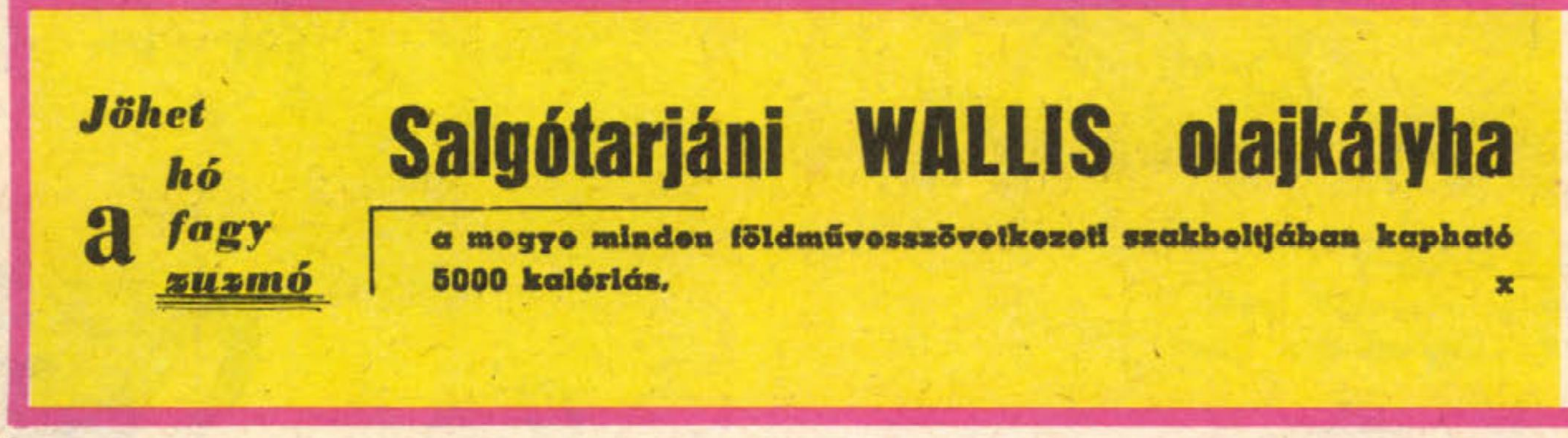

Jöhet
hó
a fagy
zuzmó

Salgótarjáni WALLIS olajkályha

a megye minden földművesszövetkezeti szakboltjában kapható
5000 kalóriás.

x

Jöhet a zuzmó is?! Íme, a földkerekség első olajkályhája, amely nemcsak időjárási viszontagságok ellen, hanem növények ellen is felveszi a küzdelmet. Lehet, hogy még a zúzmarával is elbír?

(A Békés megyei Népújságból ollózta Horváth Ferencné, szarvasi olvasónk)

SZŰK LÁTÓKÖR

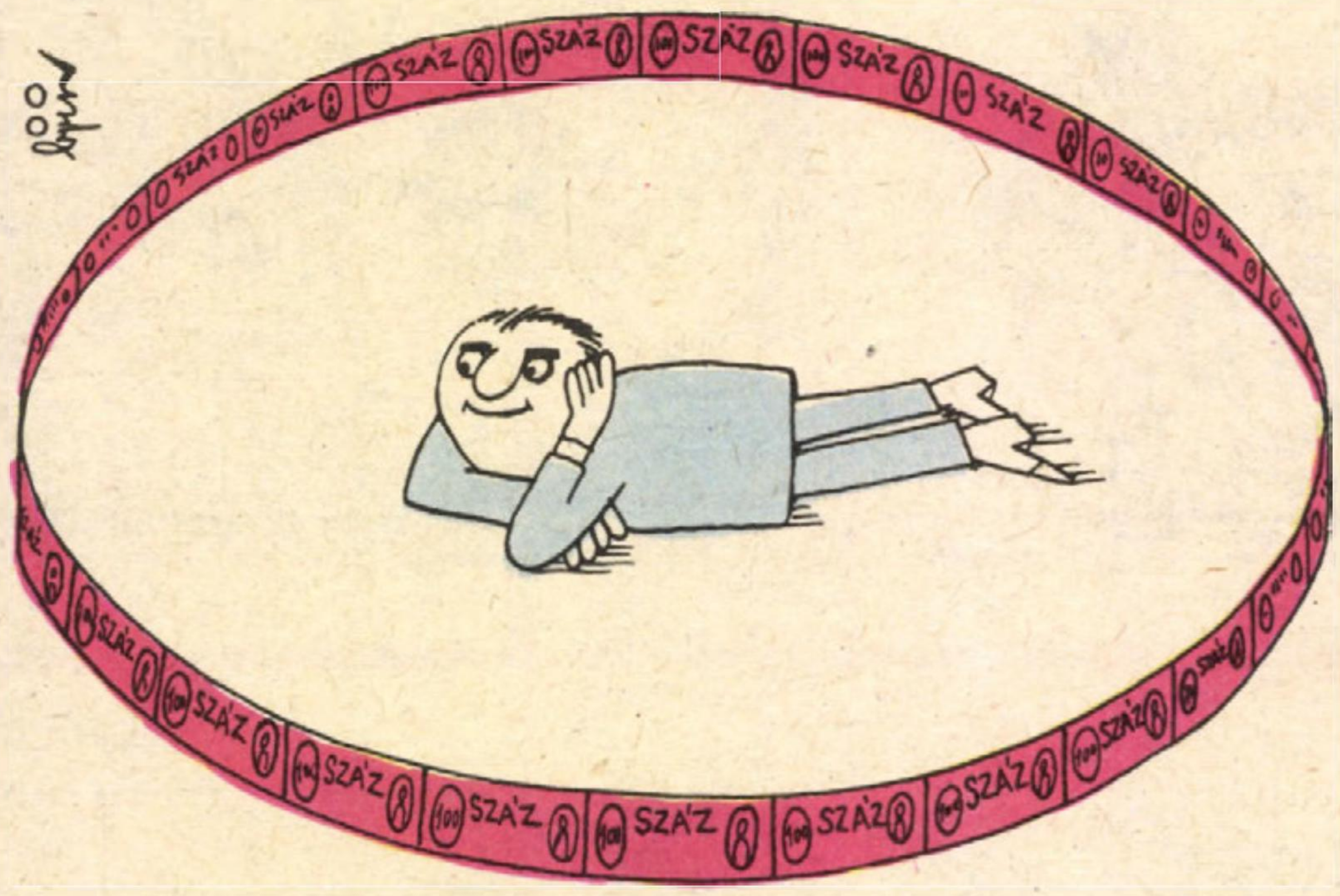

IDEÁLIS ALBÉRLŐK

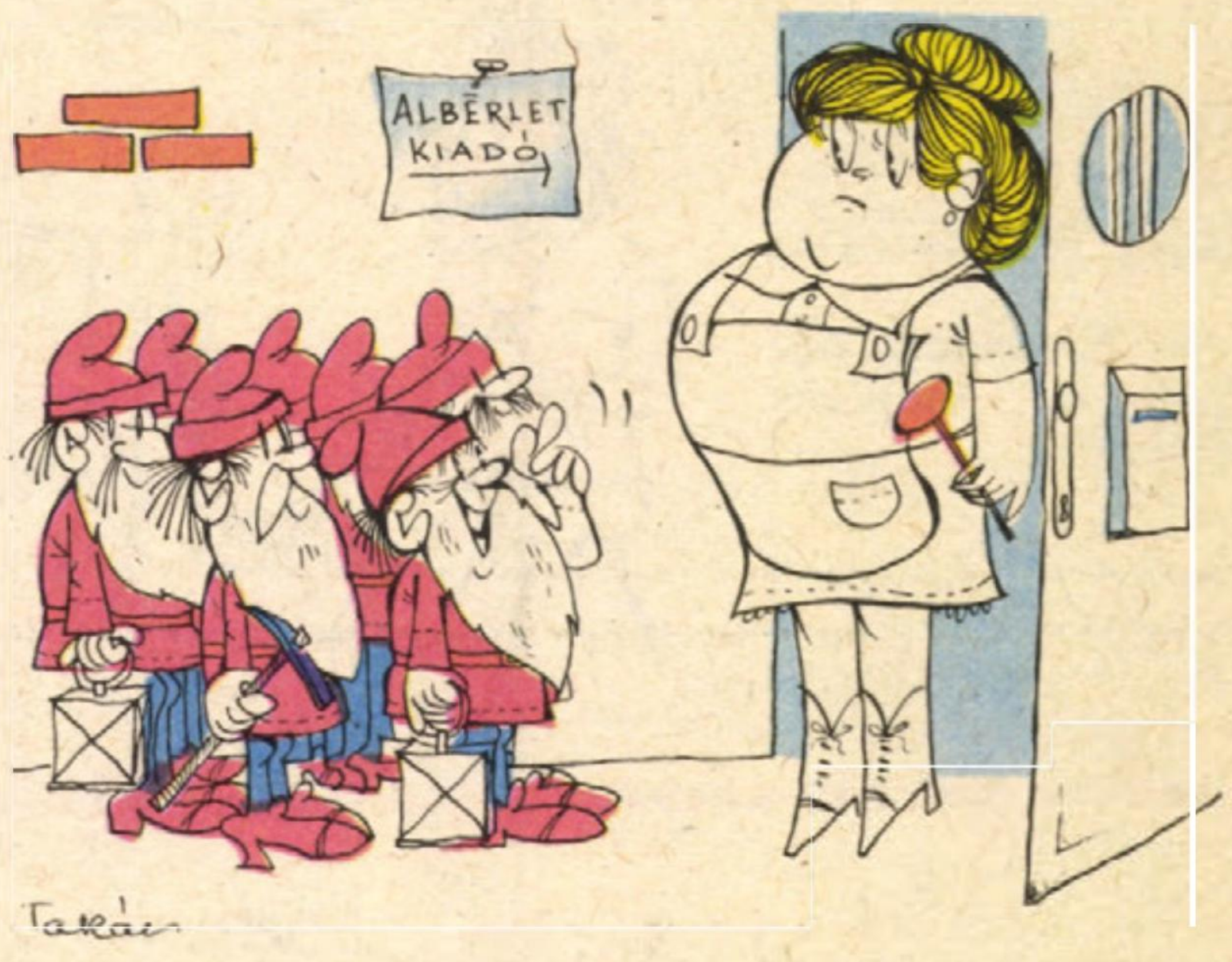

– Heten elférünk egy ágyban, és hét lakbért fizetünk!

GÉPESÍTETT ADATTÁROLÁS

– Nem, nem vihetik el a kartotékjaimat! Egy életmű fekszik benne!...

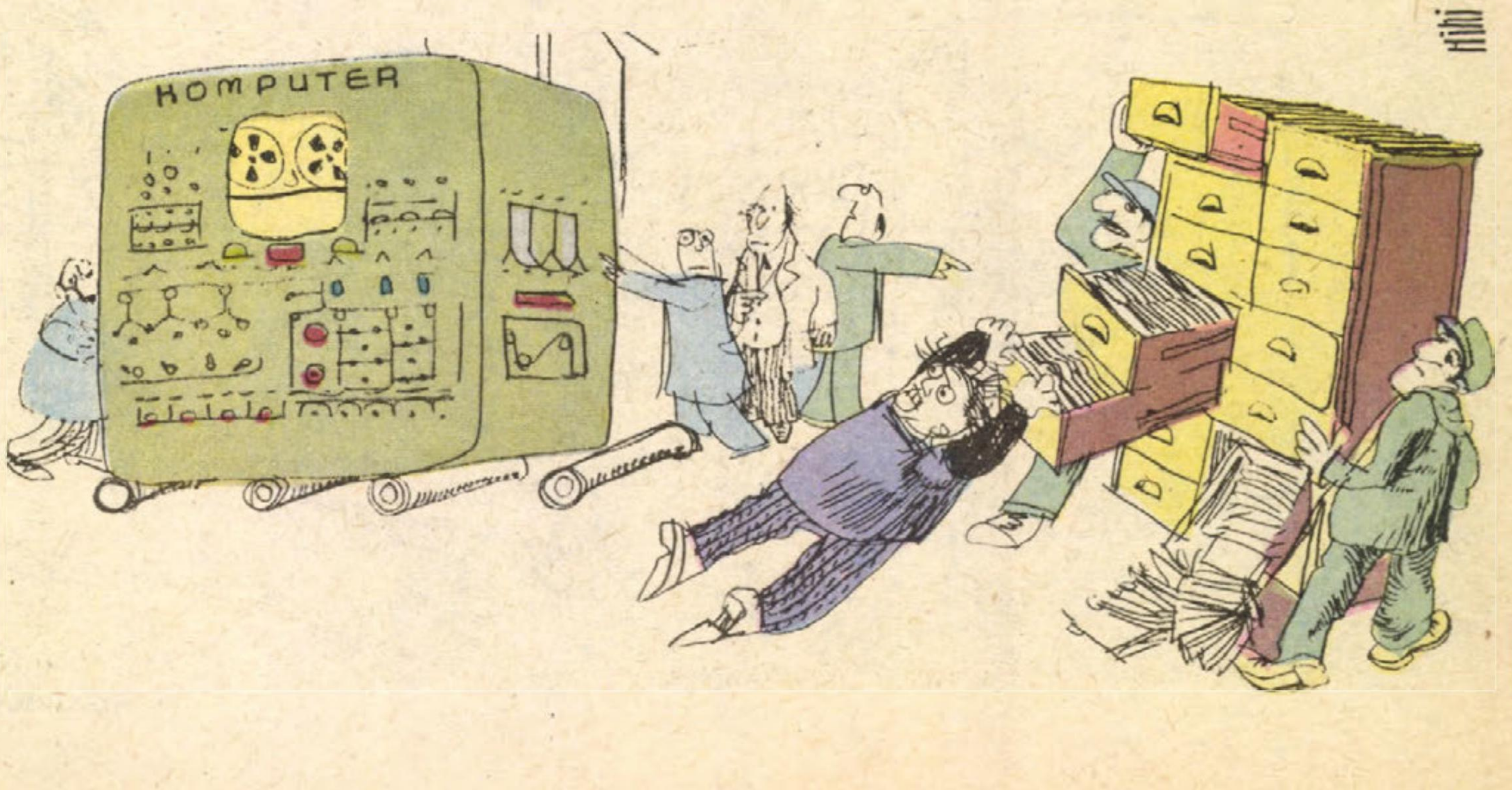

VÁLASZTÉK

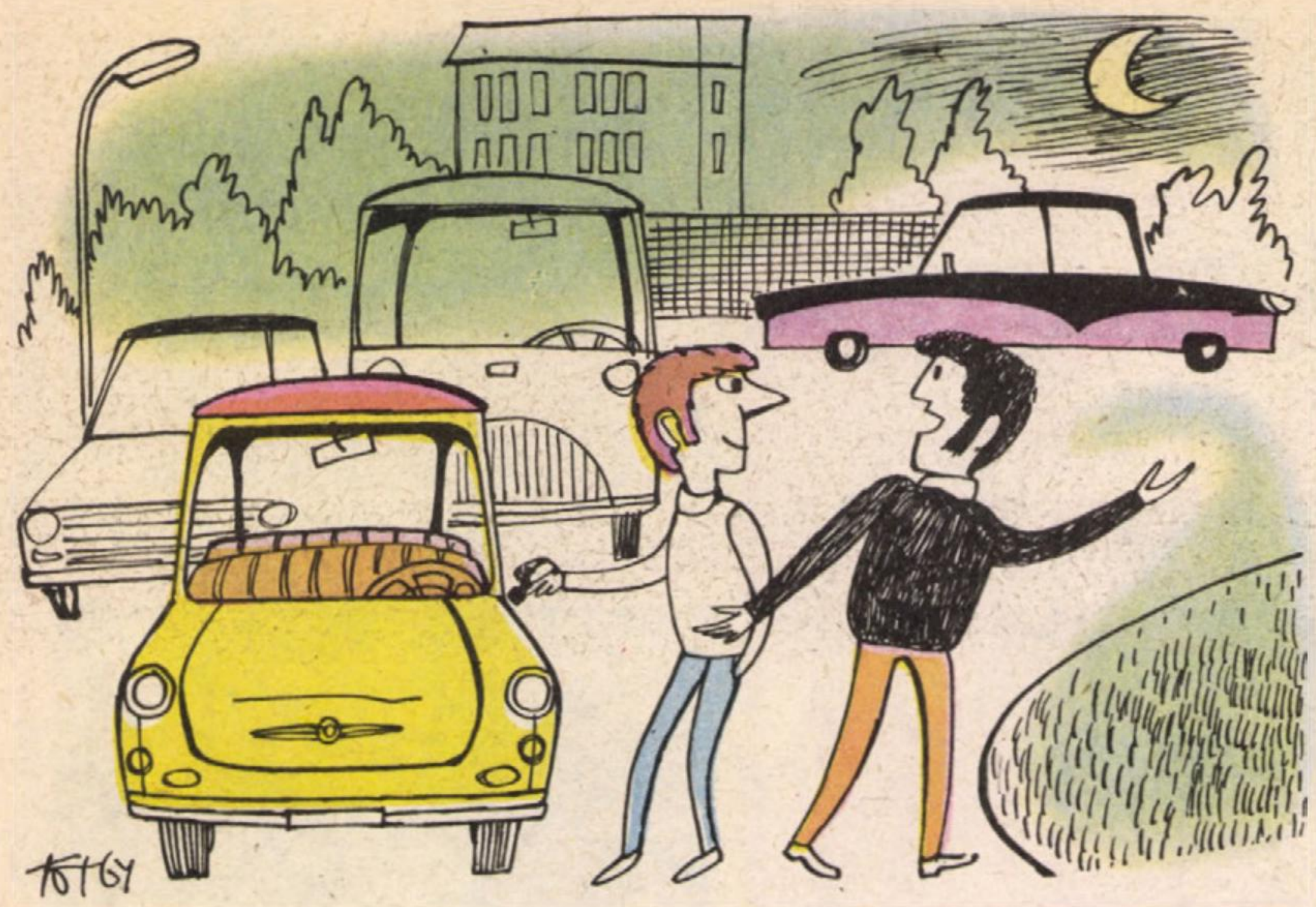

– Várj, egy Trabantért akarsz felfüggesztett ítéletet kapni? Nyissuk ki a Fordot!

MAI ADAGOK

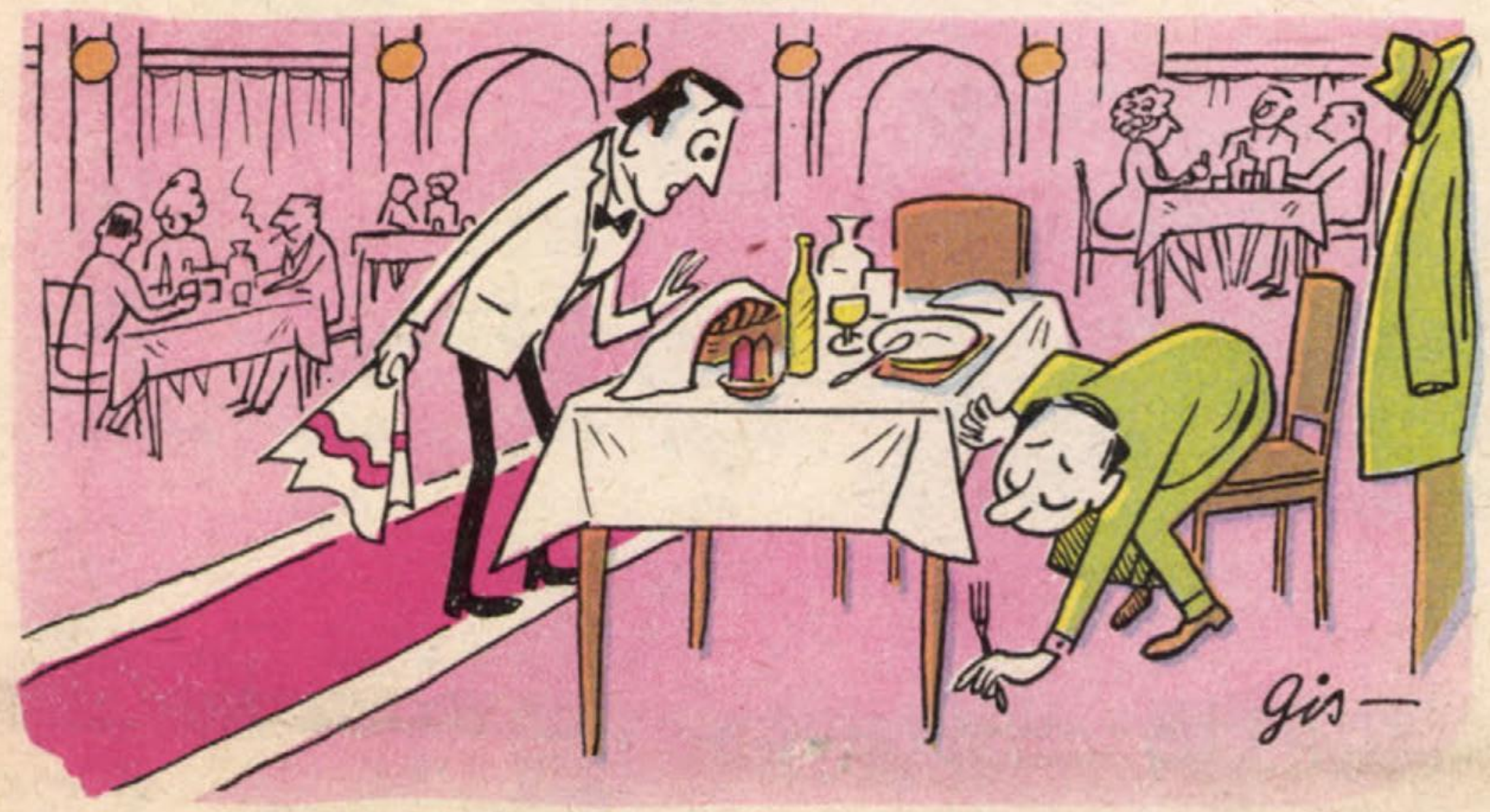

– Mit keres a kedves vendég?
– Leesett a tányéromról a rántott szelet.
– A nadrághajtókában tetszett már keresni?

NEM TÚL BIZTATÓ

– Elmondom neked az olajfűtés előnyeit...

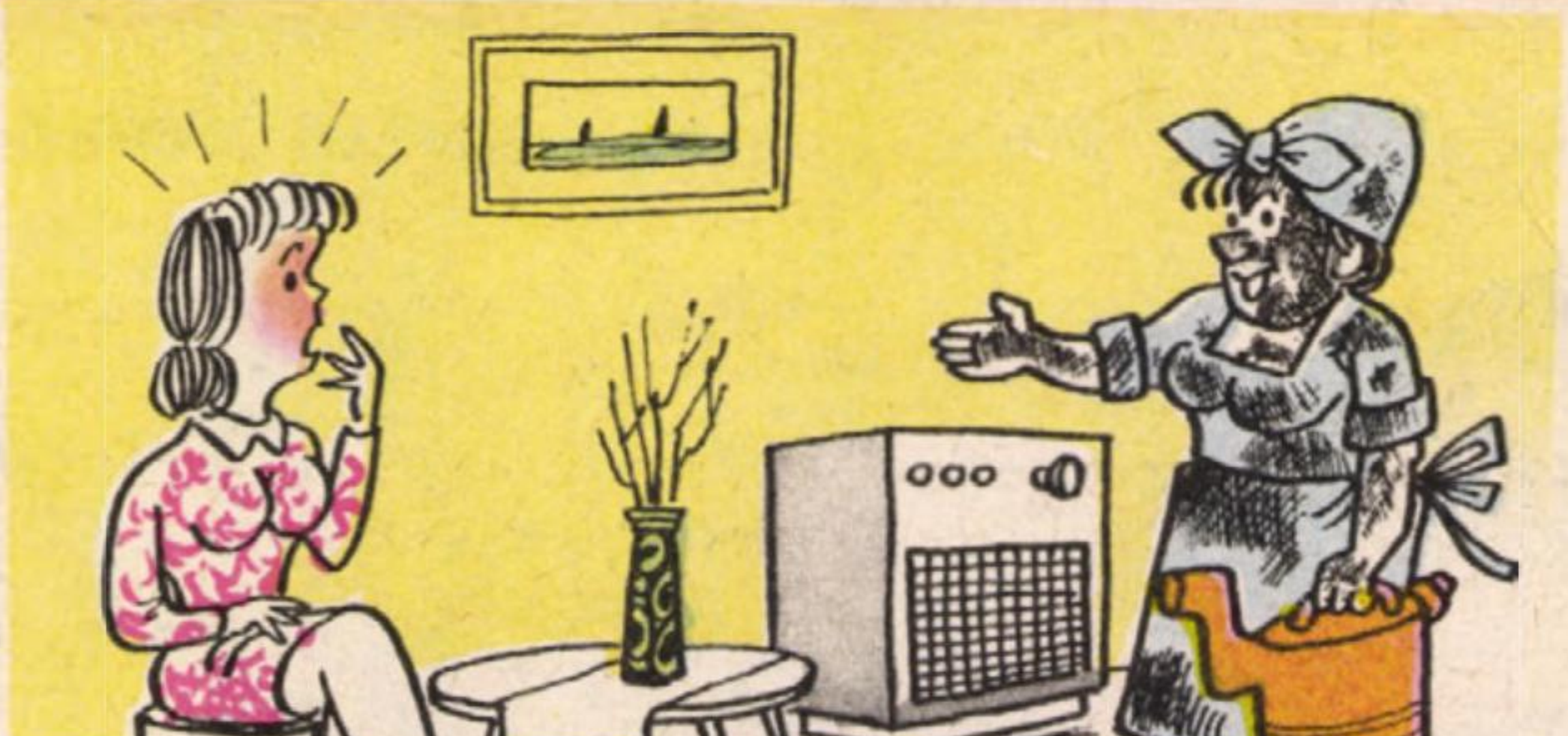

UTÓPIA

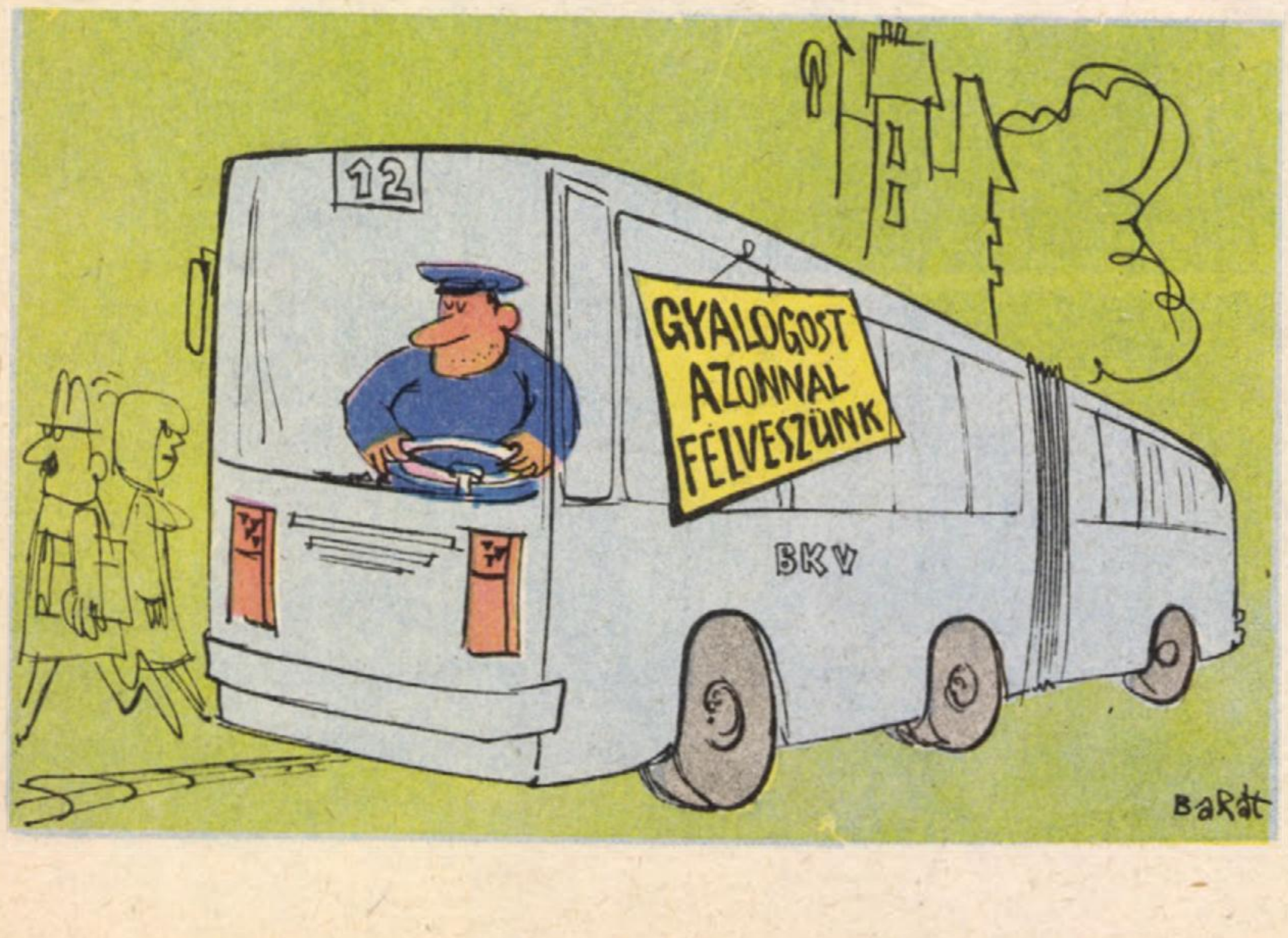
12
GYALOGOST AZONNAL FELVESZÜNK
BKV
BARÁT

FURFANGOS POSTÁS

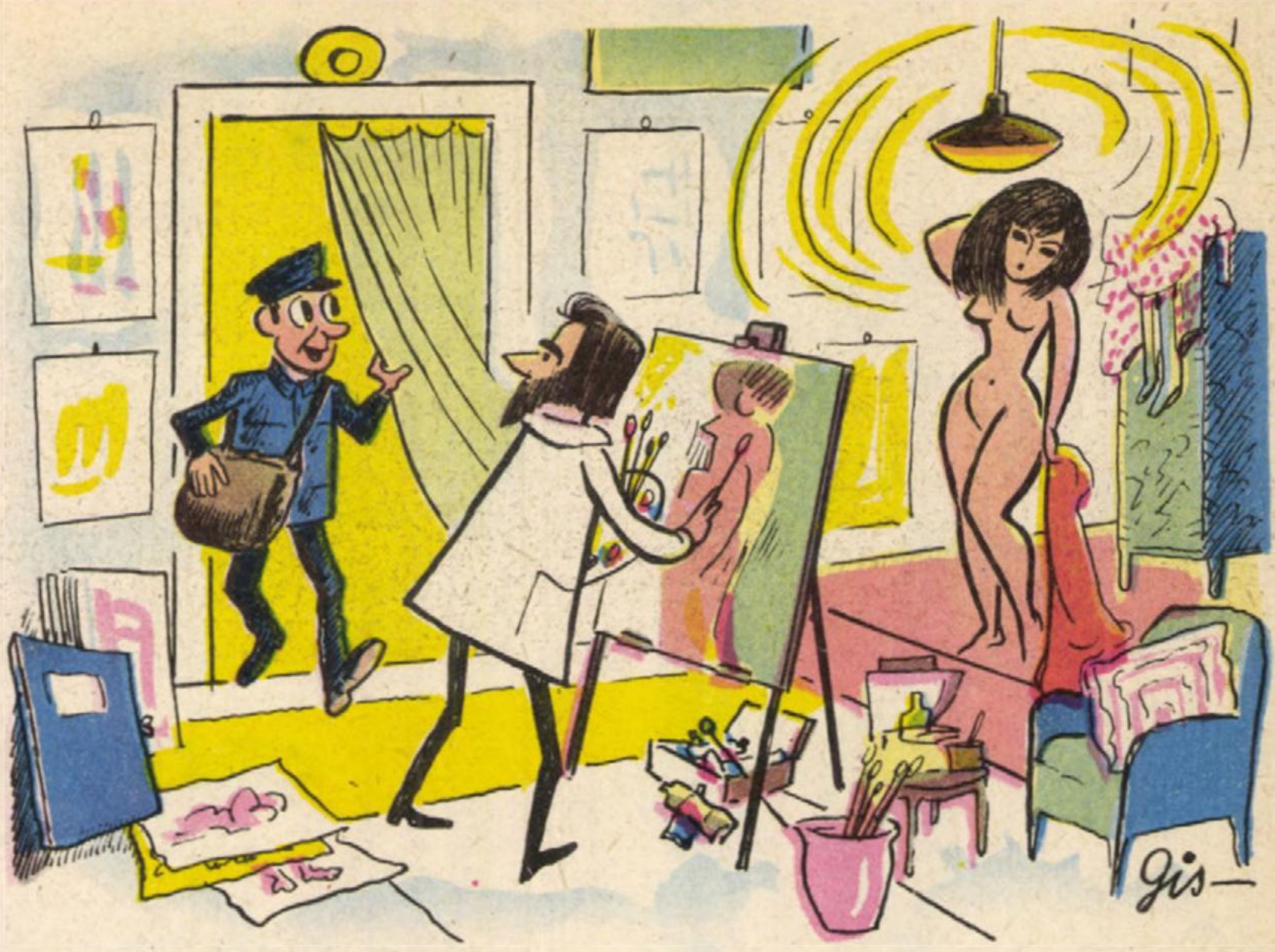

– Ma megint nem hoztam levelet!...

ŐSZINTE FÉRJ

– Január van, fiam, új életet kezdek.

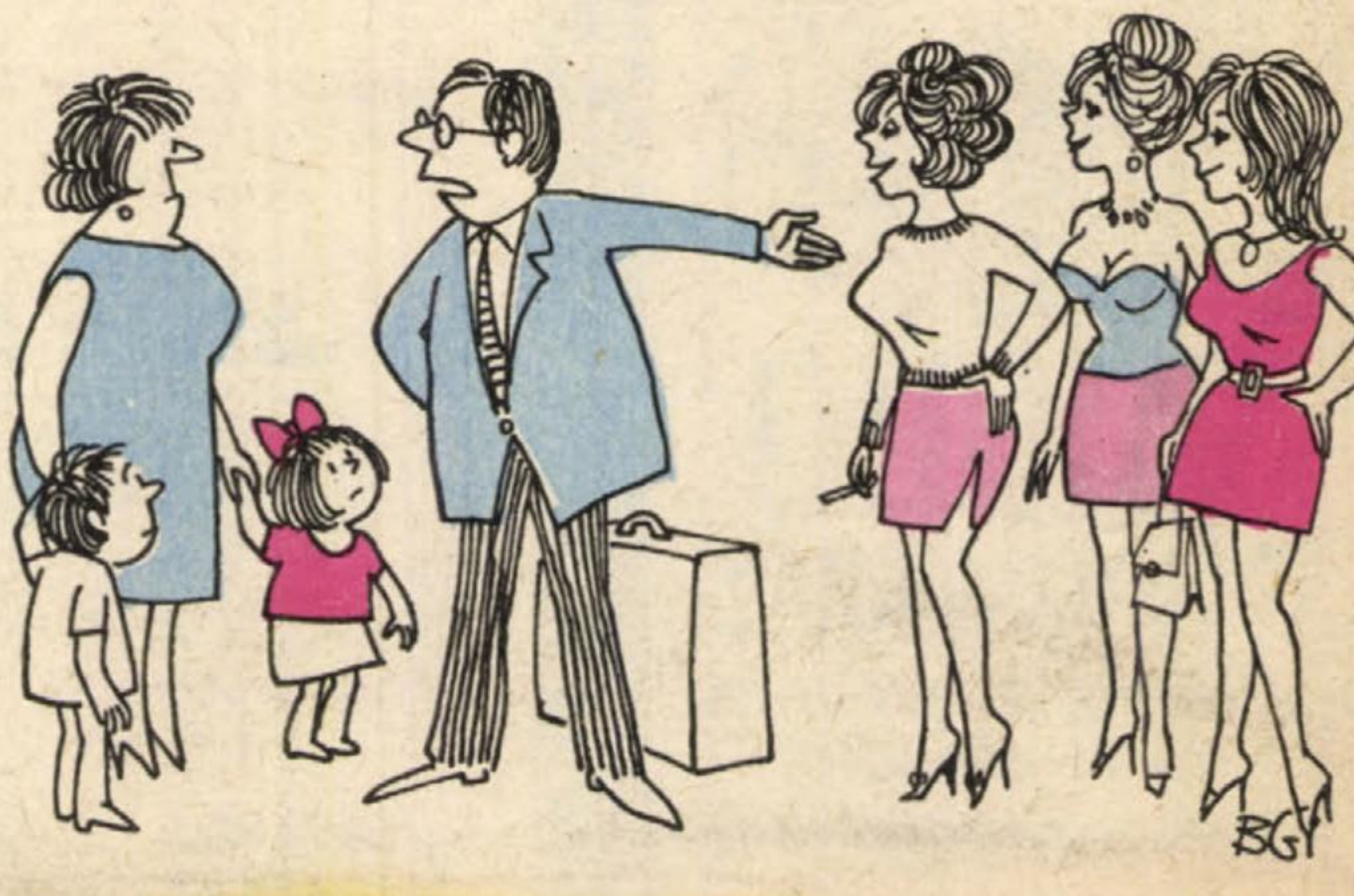

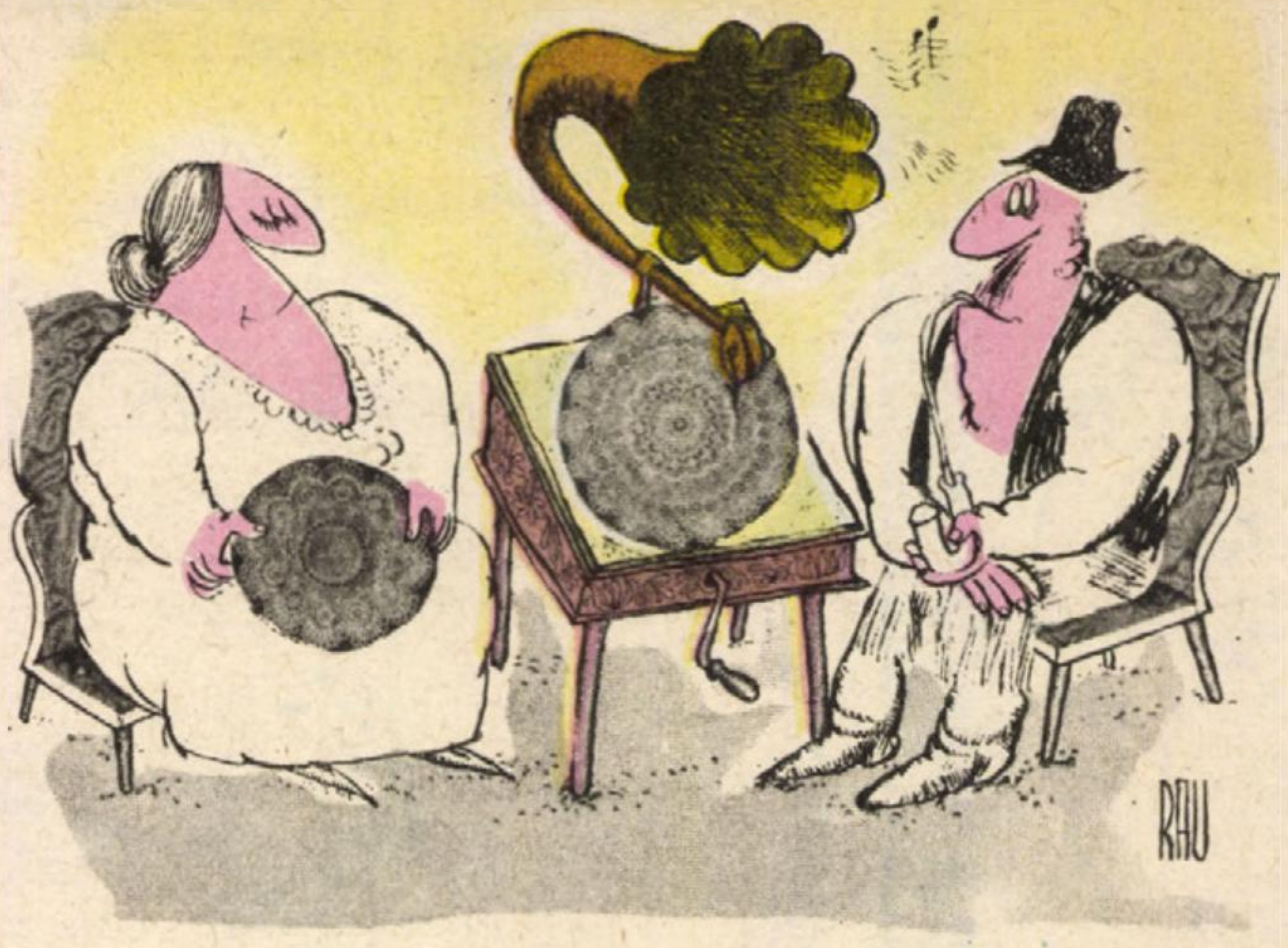

NÉPZENE

KÜLFÖLDI UTAZÁS

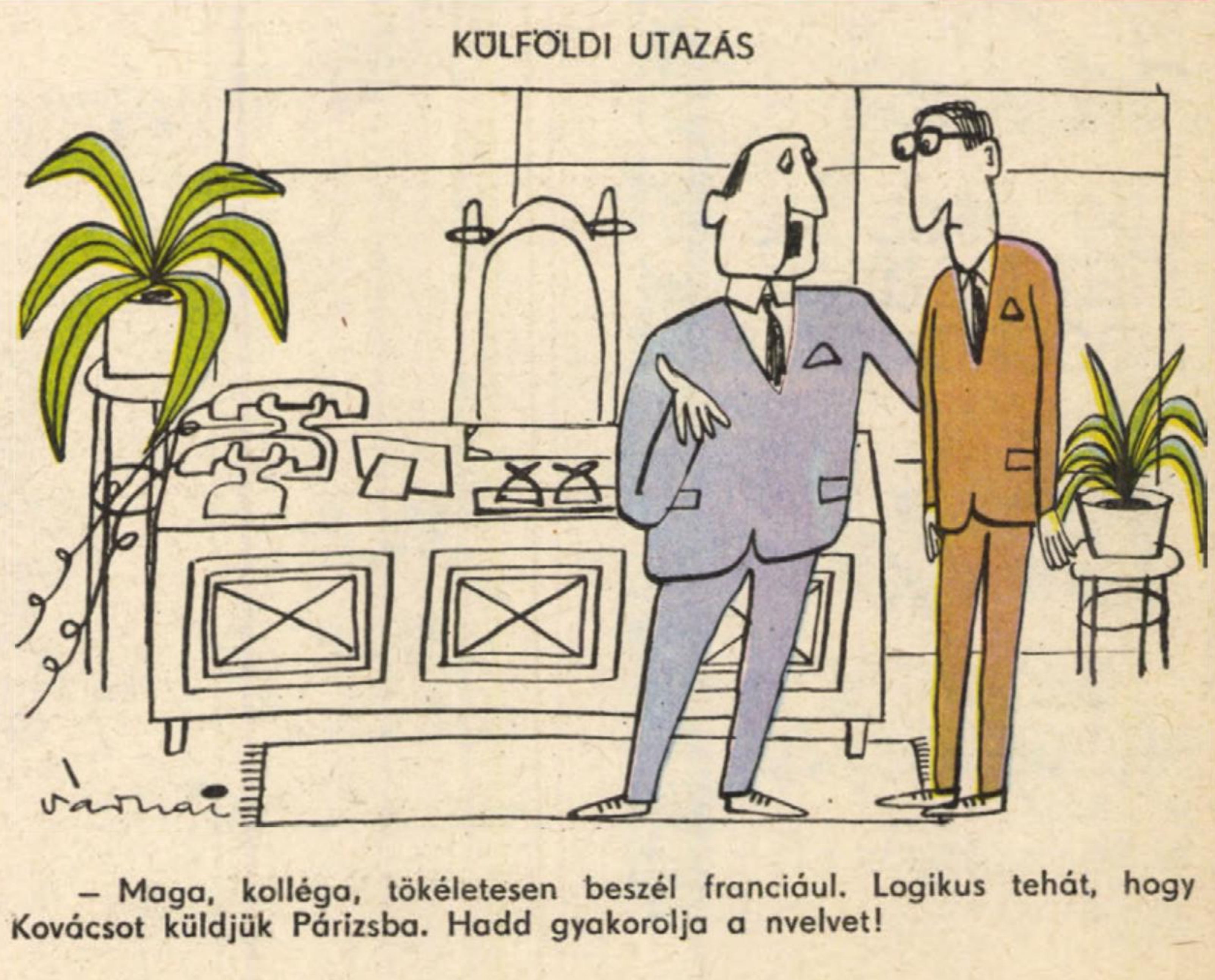

– Maga, kolléga, tökéletesen beszél franciául. Logikus tehát, hogy Kovácsot küldjük Párizsba. Hadd gyakorolja a nyelvet!

TÁVFŰTÉS

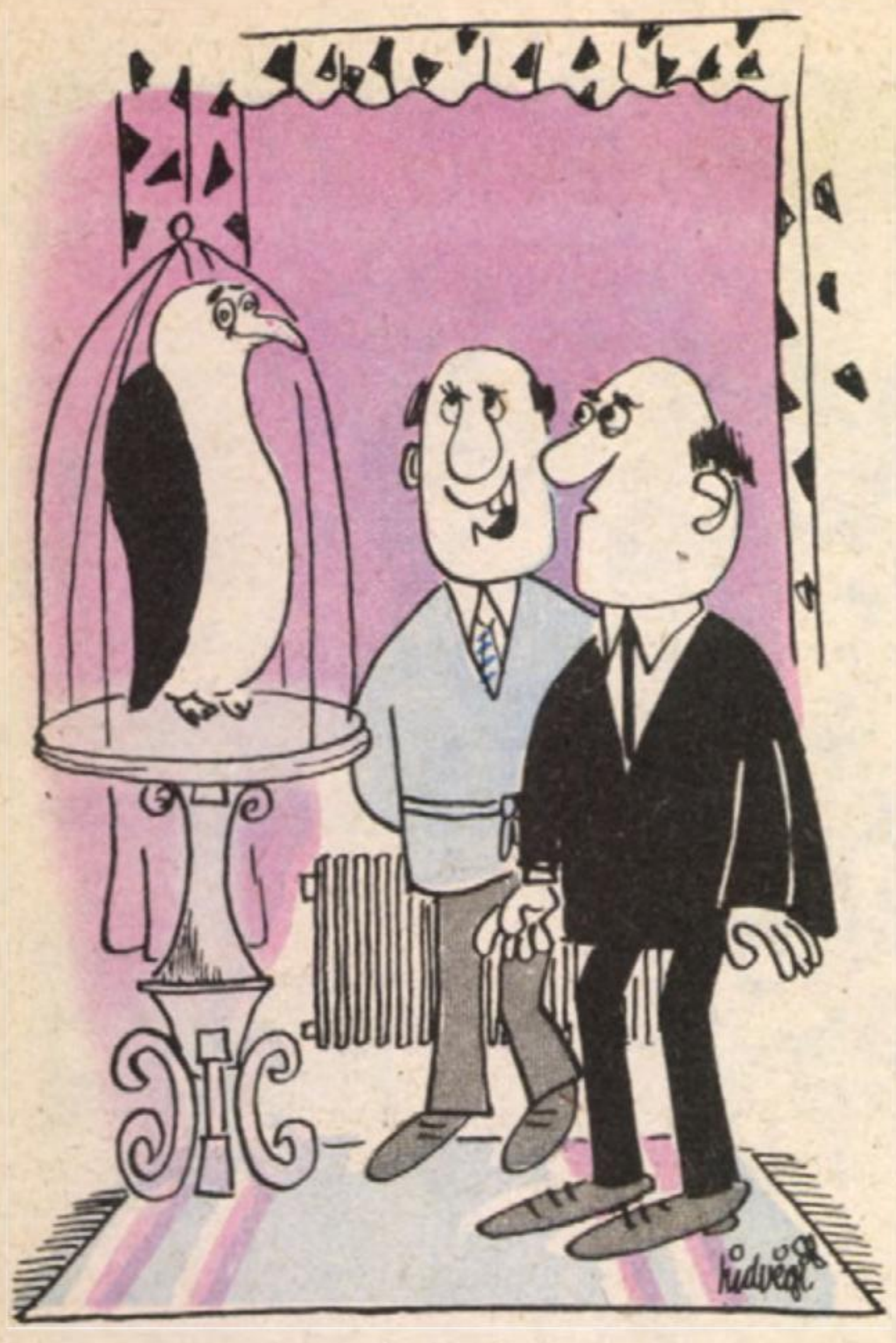

– A pingvin helyében egy papagáj már régen megfagyott volna!...

RÉBUSZ

208. rejtvényünk megfejtése:

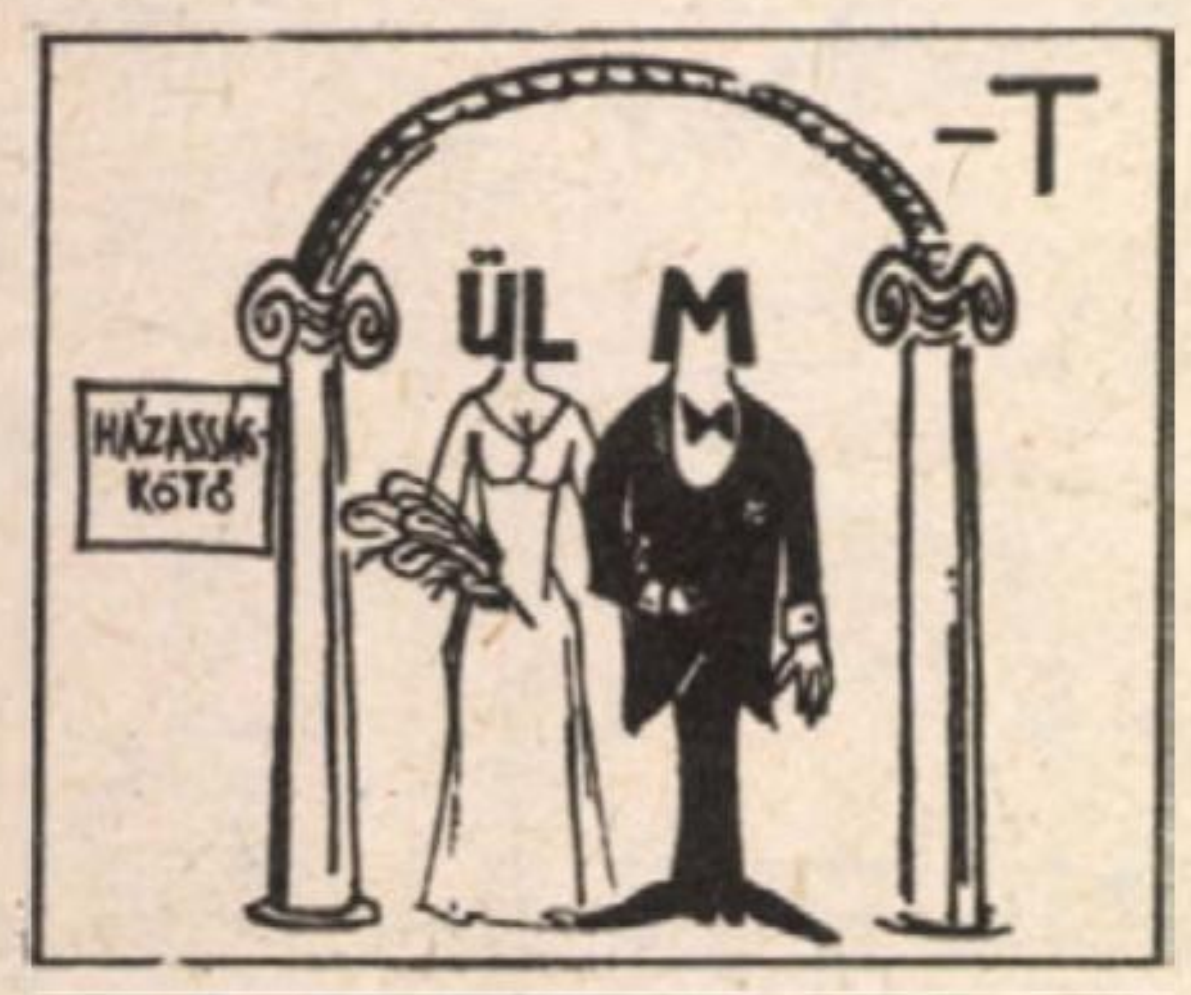

Elvetemült

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Schaffer Mária, Bp. XI., Irinyi u. 9.

Zsuzsandor Pál, Bp. IX., Mester u. 33—35.

Dr. Herpay Zsomborné, Debrecen, Ispotály u. 17.

210. REJTVÉNYÜNK

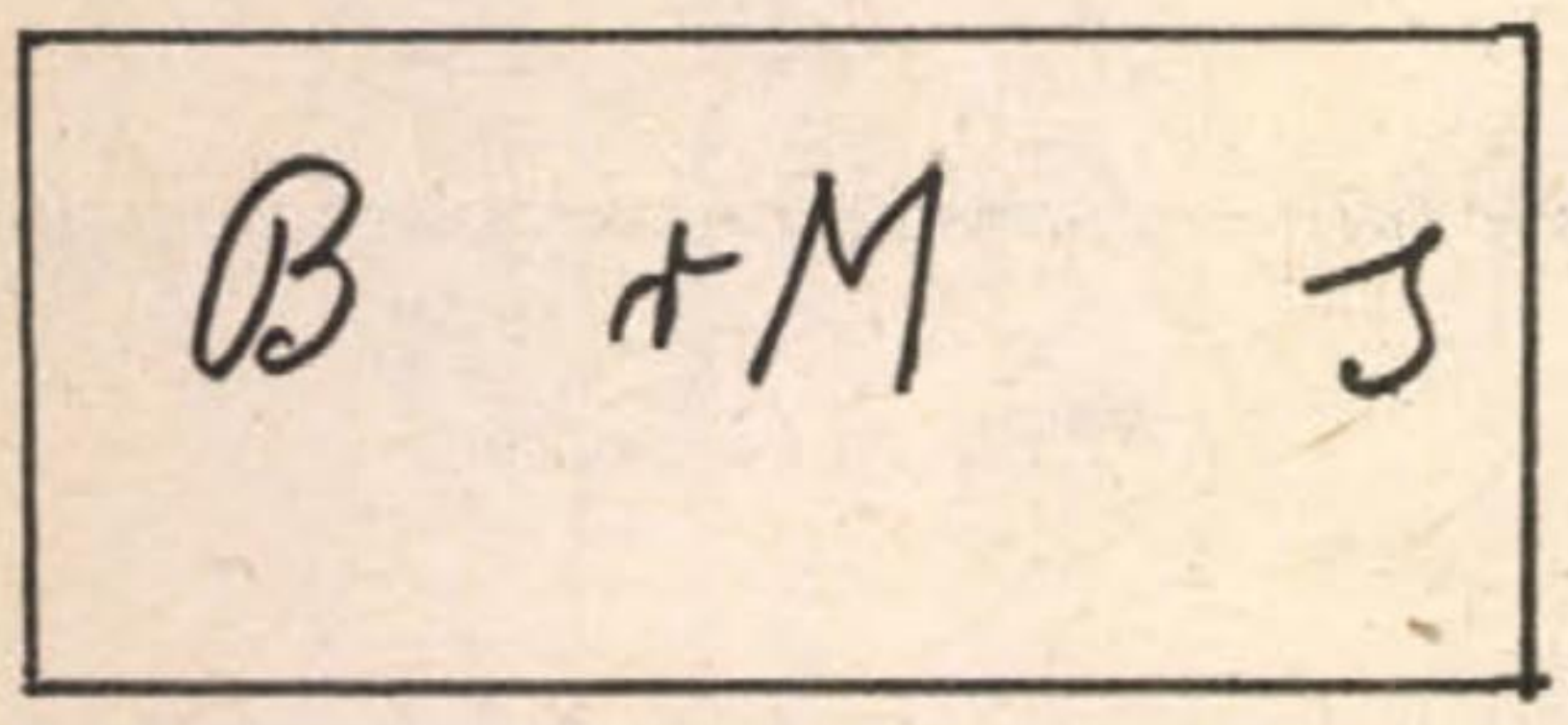

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb január 10-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335-718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában — 71.4181/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme:
Budapest, 8. Pf. 53.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

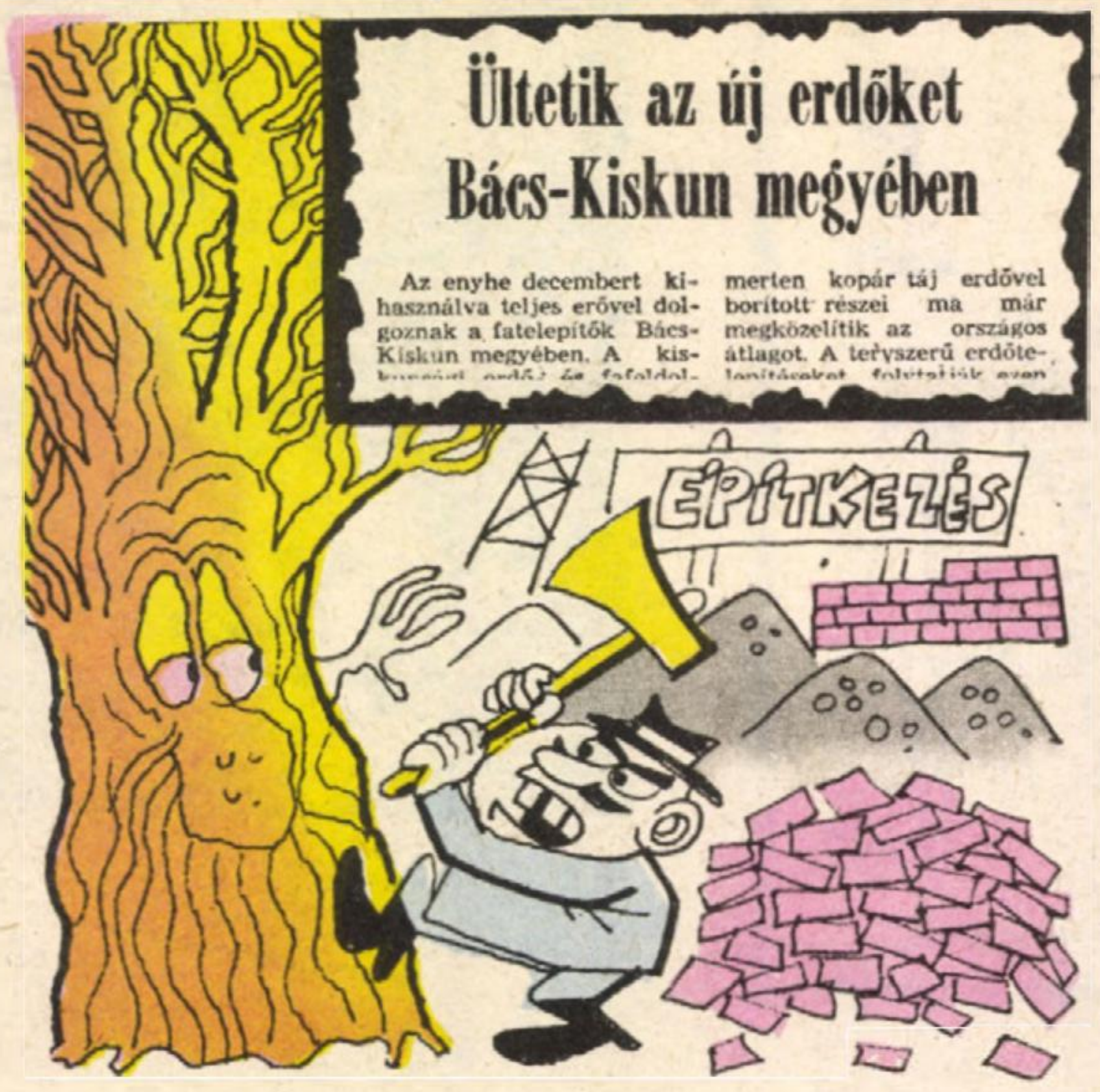

Ültetik az új erdőket Bács-Kiskun megyében

Az enyhe decembert kihasználva teljes erővel dolgoznak a fatelepítők Bács-Kiskun megyében. A kis-

merten kopár táj erdővel borított részei ma már megközelítik az országos átlagot. A tervszerű erdőte-

– Hja, öregem, ez nem Bács-Kiskun megye, ez Buda!

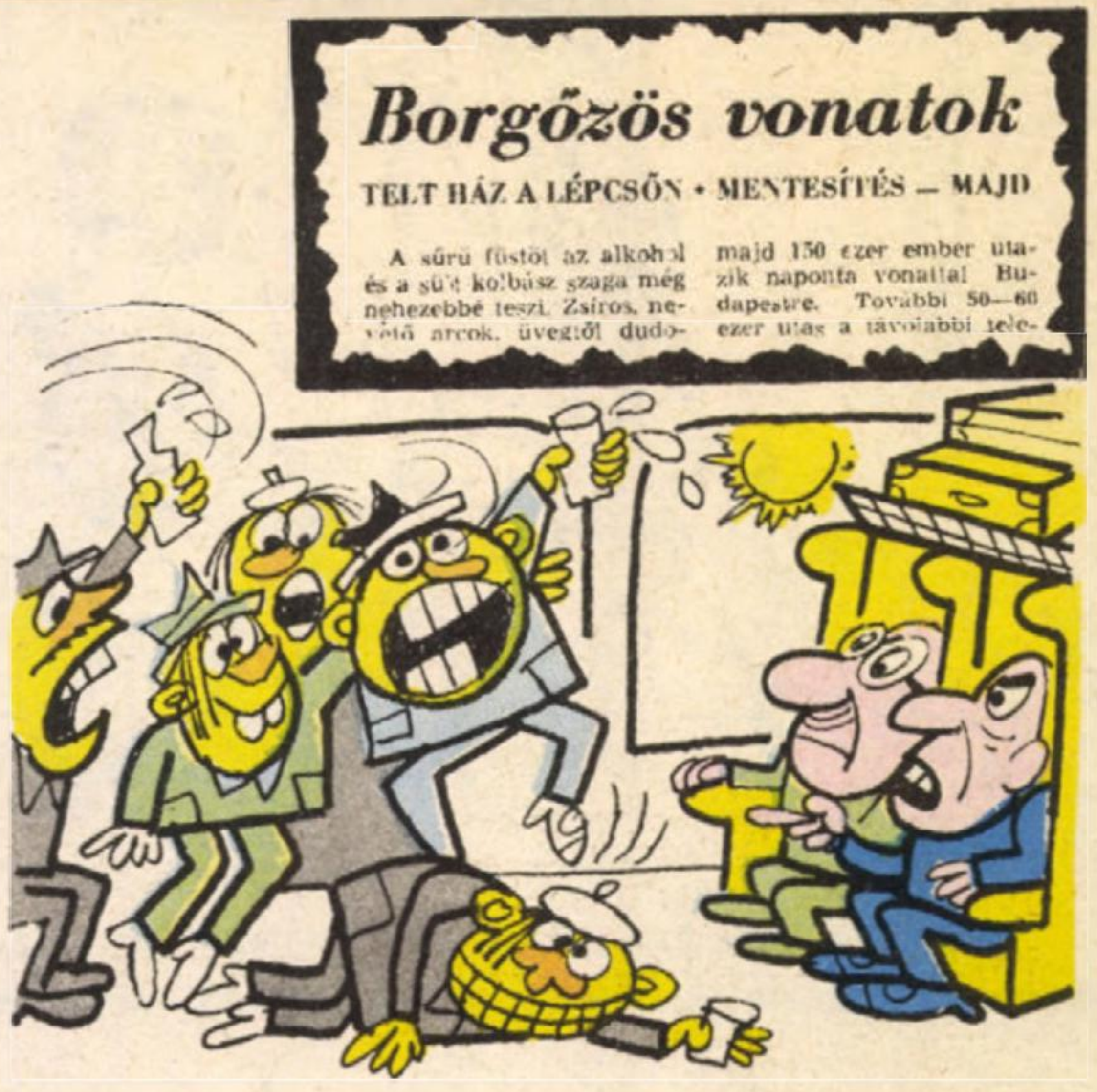

Borgőzös vonatok

TELT HÁZ A LÉPCSŐN • MENTESÍTÉS — MAJD

A sűrű füstöt az alkohol és a sült kolbász szaga még nehezebbé teszi. Zsíros, nevető arcok, üvegtől dudo-

majd 150 ezer ember utazik naponta vonattal Budapestre. További 50—60 ezer utas a távolabbi tele-

– Ha ezt a vonatot borgőzzel hajtanák, mi volnánk az Azúr expressz.

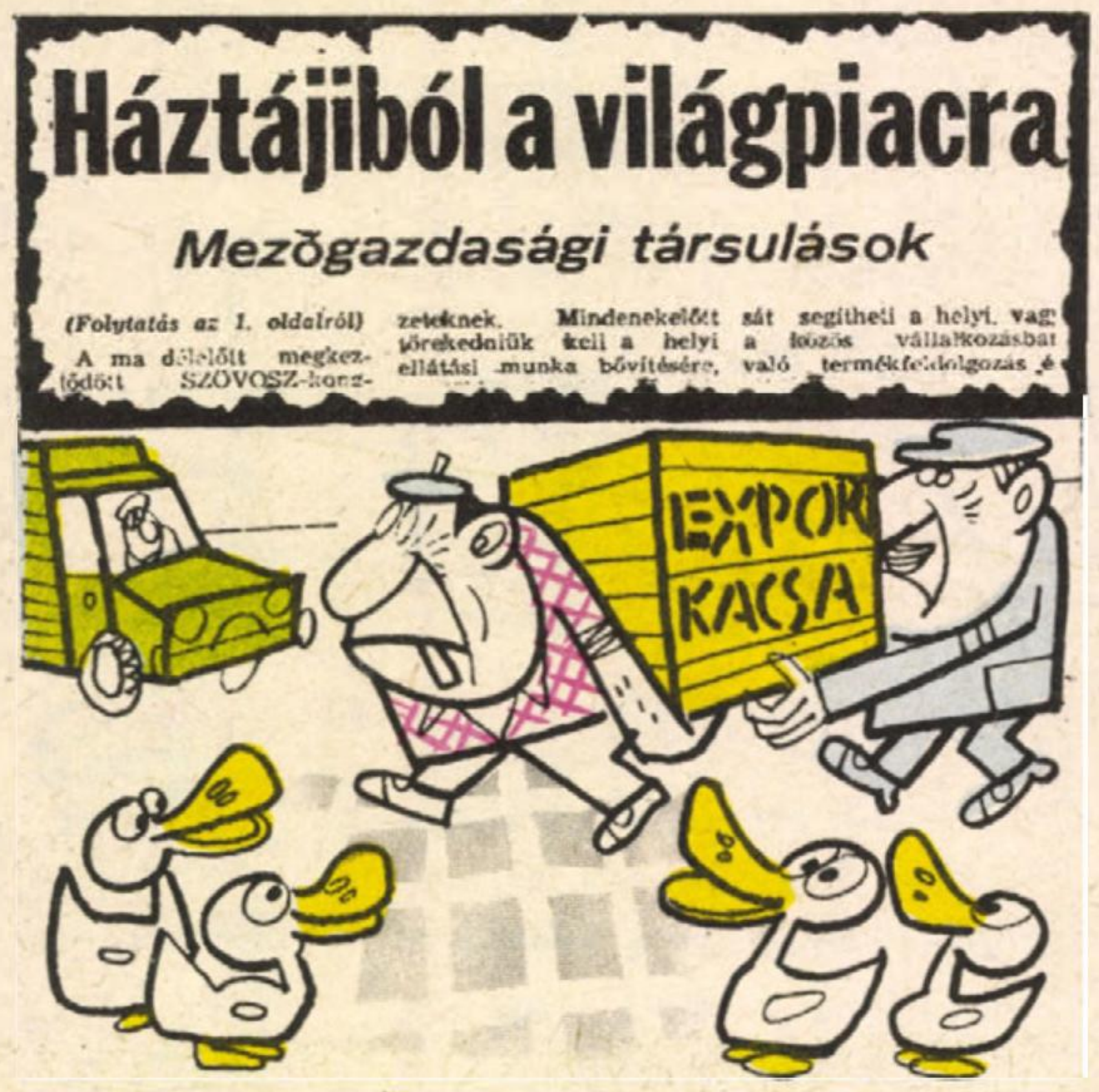

Háztájiból a világpiacra

Mezőgazdasági társulások

(Folytatás az 1. oldalról) A ma délelőtt megkezdődött SZÖVOSZ-konz-

zeteknek. Mindenekelőtt törekedniük kell a helyi ellátási munka bővítésére,

sát segítheti a helyi, vagy a közös vállalkozásban való termékfeldolgozás é

– Látod? A világot jelentő deszkák...

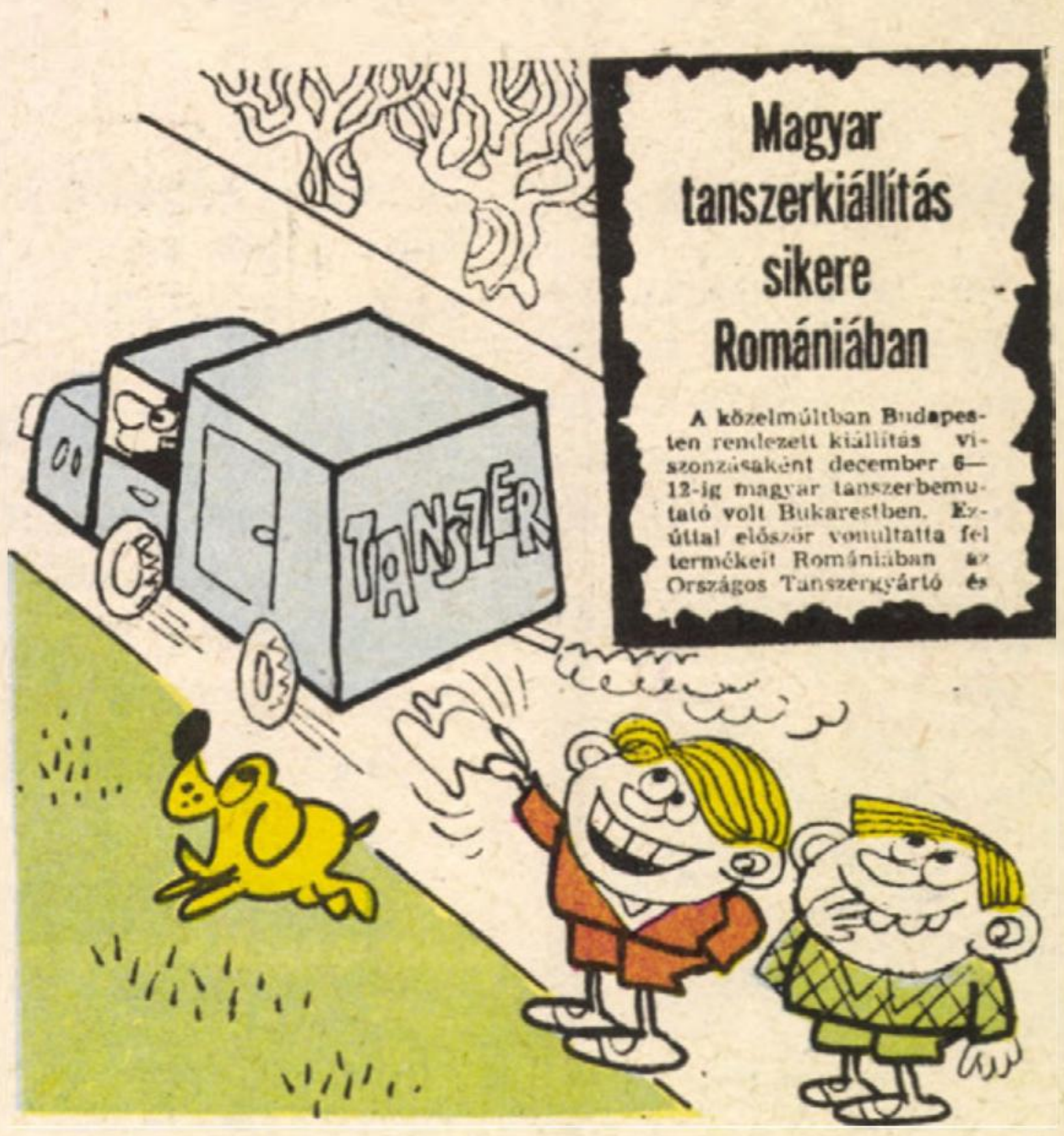

Magyar tanszerkiállítás sikere Romániában

A közelmúltban Budapesten rendezett kiállítás viszonzásaként december 6—12-ig magyar tanszerbemutató volt Bukarestben. Egyúttal először vonultatta fel termékeit Romániában az Országos Tanszergyártó és

– Hadd vigyék, ennyivel is kevesebb marad itthon!

PIPA MISKA

(VÍZIÓ)

Az épülő házon az első emelet magasságában hatalmas vásznat feszítettek ki, rajta méteres piros betűkkel a felirat: „Itt ma Pipa Miska falaz!”

Délelőtt tíz óra körül meg is jelent a falnál Pipa Miska, elegáns overallban, glaszékesztyűben. Felsétált a munkahelyre és kecses mozdulatokkal rakni kezdte a téglákat, amiket két tanuló adogatott a kezeügyébe. Egy kanál malter, egy tégla, megint malter, megint tégla... így ment ez vagy fél óra hosszat. Odalent egész tömeg gyűlt össze: a leendő szövetkezeti ház lakói, akik évekkel ezelőtt befizették a majdani lakás árát és most könnyekig meghatva figyelték, mint emelkednek a falak, lassan bár, de mégis. Amikor egy-egy tégla a helyére került, a lentiek ütemes tapsba törtek ki. Aztán megjelent a tévé riporternője. Pipa Miska kitűnő riportalanynak bizonyult, szabatosan, tömören fejezte ki magát. Arra a kérdésre például, hogy milyen volt a gyermekkora, elfogulatlanul válaszolt:

— Galeri-tag voltam. Fekete Májéknál működtem mint falazó. Úgy jutott eszembe ez a mesterség, amit most űzök.

— Szereti a pályáját?

— Szereti a fene. Valószínűleg áttérek a vízvezetékszerelésre, abban több a fantázia. Ha az embernek egy kis szerencséje van, kifog pár alapos vécédugulást. Jobb, mint a lángossütés.

*

Odahaza, Pipa Miska háromszoba összkomfortos otthonában megbeszélés folyt közötte és titkára, dr. Fácános Olivér között. A titkár elővette a levelezés-dossziét és referált.

— Hívják a 112-es Építőipari Vállalathoz. Most Óbudán dolgoznak.

— Óbudára nem megyek. Cúgos.

— Rózsadomb?

— Arról lehet szó. De csak ha kocsit küldenek értem. Napi négy óra, félóra uzsonnaszünet, félóra kikapcsolódás.

— Holnapra itt a szerződés. Az első nap forgatókönyvét magam írtam meg.

— Helyes. Ihat egy stampedli gint, ha akar.

— Köszönet. Felhívom a figyelmét arra, hogy a jövő hét három első napjára a balatonszilvási villaépítésnél vállaltunk vendégszereplést. Itt a főmérnök feleségének fényképe, akiért a mester belement a vidéki munkába.

— Kik a partnerek?

— A Bozontos-brigád.

— Hányszor megmondtam már, hogy a Bozontosékkal nem működök együtt! Rumot isznak. Utálom a rumszagot.

— A mestert francia konyak várja.

— Na jó, akkor hazamehet. Holnap kemény napom van. Föllépek a városmajori szállodaépítkezésnél, utána a kőbányai társasháznál. Nehéz pendli lesz.

— És este bankett a Gellértben, a Kitartó Működésért érdemérem átvétele.

— Mit csináljak... nem könnyű manapság a kőműves élete!

Szánthó Dénes

MODERN GYEREK

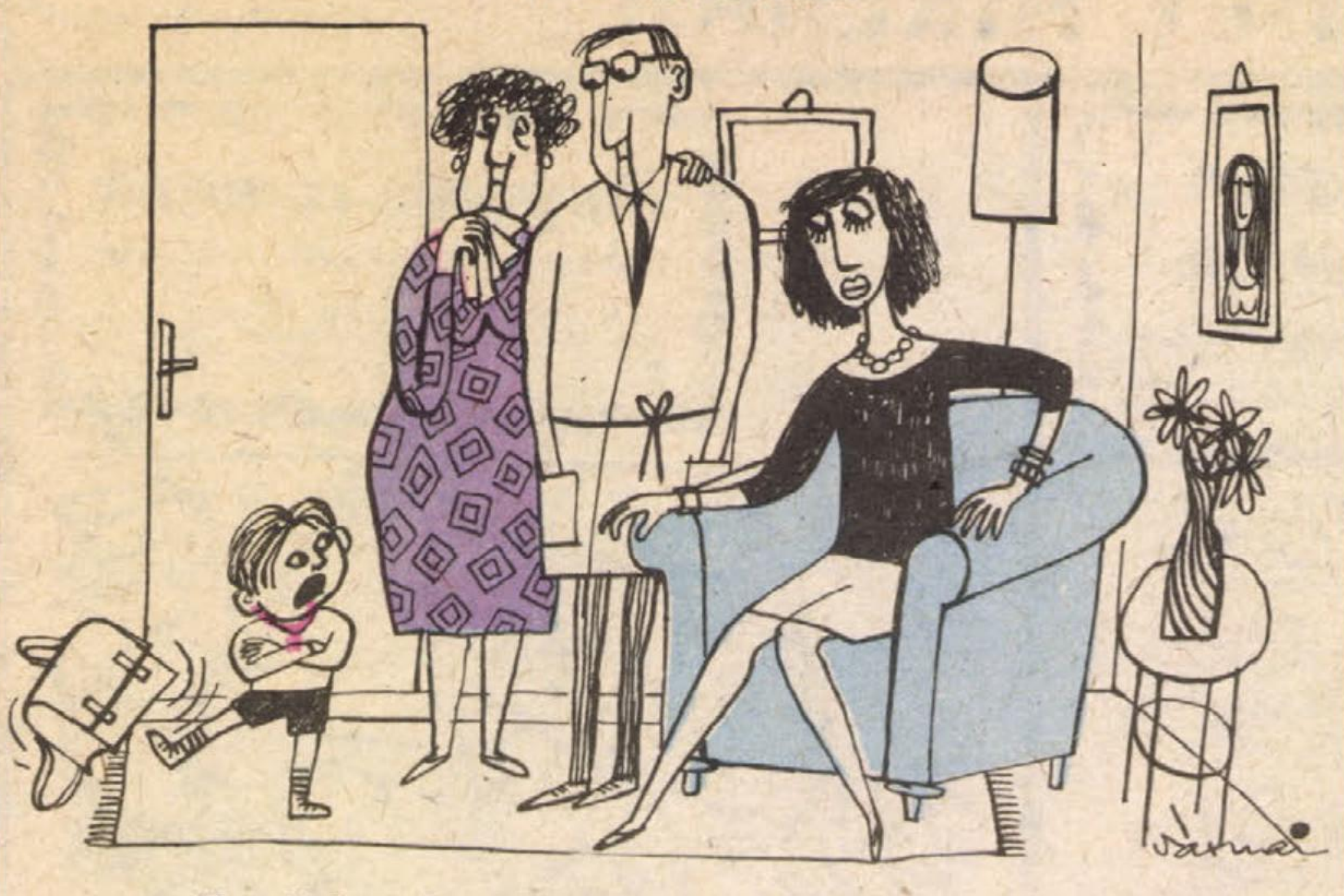

– Vegyétek tudomásul, teljesen elidegenedtem az iskolától!

ELÉGEDETLEN HALLGATÓ

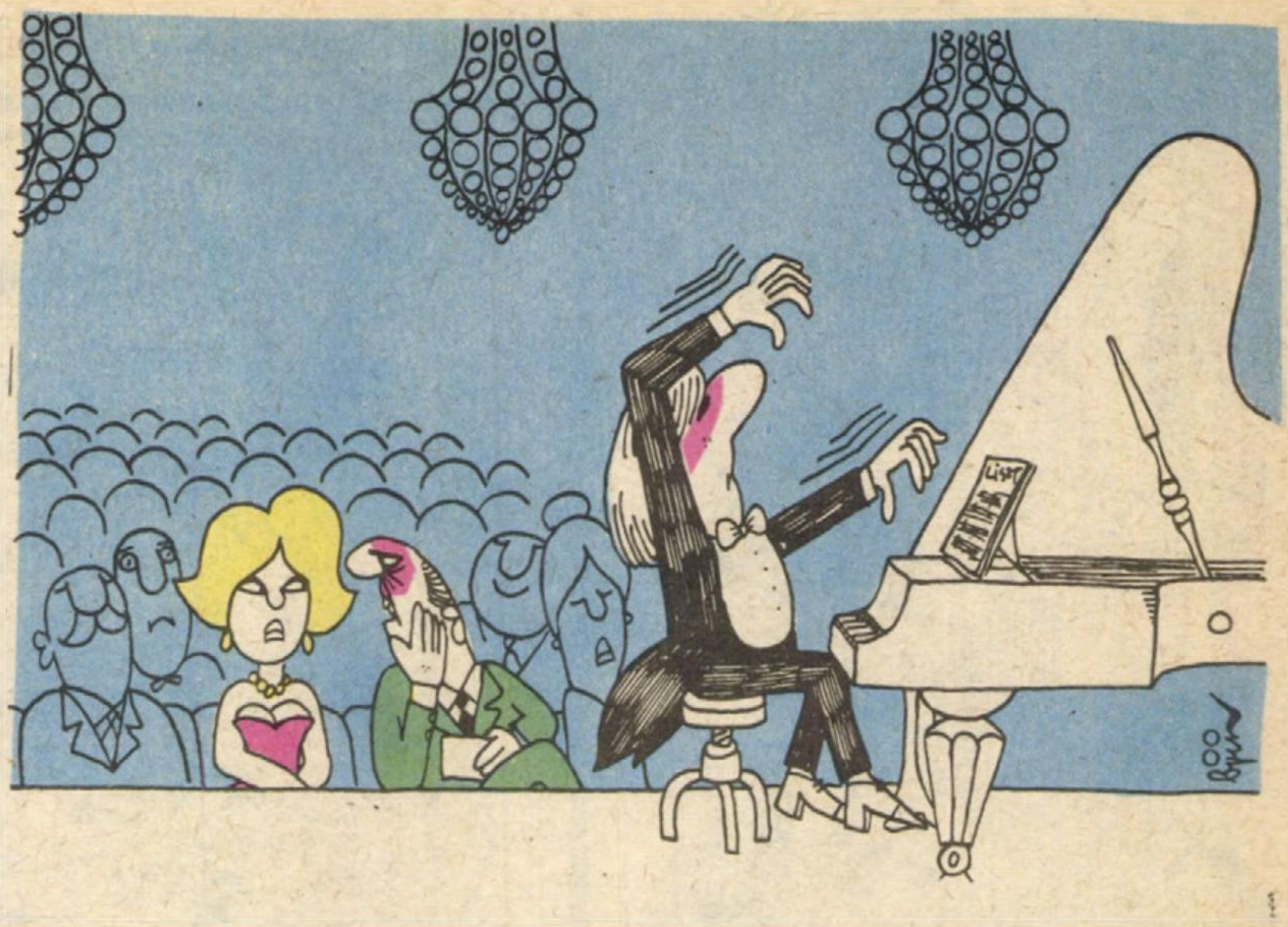

– Mikor jönnek már a görlök?

SZILÁNKOK

ELSZÁLL AZ IDŐ

— Mi van a régiekkel? — kérdezte barátját a 4 éves Pisti.

KÖRZETI RENDELŐ

— Ne haragudjanak, de én jöttem előbb — mondta a fáradt, megviselt körzeti orvos, és az ápolónővel beadatott magának egy injekciót.

ZÁRÓRA

— Képzelje, tegnap egy étteremben voltam, amely hivatalosan éjfélig tart nyitva. A főúr már este 10-kor elkezdte, hogy záróra, záróra...

— Az semmi, az én törzsvendéglőmben a pincér reggel felhúzza a rolót, aztán máris kiabál: „Kedves vendégek! Záróra!"

KÜLÖNÖS ESET

X. 400 000 forintot vett fel a jövendő lakóktól társasházépítésre. S az összeget az utolsó fillérig valóban arra költötte.

BÚTORÜZLETBEN

— Valami olyan rekamiét kérek, amiről nem kell reggel hatkor felkelnem.

ÚJ LAKÓTELEP

— Leszaladok két zsemlyéért a legközelebbi boltba. Egy óra alatt talán megjárom az utat...

ABSZOLÚT ROSSZ EMBER

— Már megint fizetésemelést kér?

— Nem. Meg vagyok elégedve a fizetésemmel. Csak azt kérem, hogy csökkentsék a kollégáimét.

CÉLZÁS

— Jól esne egy kis ebédutáni alvás — tett célzást Irma néni arra vonatkozóan, hogy eddig nem kínáltuk meg semmivel.

AMERIKAI PÁRBAJ

— Amelyikünk a fekete golyót húzza a kalapból, az megy el a szülői értekezletre!

Galambos Szilveszter

NAGYTŐKÉSÉKNÉL

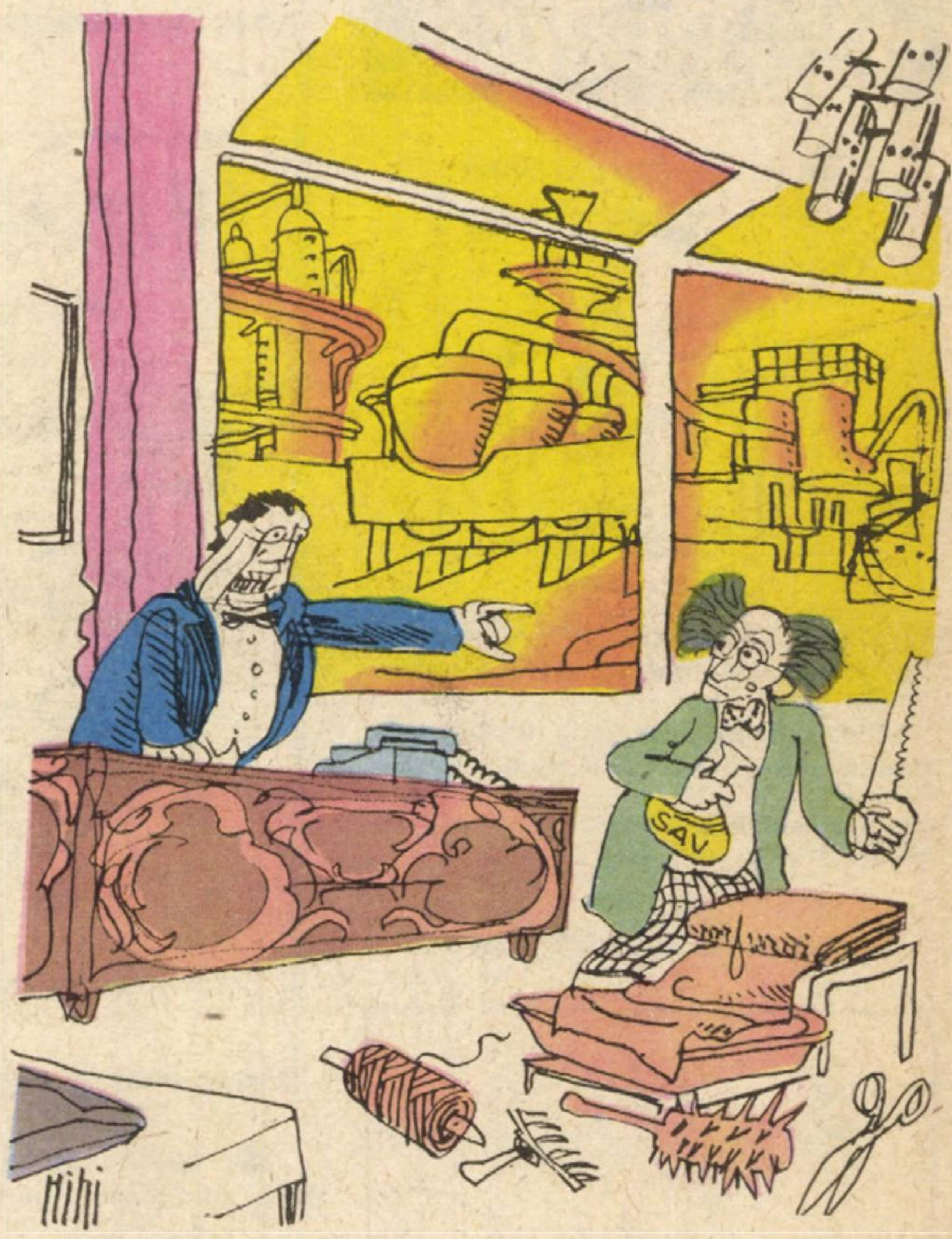

– Ki van rúgva! Nem fogja tönkretenni a gyáramat az elnyűhetetlen műanyagjával!

NAGY EMBEREK • KIS TÖRTÉNETEI JULIÁN BARÁT NAGY EMBEREK • KIS TÖRTÉNETEI

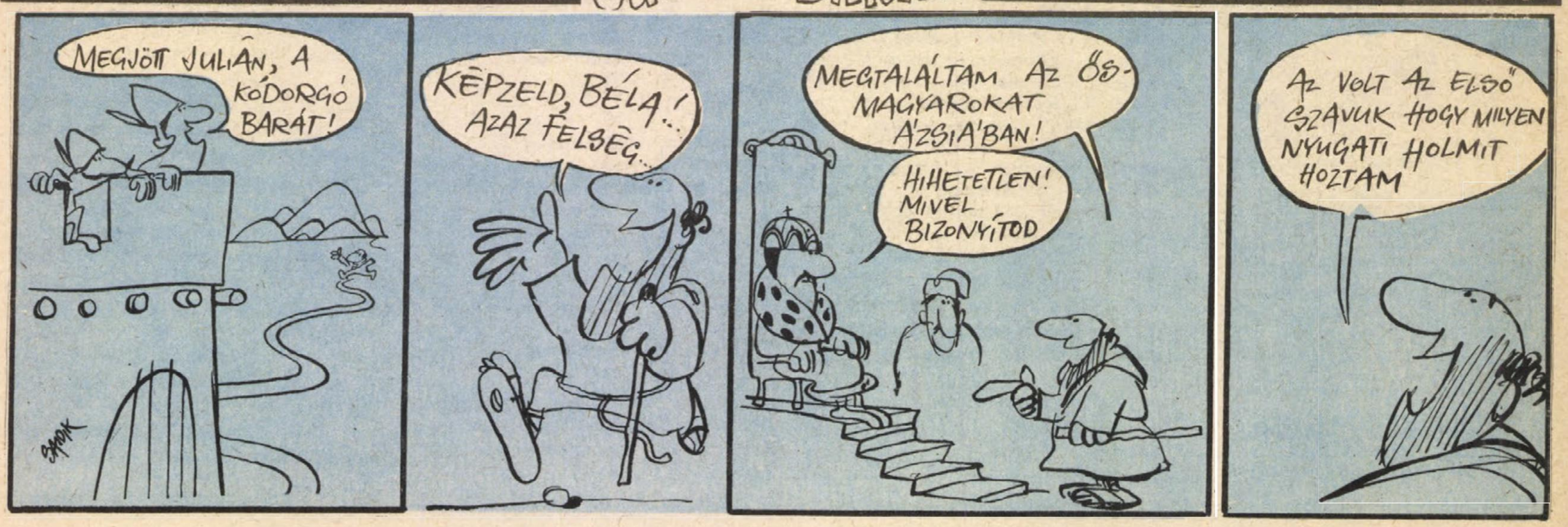

MEGJÖTT JULIÁN, A KÓDORGÓ BARÁT!
KÉPZELD, BÉLA!.. AZAZ FELSÉG..
MEGTALÁLTAM AZ ŐSMAGYAROKAT ÁZSIÁ'BAN!
HIHETETLEN! MIVEL BIZONYÍTOD
AZ VOLT AZ ELSŐ SZAVUK HOGY MILYEN NYUGATI HOLMIT HOZTAM